

Linh Lê

Không Khóc
KUALA LUMPUR

TRUNG TÂM SÁCH VÀ VĂN HÓA ĐỌC QUỐC GIA

KHÔNG KHÓC Ở KUALA LUMPUR

Tác giả: **Linh Lê**

Thể loại: **Truyện vừa**

Nhà xuất bản: **NXB Dân Trí**

Ebook: **Cuibap**

Nguồn text: **Waka**

ĐỌC “KHÔNG KHÓC Ở KUALA LUMPUR” CỦA LINH LÊ

Nếu Malaysia phải chọn một người để quảng bá du lịch cho Kuala Lumpur và cho đất nước Hồi giáo này, người đó sẽ không phải là Linh Lê.

Hình ảnh Kuala Lumpur trong Không khóc ở Kuala Lumpur đầy ám ảnh, những trận mưa, sấm chớp kinh hoàng, những bi kịch nặng nề và ám ảnh, cả tiếng quạ kêu.

Những tình tiết éo le đến mức không thể tin đó là sự thực. Những nhân vật sống bản năng đến khó tin. Nhưng rồi người đọc lại bị thuyết phục bởi một giọng văn rất thực, một tình cảm rất thực, thực tưởng như chính những trải nghiệm của nữ tác giả tuổi đời còn rất trẻ này.

Không kỹ thuật, không tính toán, tả chân một cách như vô tình, lại đem đến cho tác phẩm một nét riêng, nhiều lúc sa đà vào chi tiết, nhưng nhiều lúc chính chi tiết làm cảm xúc như dồn nén, thậm chí ghệt thở.

Dường như với Linh Lê, không có chỗ cho những cá tính hời hợt. Tất cả đều được phơi bày. Cũng không có chỗ cho những cảm xúc băng quơ. Hoặc là hạnh phúc ngất ngây, hoặc là đau khổ đến tột cùng. Và ở tận cùng của nỗi đau, khóc hay không khóc, dường như cũng không có gì khác biệt.

Có cảm giác từng đoạn, từng đoạn, tác giả như “lên đồng” cùng tác phẩm và độc giả cũng bị dẫn dụ vào những dòng chữ đầy ám ảnh đó, có rất nhiều đoạn ám ảnh như vậy trong Không khóc ở Kuala Lumpur.

Đọc liền một mạch, lật đến trang cuối cùng, gập lại cuốn sách, tôi liên tưởng tới một bộ phim Sitcom trên truyền hình, thể loại phim mà mọi diễn biến chỉ xảy ra trong bốn bức tường. Chỉ có điều, Sitcom gây cười và như một món giải trí nhẹ nhàng, trôi tuột trước khi đi ngủ. Còn với tiểu thuyết đầu tay này của Linh Lê, chúng ta bị ám ảnh.

Một sự pha trộn giữa trong sáng và từng trải, ngây thơ và sâu sắc. Đó là những gì mà độc giả có thể cảm nhận được về tác giả trong tiểu thuyết đầu tay này của cô. Với những gì có trong Không khóc ở Kuala Lumpur, với một sự tinh tế và nhạy cảm hiếm có ở một nữ tác giả tuổi đời còn rất trẻ, văn học trẻ chào đón một hơi thở mới, thổi về từ Kuala Lumpur.

BTV Lê Quang Minh - Đài truyền hình Việt Nam

TÔI

 Cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa nghe, chưa thấy ai đánh giá trực tiếp về khả năng của tôi trong công việc cũng như chuyện học hành. Nhưng, bản thân tôi thì tin chắc một điều rằng, tôi sinh ra vốn đã là một đứa con gái thông minh, biết tính toán và khá cầu toàn. Điều đó lý giải tại sao tôi học khá những môn tự nhiên. Ngay từ hồi cấp II cấp III, tôi đã là một trong những đứa con gái nổi bật ở lớp về các môn học này, và những cậu con trai ngày đó luôn tỏ ra thích thú với tôi hơn khi làm phép so sánh tôi với những “nàng” văn chương ướm át và yếu điệu khác. Hơn thế nữa, tôi còn biết, tôi là một đứa con gái xinh đẹp.

Đúng thế. Tôi đã nhận ra mình rất xinh đẹp từ năm mười bốn tuổi, khi thấy có khá nhiều chàng trai theo đuổi mình. Và kể từ khi ý thức được điều đó, sự trong sáng của tâm hồn tôi đã biến mất.

Nhận thức bao giờ cũng đi kèm với tính toán, và nó khiến tâm hồn bạn già nua. Đó là một điều chắc chắn.

Nhưng dầu sao, tôi không thể phủ nhận rằng chính vẻ đẹp đó dần dần được tôi sử dụng như một vũ khí ngầm trong các mối quan hệ và giao tiếp. Tất cả những đứa con gái có nhan sắc, bao giờ cũng tự biết đó là thế mạnh đầu tiên của mình, và sẽ biết sử dụng nó thế nào cho khéo léo. Tôi đã đánh mất sự trong sáng của mình như thế đấy.

Tất nhiên, nếu như lúc ấy tôi hiểu được điều đó, tôi sẽ biết cách điều tiết. Nhưng rất tiếc, không ai trong chúng ta có khả năng đó cả. Con người chỉ khám phá ra mình khi đụng độ cùng nghịch cảnh. Thật trớ trêu làm sao, chúng ta đã nghĩ chúng ta sở hữu những gì thuộc về mình, nhưng ngay cả bản thân chúng ta, chúng ta còn chưa thể sở hữu được hết, mà có lẽ chẳng bao giờ chúng ta sở hữu được, may ra chỉ đến lúc cái chết cận kề, mới tự ngộ ra được điều đó. Vậy nên, nếu trong cuộc đời một con người, cái chết đến quá sớm thì đó sẽ là một bi kịch đau đớn. Vì quá trình tự khám phá bản thân mình là một điều thú vị hơn bất cứ điều gì trong cuộc sống này.

Tôi không có ý định viết về gia đình mình ngay từ đầu trang truyện. Không ai muốn nhắc về những tổn thương mất mát không gì có thể bù đắp được mà mình đã phải trải qua. Từ năm tôi lên mười đã không còn bóng dáng của người đàn ông trong gia đình tôi nữa. Từ năm tôi lên mười, bố tôi - người đàn ông duy nhất trong gia đình đã bỏ ba mẹ con tôi vào Nam lập nghiệp. Tôi là đứa con gái không có tình cha. Điều này có cả nguyên nhân chủ quan lẫn khách quan mà một đứa bé như tôi ngày ấy chẳng thể hiểu được.

Tôi rất giống mẹ, mẹ ngày trẻ rất đẹp, tài giỏi, sắc sảo và không bao giờ chịu lùi một bước so với chồng. Bố tôi nói tôi giống hệt mẹ.

Dần dần tôi nhận ra rằng, trong cuộc sống gia đình, việc bạn quá giống cha hoặc mẹ đều không tốt. Đôi

khi nó là nguyên nhân khiến bạn có lúc trở nên xấu đi trong mắt cha mẹ mình một cách rất oan ức.

Và cũng từ lúc đó, tôi nhận ra rằng, việc bất đồng, cãi vã giữa cha mẹ trước mặt con cái, vô tình đã tự làm xấu đi hình ảnh của họ trong mắt chúng, và tệ hơn là làm rách nát thế giới của chúng. Sau này, có thể chúng sẽ quên đi vô số những cuộc cãi nhau với người yêu, nhưng không thể quên những lần cãi cọ, xô xát của cha mẹ mình.

Tôi thấy cuộc đời này lắm lúc thật khô hài. Tôi dùng từ “khô hài” bởi lẽ sau khi bình tĩnh, ngẫm lại những gì đã qua, tôi thường thấy buồn cười hơn là đau thương. Những gì mang lại cho bạn cảm giác thỏa mãn nhất, hạnh phúc nhất, nòng nà nhất, thực chất sẽ là những cái trở nên bội bạc nhất, và mang lại nhiều đau khổ nhất.

KÝ ỨC

Ôi là con gái Hà Nội, nhưng nhà thì không nằm ở trung tâm, mà ở một vùng ngoại ô ven thành phố. Khi tôi vào lớp Mười, chị gái tôi cũng bắt đầu làm việc trong nội thành, mẹ đã cho tôi đi theo sống cùng chị để tiện cho việc ôn thi đại học của tôi. Nhà tôi cách trung tâm Hà Nội chỉ một cây cầu, vậy mà tôi cũng không tránh khỏi mặc cảm khi nhập học ở môi trường mới. Tôi không tránh được cảm giác tự ti khi giao tiếp cùng bạn bè, hoặc giả khi có ai đó vô tình hỏi nhà tôi ở đâu. Dù rằng bạn bè thì không nhiều người có sự phân biệt và kì thị, nhưng cái cảm giác khi bước ra từ một nơi nghèo nàn để đến với một nơi giàu có đã có nhiều sự khác biệt lắm rồi.

Cuộc sống xung quanh bao bọc tôi bấy lâu giờ như thay một màu áo mới, và chừng nào sự thích nghi chưa hình thành thì vẫn luôn tồn tại sự dè dặt và bỡ ngỡ. Cho dù cũng là những con phố đi qua, những quán ăn, những con người, nhưng sao lạ lẫm quá, sao cứ gờn gợn lên trong lòng một chút gì đó không thoải mái, như là mình đang ở nhà một người khác.

Tôi thì quá nhạy cảm mà lại còn hay đụng độ cùng hoàn cảnh.

Vùng ngoại ô tôi ở ngày đó hoang vắng và mộc mạc. Những ngày mát trời, khi đi ngang qua những cánh đồng không gợn nắng, không bóng mưa, những đám ruộng xanh, ruộng vàng luôn lá lướt theo điệu gió. Tôi đi qua đó, gió thổi tung tóc tôi, dài, rất dài và thẳng. Có một thời như thế, hàng ngày tôi vẫn đi bộ qua con đường nhỏ. Có một thời như thế, có một cậu nhóc dễ thương, hay lẻo đẻo theo tôi sau mỗi giờ tan học, cứ đi thế thôi, chẳng nói gì nhiều. Tôi vẫn là một cô bé hay e ngại. Rồi một ngày, bất giác cậu ta nói với tôi - giọng như một hơi thở rất tự nhiên, nhẹ như không, như gió, rồi cứ thế tan dần: “Tớ rất thích những buổi chiều thế này, con đường này, và An...”.

Chúng tôi mãi vẫn chỉ là hai người bạn vô tư, trong sáng, không hơn. Có lẽ, tôi như là một sở thích bình yên của cậu nhóc đó. Như một hương vị quen thuộc, một thanh âm dịu dàng, vẫn cứ thích nghe đi, nghe lại. Tôi như vô tình bị động trước những tâm lý biến đổi của một ai đấy, vô tình phải nhận lấy, vô tình phải nhìn thấy. Và quá nhiều lần trong cuộc đời này, tôi vẫn phải bị vô tình như vậy. Sự vô tình êm ái đó như là một sự bắt buộc. Bởi vì chúng ta là những cá thể độc lập, khác biệt nhau, chẳng ai là ai, không ai là ai. Vô tình mà chúng ta gặp nhau. Vô tình mà chúng ta phải đối diện với nhau.

Rồi những cánh đồng không còn nữa. Bao giờ được trở lại một lần như thế trong đời? Những ngày không nắng, không mưa, những đám ruộng xanh, ruộng vàng, cơn gió nhẹ thích lá lướt tôi. Bao giờ được trở lại con đường rất nhỏ, xa xa cánh đồng, cô học trò kiêu hãnh, cậu học trò bẽn lẽn, đại khờ, bao giờ được nghe lại giọng nói thanh thanh mà tôi đã khao khát muốn nghe lại đến cả nghìn lần? Chỉ một lần trong đời thế thôi, để rồi những thứ quá đổi trinh nguyên, những thứ tự nhiên không mang màu sắc mà tôi gọi tên là “bình yên” đã không bao giờ quay trở lại. Nó được sinh ra rất nhẹ, tan đi rất nhẹ, rồi <http://tracnghiem.com>

ánh mắt, có lúc dễ chịu, có lúc nhức nhối. Có lúc tôi mỉm cười, có lúc tôi khóc.

Con đường nhỏ chẳng còn gì nữa. Tôi đã đi qua rất trầm lặng, mái tóc ngắn đến vai. Cả một thời cấp II của tôi, chẳng còn gì nữa. Bao giờ để được trở lại một lần như thế trong đời? Cậu nhóc cũng còn nữa đâu. Cậu ấy đã mất rồi. Mùa hè nào đó năm xưa, cậu lặn ngụp, thả sức vẫy vùng trong lòng sông như bao mùa hè khác, rồi cứ thế đi xa dần, trôi dần, chìm dần. Và ánh mắt của tôi từ đó cũng dần buông xuống. Sau mùa hè đó, có những ngày đi học về qua con đường nhỏ một mình, bất giác tôi chạy, vừa chạy vừa khóc, mặc bao ánh mắt nhìn theo. Tôi đã nghe từ trong gió rất nhẹ, văng vẳng cái giọng thanh thanh ấy: “Tớ rất thích những buổi chiều thế này, con đường này, và An”.

Tôi cứ thế mà chạy, chạy về phía trước, như chẳng thấy gì nữa, về phía cánh đồng ở đằng xa. Tôi cứ khóc mãi, rồi nhận ra chẳng có thanh âm nào như thế tồn tại cả, chỉ là tự nhiên như tiếng gió thổi mà thôi. Tôi đã bớt sợ. Tôi đi tiếp về phía trước. Nước mắt chảy dài, đã có lúc tôi căm ghét tại sao cậu ấy lại nói câu nói đó, rồi cứ thế mà đi, rồi làm tôi sợ thế này.

Thế mà sau này, nhiều lần trong đời, tôi chỉ khao khát được quay trở về ngày đó dù chỉ một lần mà thôi. Cậu nhóc thế nào rồi? Tôi vẫn tin có thiên đường, cậu ấy chắc hẳn đang ở đó. Tôi đã quên dần gương mặt cậu ấy rồi, chỉ còn là một hình ảnh mờ ảo, không rõ nét.

Thế đấy, bất kỳ một nơi nào trên thế giới này, đối với riêng chúng ta, nếu đã không thể giữ nguyên trật tự ban đầu, nếu không còn màu sắc và hương vị quen thuộc, thì dù có thay đổi theo chiều hướng nào, cảm xúc của chúng ta cũng chẳng bao giờ có thể nồng nàn hơn được nữa. Đôi lúc chúng ta hoài niệm. Đôi lúc chúng ta lạ lẫm. Nhưng mọi cái đều sẽ thay đổi theo thời gian, không có gì là bất tử trên đời này, nếu không, chính những cái cũ kỹ và quen thuộc sẽ giết dần, giết mòn con người.

Tôi mang đến Hà Nội những xúc cảm, những ký ức, những mảnh vỡ như thế từ vùng ngoại ô cũ. Tài sản của tôi chẳng có gì quý giá ngoài những thứ trừu tượng như thế. Nhưng nó đã luôn hiện hữu. Hà Nội không làm tôi quá ngỡ ngàng, chỉ cách một cây cầu, và đời sống người dân có chút chênh lệch thôi. Nhưng ở Hà Nội, quán xá mọc lên san sát, các cửa hàng buôn bán rất nhiều, các con phố trung tâm sầm uất. Người dân luôn nhộn nhịp, tất bật, thanh niên bạo dạn và sành điệu. Ngoại ô của tôi, con người và cuộc sống rất trầm lặng.

Tôi đến đây theo chị gái, giữa một khu đô thị có phần nhộn nhịp, tôi cũng phải dần dần tách biệt với gia đình, với mẹ, và độc lập lên nhiều. Tôi biết tính toán, biết lo toan từ đó. Mẹ dặn con gái sống ở Hà Nội phải nền nã, nhã nhặn và thanh lịch như người Hà Nội, không được có một hành động sơ suất nào, nếu không “người ta” sẽ đánh giá. Tôi nhớ mãi lời dặn đó của mẹ, vì tôi vốn dĩ là một đứa con gái kiêu hãnh và cầu toàn, luôn muốn mình hướng đến sự hoàn mỹ và lý tưởng.

Nhưng dù có ở trong môi trường nào thì cũng luôn có những vấn đề phát sinh khiến chúng ta không thể

vừa lòng hết được. Lấy ngay ví dụ nơi căn hộ tôi ở. Sáng sáng chưa kịp mở mắt đã phải nghe nhà này chửi nhà kia, chỉ vì cái xe đỗ bất hợp lý, hoặc vài ba cái quần cái áo phơi lấn sang bên nhà họ. Tôi và chị sống lặng lẽ ở khu tập thể, chẳng giao tiếp mấy với ai, và chẳng bao giờ đụng chạm đến ai. Kể ra thì cũng khổ, vì nói đại chẳng may chết trong nhà cũng chẳng ai biết, chẳng ai quan tâm. Họ mắng chửi nhau được như thế có khi lại chú ý đến cuộc sống của nhau hơn. Nghịch lý là thế.

Nhưng Hà Nội khi chiều xuống đẹp dịu dàng như một bài thơ, khác hẳn với vẻ bình yên mộc mạc của vùng ngoại ô xưa cũ. Những chiều như thế, tôi thích dạo quanh những khu phố, những con đường quen thuộc. Rất nhiều bóng cây, hương hoa sữa, cả bằng lăng tím và lá xà cừ bay tung một khoảng trời. Tôi yêu cái vẻ thanh tịnh ấy, cái vẻ mà không một nơi nào trên đất nước mình có được. Quả thật, tôi rất dễ bị đánh gục bởi những cái bình yên trừu tượng, hoặc những cái huyền hoặc như thế, nó không thể diễn tả bằng lời được. Có lẽ vì thế mà sau này, trong chuyện tình cảm, tôi cũng hay đa mang theo kiểu trừu tượng, hư vô như vậy, thực mà ảo. Càng tin tưởng nhiều vào tình yêu thì sẽ càng thất bại thê thảm. Tôi đã sớm gặp phải sự thất bại thê thảm đó vào năm tôi mười bảy tuổi. Phải, tôi đã có sự trải nghiệm đó trong tình ái, có lẽ là rất sớm. Bao nhiêu năm đã qua, và dẫu đã quãng mình qua rất nhiều mối tình, đã có rất nhiều nỗi đau và hạnh phúc hơn cái thời mười sáu, mười bảy tuổi đó, vậy mà, mỗi lần nhắc đến, tôi vẫn xót xa và hờn tủi, như nó mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Chuyện tình đã đi qua, nỗi buồn đau đã nguôi ngoai dần và không còn nguyên vẹn như trước nữa, nhưng không gì có thể bù đắp những mất mát, tổn thương từ mối tình đó. Bây giờ nghĩ lại, tôi đã không còn oán trách điều gì, tôi chỉ tủi thân mà thôi.

MỐI TÌNH ĐẦU

iữa năm học lớp Mười, vào một buổi tối đầy gió, buổi tối của sự giao mùa, có lẽ đông đang về, tôi đã mơ một giấc mơ rất lạ, chi tiết giấc mơ đó như thế nào thì giờ tôi đã quên. Tôi thường quên những giấc mơ đã đi qua. Cách đây hai năm, hình như tôi vẫn còn nhớ rõ lắm, giờ thì tôi lại đánh rơi mất rồi. Nhưng có một điều, tôi nhớ rất rõ hình ảnh cô đại, và bàn chân người con trai bước rất nhanh trên đám cỏ ấy. Thậm chí, đến tận bây giờ, tôi vẫn như ngửi thấy mùi cỏ dại, và tiếng chân người con trai đó trong giấc mơ năm xưa của mình. Bỗng một cơn gió mạnh hất tung rèm cửa sổ về phía tôi, đánh thức tôi dậy. Tôi với tay lấy chiếc điện thoại vẫn đang được để ngay trên đầu trong khi ngủ. Có tín hiệu báo một cuộc gọi nhờ. Một số cố định lạ. Như bình thường có lẽ tôi sẽ bỏ qua nhưng lần này không hiểu sao tôi lại tò mò gọi lại...

...

Nhà văn Dịch Phấn Hàn [1] có nói đại ý rằng, đối với những người có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, thì ngay từ cái nhìn đầu tiên bạn đã biết được mình sẽ yêu người đó hay không, hoặc giả có tiến đến một mối quan hệ nào đó không. Tôi nghiệm ra đúng lắm, mặc dù ở cái tuổi mười sáu khi ấy thì tôi chả có tí gì gọi là kinh nghiệm tình trường cả, nhưng sau cuộc nói chuyện qua điện thoại ấy, tôi linh cảm rồi cũng sẽ xảy ra chuyện gì đó. Và cuộc sống của tôi bắt đầu không còn tĩnh lặng nữa, dường như tôi bước đầu tự chịu khuất phục sau cái giọng nam rất trầm và ấm ấy. Phải nói là rất trầm và rất ấm. Tôi chủ quan mà cho rằng người con trai này không giống với những người con trai tầm thường khác xung quanh tôi, chỉ từ một giọng nói qua điện thoại, tôi đã chủ quan thêu dệt cho mình hình ảnh người con trai ấy với bao mơ mộng.

[1] *Nhà văn trẻ người Trung Quốc, đã xuất bản cuốn tiểu thuyết “Bốn năm phấn hồng” ở Việt Nam năm 2008.*

Hai tuần sau, với những xáo động của những tin nhắn qua lại, mà khởi đầu là một tin nhắn chúc ngủ ngon nhằm số của Kiên (tên chàng trai ấy) vào điện thoại của tôi, chúng tôi hẹn gặp nhau. Tôi đã rất tự tin vào mình mà không biết được rằng, sự tự tin này sẽ có lúc phản bội tôi.

Tôi đã xốn xang chờ đợi rất nhiều, và chuẩn bị kỹ lưỡng gần như là hoàn hảo cho buổi hẹn hò đầu tiên. Lúc ấy, tôi đã nghĩ con tim mình đang bắt đầu đập những nhịp đập của tình yêu, mặc dù chưa hề biết mặt mũi Kiên thế nào. Nhưng đến bây giờ thì tôi nghĩ đó là một sự hiểu nhầm thì đúng hơn. Một sự hiểu nhầm trên con đường chinh phục của mình. Tuổi mười sáu! Mơ mộng, ngây cuồng và khờ khạo.

Đó là một buổi chiều đầu đông se lạnh và đầy gió. Chỉ mới năm giờ chiều, trời đã bắt đầu hoàng hôn. Trong tôi ngày hôm ấy, ngoài cảm giác xao xuyến cho buổi gặp mặt đầu tiên, còn là một niềm lâng lâng sung sướng dâng trào, vì mùa đông đã thật sự tràn về rồi. Tôi yêu mùa đông vô cùng. Không biết trên đời này có còn cô bé nào yêu mùa đông theo cách cảm nhận của tôi không.

Tôi yêu mùa đông bởi sự lạnh đậm của nó. Mùa đông làm người ta biết tự xoa dịu và làm ấm mình. Mùa đông bao trùm sự lạnh lẽo, buốt giá lên tất cả, nhưng cũng chính mùa đông lại làm con người cảm thấy ấm áp. Tôi yêu mùa đông còn bởi vẻ trầm tư của nó. Bởi lẽ, hoạt động của con người thường trở nên chậm hơn trong tiết trời ấy. Nó nhắc tôi nhớ đến cái bếp lò nghi ngút khói của mẹ ngày còn bé. Mỗi khi trời lạnh, tôi thường ngồi lì trước nó cả tiếng đồng hồ, tay hươ hươ trước lửa, mặt cúi xuống nhìn những cục than cháy bập bùng, mê mẩn vì cảm giác gương mặt đang ấm dần và đỏ ửng lên, mặc cho mẹ ngồi bên cạnh vẫn đang xuýt xoa vì giá lạnh. Rồi những ngày đông ngồi chơi với bọn trẻ con trong xóm, mấy đứa ngồi sát lại gần nhau, rồi thủ thỉ nói chuyện râm ran từ đầu ngõ đến cuối ngõ. Ngày đó, trong xóm có thằng Tồ rất thích nói chuyện và sang rủ tôi đi chơi, mấy đứa trong xóm khác nhau là nó thích tôi, nhưng chẳng đứa nào dám hỏi thằng Tồ trước mặt tất cả bọn trẻ con chúng tôi: “Tồ này, có phải mày thích cái An không? Bọn tao biết hết rồi nhá, còn giả vờ nữa đi”.

Đúng như tôi thầm đoán, mặt thằng Tồ đỏ ửng lên, rất khó chịu. Chỉ cần nhìn gương mặt của nó lúc đó thì băng giá mùa đông có lẽ sẽ tan đi hết. Nó đứng lên, nắm lấy tóc con Hiền, giật một cái rõ mạnh, mắt rưng rưng, hét lên một tiếng “Kệ tao!” rồi bỏ chạy. Con Hiền chắc đau quá, cũng khóc thét lên, rồi chửi vọng theo: “Bố nhà mày, thằng Tồ”. Con Hiền là bạn thân của tôi ngày đó, nên hành động của thằng Tồ rõ ràng là không chấp nhận được, cùng lắm thì thừa nhận là có thích người ta, chứ làm sao đâu? Sau hôm đấy, con Hiền không chơi với nó nữa, một số đứa trong xóm cũng thế, tôi thì lại càng ghét, không hẳn là ghét, mà chỉ vì muốn tỏ thái độ kiêu kỳ một chút vì biết nó thích mình. Mỗi lần thấy nó, tôi cứ vênh mặt lên như không thấy, còn nó vẫn cứ lấm lét và ngại ngùng mỗi khi vô tình thấy tôi. Nhiều lần nhớ lại khoảnh khắc ấy, thấy mình ngày trước sao quá đáng thế. Trẻ con thường rất vô tâm.

Ôi, những mùa đông bé dại của tôi ngày ấy, đã trôi dần vào quá khứ, và yêu thương vẫn như còn đọng đầy trong ký ức, như một thước phim đang quay chậm lại.

...

Như đã hẹn trước, tôi dừng xe trước một quán cà phê mới mở trong một khu phố sầm uất. Quán cà phê với kiến trúc kiểu Hàn Quốc trông rất dễ thương. Những ô cửa kính nhỏ, những chiếc bàn dài trải khăn màu boóc đô, những chiếc ghế bọc đệm kẻ ca rô và những chiếc đèn vàng nhỏ như làm ấm thêm không gian, để trông gương mặt ai cũng sáng bừng lên ấm áp. Trên tường treo những bức tranh Hà Nội cổ, nếu tôi đoán không nhầm thì đây chính là nét vẽ của họa sĩ Bùi Xuân Phái. Tôi đứng nhìn xung quanh một lượt. Không thấy dấu hiệu nhận biết nào về Kiên như anh đã báo trước. Tôi ngồi vào một chiếc bàn còn trống, sát cạnh ô cửa kính, trời vẫn nhá nhem màu hoàng hôn. Đồng hồ chỉ năm rưỡi chiều, tôi nhìn xung quanh thêm một lượt nữa, không có chiếc áo trắng sọc đỏ nào như anh đã giao hẹn với tôi cả. Tôi chọn một ly mơ muối nóng, thức uống duy nhất vào mùa đông mà tôi thích. Tôi thích cái vị mặm mặm ngọt ngọt của nước mơ, vì

chua chua của quả mơ, và cái nóng ấm của ly nước trên tay mình. Mùa đông, tôi chỉ cần như thế đã thấy mình “tĩnh” lắm rồi.

Một nhóm anh chị ngồi ở bàn phía trước tôi đang bàn chuyện rôm rả, chắc họ là sinh viên năm cuối, tôi nghe họ tranh luận về những bài luận văn. Hai từ “luận văn” lúc ấy với tôi nghe sao mà to tát thế. Có thêm hai anh chị nữa, ngồi cách tôi hơi xa, hình như họ là một đôi, hình như họ đang giận nhau, người con gái đang dẫn dỗi, còn anh con trai thì trông rất khổ tâm. Gần hơn một chút, một anh chàng mặc chiếc áo gió màu xanh đen, đeo cặp kính dày cộp, vừa nhấm nháp ly cà phê vừa cúi gằm mặt vào một cuốn sách, tôi đoán nó là một cuốn tiểu thuyết. Gần thêm chút nữa, đối diện ngay bàn tôi đang ngồi, một anh chàng mặc áo màu đen có sọc trắng. Chưa kịp nhìn rõ hơn mặt anh ta, tim tôi bỗng như có một luồng điện chạy qua rất nhanh khi thấy anh ta đang nhìn tôi chăm chú. Một gương mặt đạo mạo rất đàn ông. Thật bối rối, anh ta đang mỉm cười với tôi. Chưa kịp phản ứng lại, đã thấy anh chàng cầm ly nước trên bàn tiến về phía tôi:

- Cuối cùng thì em cũng đưa mắt nhìn về phía anh. Không để tôi kịp trấn tĩnh, anh nói tiếp với một nụ cười rất ấm, ấm như giọng nói của anh vậy, một giọng nói quen thuộc:

- Anh quên chưa kịp nói lại với em rằng chiếc áo trắng sọc đỏ, anh tìm mãi không ra, nên anh phải mặc một cái áo khác.

Hiểu ra vấn đề, tôi ngược mắt nhìn anh kỹ hơn. Đôi mắt sâu, lông mi dài, nụ cười rất sáng và ấm áp. Một diện mạo hơn cả sự mong đợi của tôi. Cái cảm giác bị cuốn hút bởi gương mặt của một chàng trai nào đó ngay từ giây phút đầu tiên gặp gỡ làm tôi thấy như có vật gì nặng nặng đi ngang qua lồng ngực.

Đó là lần hẹn hò đầu tiên và duy nhất cho đến tận bây giờ vẫn khiến tôi cảm thấy thật sự thú vị, thỏa mãn và sung sướng. Dẫu cho bao nhiêu năm trôi qua, và dẫu với bao nhiêu chàng trai khác nữa, vẫn không ai cho tôi được cái cảm giác ấy. Tôi nhớ, tôi thèm được đóng lại cái vai cô nữ sinh mười sáu tuổi, tự tin và kiêu hãnh với chàng trai của mình trong một quán cà phê nhỏ. Không bao giờ được như thế nữa, ngay cả người đó chính là Kiên, anh cũng không thể cho tôi thêm một cuộc hẹn nào thật sự thú vị như thế, mặc dù trong thời gian yêu nhau sau này, còn nhiều thứ khiến tôi mê mê hơn thế.

Trong quán cà phê ấy, chúng tôi nhìn nhau, chúng tôi trò chuyện, và chúng tôi mỉm cười. Giống như một trò chơi cút bắt, anh luôn giữ vẻ bình thản đạo mạo, và đôi mắt anh nhìn tôi. Tưởng chừng như anh đã bắt trúng mạch và đi guốc trong bụng tôi nhưng vẫn luôn tỏ ra thích thú với bất cứ điều gì tôi nói. Đó là đôi mắt của người đàn ông đã bị quyến rũ, nhưng lại cố che giấu. Bất giác, tôi giật mình nhớ đến Reht Butler, nhớ đến cả nam diễn viên đóng vai Reht trong phim Cuốn theo chiều gió. Anh nhìn tôi đúng với cái kiểu mà Reht hay nhìn Scarlett nhưng trù mến và ấm áp hơn. Tôi cũng cố tỏ ra bình thản trước mặt anh, mặc dù trong lòng đã say đắm lắm rồi. Tôi chỉ sợ anh nghĩ tôi là loại con gái dễ dãi. Nhưng sự thật là, trong chuyện tình cảm, những nỗi sợ thế này chỉ khiến chúng ta hành động ngược lại mà thôi. Vì đây là nỗi lo sợ giữa mơ hồ và mê đắm. Nó như những cơn sóng nhỏ đầy khao khát và táo bạo lớn vờn quanh li tử chúng

ta, và bao giờ chúng ta cũng bị cuốn theo, đặc biệt là với những người đa cảm. Sau này yêu nhau rồi, Kiên bảo tôi: “Ngay từ phút đầu tiên, em đã thách thức anh”. Anh đâu có ngờ rằng đó chỉ là sự giả tạo thôi, một sự giả tạo để che đậy con tim đang cuồn cuộn muốn được yêu đương, hay nói theo một cách khác, đó là sự thách thức bị dẫn dụ.

Tối hôm đó, rời quán cà phê, chúng tôi đi dạo qua những con phố. Trời đã tối hẳn và rét hơn, tôi ân hận vì lúc ở nhà không mang thêm một cái áo ấm nữa. Nhưng không sao hết, con tim tôi đang rạo rức, hồi hộp và ấm áp lắm. Những con phố dài tỏa sáng và vàng rục bởi những ngọn đèn đường. Chúng tôi đi dạo, chúng tôi hòa lẫn vào dòng người, và tôi vẫn như say với hương hoa sữa nồng nàn đêm ấy, say với cái rét của một trái tim lần đầu bước vào mê cung tình ái. Mùa đông yêu dấu, mùa đông thực sự đã về...

Anh đưa tôi về tận nhà, anh chào tạm biệt, chúc tôi ngủ ngon, anh nháy mắt, rồi phóng xe về. Dẫu tối nay không ngồi sau xe anh, sao tôi vẫn cứ có cảm giác day dứt khi thấy anh chìm khuất vào trong đêm tối của giá lạnh, con đường nhỏ, liêu xiêu với tiếng gió rít, bóng đen và đêm khuya.

Tin nhắn cuối cùng của đêm lạnh:

- Em cảm thấy thế nào?

- Bình thường... như ly mơ muối nóng.

Tất nhiên, nó đã không hề bình thường như tôi đáp lại anh.

...

Mẹ trách tôi dạo này hay lơ đãng, ít về nhà với mẹ, lại không chú ý chuyện gì cả, cứ như người ngoài hành tinh vậy. Tôi cười, điệu bộ lảng tránh, sao mẹ không tinh ý nhỉ, sao mẹ không đoán ngay ra là con gái mẹ đang đắm say với tình yêu chứ. Tôi nhún nhảy và ca hát trong nhà. “Dưới ánh nắng sương long lanh, triệu cành hồng khoe sắc thắm. Mỗi sáng sớm bên song thưa, em bên hoa cười trong nắng. Sẽ điểm phúc cho ai kia luôn yêu thương lòng say đắm. Sẽ mãi mãi như hoa kia trao cho em suốt cuộc đời”. Tôi mơ màng hát và nghĩ đến Kiên, nghĩ đến tình yêu của tôi.

Thời gian như thoi đưa, mới hôm nào còn ở trong quán cà phê Sinh Viên... Này nhé, hôm nay là ngày tôi và Kiên kỷ niệm một năm yêu nhau. Hôm nay tôi mời Kiên về ăn cơm cùng mẹ. Hôm nay là lần đầu tiên tôi sẽ giới thiệu Kiên với tư cách là bạn trai của mình.

Trong sự sung sướng và niềm hạnh phúc, tôi không thể ngờ rằng, cho đến tận bây giờ, Kiên vẫn là người con trai duy nhất tôi dẫn về nhà giới thiệu với mẹ. Trong niềm hạnh phúc, tôi chỉ nhớ đến anh, niềm tự hào và kiêu hãnh của tôi. Kiên học rất giỏi, anh đang học năm cuối cùng của trường Học viện Tài chính, anh sắp ra trường, sắp đi làm. Còn tôi, vẫn chỉ là cô nữ sinh lớp Mười một, ôi, bao giờ tôi mới học cho xong hết, rồi cũng ra trường, đi làm, và làm đám cưới với Kiên. Nghĩ đến đó, khuôn mặt tôi bỗng dưng nóng bừng, tôi cười khúc khích một mình. Kiên vẫn thường bảo, trong thời gian tôi đi học, anh sẽ đi làm,

sẽ kiểm thật nhiều tiền để đến lúc cưới tôi, sẽ lo cho tôi có một cuộc sống đầy đủ, sẽ yêu thương và chiều chuộng tôi cả cuộc đời. Kiên ơi, anh thật ngốc nghếch, anh có thể yêu được nhiều cô gái hiền thực và nữ tính hơn em chứ, ai bảo anh si mê em, rồi anh sẽ bị em hành hạ cả cuộc đời này đây. Tôi lại cười, khúc khích một mình.

Tôi nhớ mãi ngày anh tỏ tình với tôi, không lâu sau ngày đầu tiên chúng tôi gặp mặt nhau. Một đêm Giáng sinh lạnh buốt. Giáng sinh năm nào cũng rất lạnh. Tôi mặc áo thật ấm, quần khăn quanh cổ, ngồi sau anh, tôi cảm nhận là anh cũng đang rất lạnh. Đường phố đông đúc, người người chen chúc nhau. Tôi ngồi sau lưng anh, xoa hai tay vào nhau và đưa mắt nhìn dòng người qua lại, Kiên bỗng hỏi tôi một câu gì đó, nhưng tôi không nghe rõ. Tiếng người, tiếng cười đùa, tiếng còi xe, tiếng nói chuyện râm ran khiến tôi chẳng nghe được gì cả. Bất giác, anh vòng tay ra sau, cầm lấy tay tôi, đưa ra phía trước, rồi cứ giữ mãi thế, thật chặt. Anh nói trong hơi thở nhẹ của mùa đông:

- Làm bạn gái anh nhé!

Tôi im lặng. Anh nắm chặt tay tôi hơn, rồi lặp lại:

- Làm bạn gái của anh nhé!

Tôi giả vờ ngây ngô:

- Anh nói gì cơ? Em nghe không rõ.

Tôi nghe tiếng anh thở dài, và nắm chặt tay tôi hơn:

- Em là đồ ngốc!

Tôi cười. Tôi để mặc tay tôi trong tay anh. Và hôm sau thì chúng tôi đã thực sự bắt đầu yêu nhau. Đêm Giáng sinh tàn, anh chở tôi về, lúc tôi định bước vào nhà, anh lại giữ tay tôi một lần nữa, anh vuốt lại mái tóc tôi đã bị rối tung lên trong gió đông. Rồi cứ thế, anh ngắm nhìn tôi thật lâu, đèn đường mờ ảo, gương mặt anh mờ ảo. Anh cầm chặt tay tôi, áp lên má anh, lên môi anh, rồi lại âu yếm đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt tôi, anh nói, giọng nói còn hơi run run:

- Anh đã nhớ em rất nhiều. Mùa đông lạnh quá anh cũng không thích, nó làm tan hết hơi ấm của em mà anh còn giữ lại.

Tôi ôm chặt lấy anh. Tôi vùi mặt vào chiếc áo ấm của anh. Tôi xúc động bởi từng lời anh nói, xúc động bởi mùi hương của anh, mùi hương được lưu giữ trên chiếc áo ấm anh đang mặc, một mùi hương rất đàn ông, cả mùi tóc anh. Tôi ôm chặt lấy anh. Tôi khóc. Sau này, những người con trai khác bước vào cuộc đời của tôi, tôi đã không còn cảm giác bị mê mẩn bởi mùi hương nào như thế nữa. Tôi vẫn như còn thấy mùi hương của anh phảng phất đâu đây, trong gió, trên cơ thể tôi, nó khiến tôi có thể bật khóc nức nở ngay lúc này. Tôi không thể không mềm yếu lúc này, tôi đã muốn khóc biết nhường nào.

Kiên yêu và nuông chiều tôi như yêu chiều một nàng công chúa nhỏ. Tất cả chúng ta đều hay nhớ và

suy diễn lại những hành động lãng mạn và những cử chỉ quan tâm đầy tình yêu mến của người yêu. Nhưng những hành động như thế chỉ mang tính bộc phát, đó không phải là điều chắc chắn rằng anh ta yêu bạn nhiều bao nhiêu, yêu bạn đến bao lâu. Bây giờ, mỗi khi đọc những câu chuyện tình yêu xúc động kiểu như thế, tôi đều cho nó là phù du cả. Trước đây, tôi tin nhiều vào sự chân thành, nhưng ngay cả sự chân thành cũng chỉ là phù du thôi. Thế là trong tình yêu, tôi chẳng tin được gì cả. Đối với tình yêu, ta có thể tồn tại trong nó, có thể say đắm với nó, nhưng đừng bao giờ tin tưởng nó một cách tuyệt đối. Xét cho cùng, tình yêu cũng chỉ là câu chuyện giữa hai người với nhau, không có điều gì chúng ta có thể tin tưởng tuyệt đối, ngay đến cả bản thân chúng ta cũng thế thôi.

Tròn một năm ngày yêu nhau, tôi dẫn Kiên về giới thiệu với mẹ. Mặc dù chẳng có gì phàn nàn về Kiên, nhưng mẹ tôi rất lo lắng. Không phải mẹ lo vì tôi vẫn còn nhỏ để vướng vào chuyện yêu đương, có lẽ mẹ thấy tôi chìm ngập trong hạnh phúc quá nên không biết phải nói gì hơn, mà có nói thì cũng chẳng thể thay đổi điều gì được nữa rồi. Mẹ vẫn cứ để kệ tôi tự bước vào đời, mà sự vấp ngã đầu tiên chính là mối tình đầu của thời con gái. Mẹ là thế. Kiên về rồi, mẹ nghe tôi luyên thuyên kể về Kiên: “Anh ấy học giỏi, tài hoa lắm mẹ ạ. Anh ấy là bí thư đoàn trường đấy, anh ấy hay đá bóng, tham gia các hoạt động khác. Anh ấy nổi tiếng ở trường lắm mẹ ạ. Mấy chị con gái cứ viết thư làm quen, tỏ tình đều đều, anh ấy kể hết cho con nghe, nhưng con không ghen. Con hiếu tính anh Kiên lắm”, “Mà yêu nhau gần cả năm rồi con mới biết về gia đình anh ấy, anh ấy giấu con. Bố anh Kiên là chủ tịch tỉnh, mẹ anh ấy là giám đốc công ty xây dựng gì đấy. Có lần con đến nhà anh ấy thấy có thư gửi bố anh ấy, con mới biết đấy”, “Một mình anh Kiên sống trong một cái nhà bốn tầng ở Hà Nội đấy mẹ ạ, tối nào anh ấy cũng chở con đi ăn, anh Kiên chiều con lắm”.

Tôi luyên thuyên kể, cũng tự thấy ngạc nhiên với chính mình, vì bình thường tôi là đứa chẳng quen tâm sự với ai, đặc biệt là với người trong gia đình, vậy mà hôm đấy tôi cứ hớn hờ, tíu tít kể lể với mẹ về chuyện của chúng tôi, tất nhiên còn những cái riêng tư thì không thể kể được. Mẹ nghe tôi kể, chẳng nói gì nhiều, có lúc tôi thấy mẹ nhìn tôi thờ dài. Tôi như thấy được nỗi lo lắng trong đôi mắt mẹ. Nỗi lo của một người mẹ như đang nhìn thấy con mình bước chân vào những mảnh vỡ, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn được. Mẹ lại thờ dài, buổi trưa mẹ không ngủ với tôi, mẹ đi về phòng, đóng cửa ngủ một mình. Tôi nằm trên giường, tôi nghĩ đến thái độ của mẹ, tôi vẫn thấy bình thản. Bất chợt tôi nhớ đến bố, bao lâu rồi bố chưa về thăm nhà nhỉ? Tôi thấy nhức đầu, tôi không muốn nghĩ đến bố nữa. Tôi lấy máy nhắn tin cho Kiên:

- Anh à, em nhớ anh quá. Có khi nào rời bỏ em không?

- Anh chẳng bao giờ có thể làm thế được. Anh không thể yêu em khác hơn bây giờ. Bây giờ cho đến mãi mãi...

Trong cái sim cũ ấy, tôi vẫn còn lưu giữ lại tin nhắn này của anh. Một buổi trưa mùa đông có chút nắng, tôi mở cửa sổ để ánh nắng chiếu vào sưởi ấm mình. Tôi miên man nhớ đến anh, để tự đưa mình vào

giấc ngủ. Một năm chúng tôi yêu nhau thật ngọt ngào và trong sáng. Tôi cứ thế chìm dần vào giấc ngủ, trời lạnh, tôi vô thức kéo chăn lên cao, cái chăn bông dày sụ làm tôi cảm thấy ấm áp quá, tựa hồ như đang ở suối nước nóng vậy. Hình như tôi đang mơ, tôi thấy có con đường nhỏ, trống vắng, có tiếng cười, bầu trời quen thuộc quá, cơn gió quen thuộc quá, giọng nói quen thuộc quá: “Tớ rất thích những buổi chiều thế này, con đường này, và An”. Gương mặt cậu bé hiện ra, cậu bé cười, vẫn là gương mặt cậu bé năm xưa. Đã mấy năm trôi qua rồi, cậu ấy quên là tôi đã lớn lên rồi sao? Tôi đã là cô nữ sinh mười bảy tuổi. Tôi bỗng thấy một nỗi sợ hãi vô hình. Tôi bỏ chạy về phía xa, con đường nhỏ không một bóng người, tôi tìm cánh đồng năm xưa để có thể trốn vào trong đó, nhưng chẳng thấy cánh đồng nào nữa cả, cậu bé ngày nào vẫn đuổi theo tôi, gương mặt cậu ta hiện lên trên bầu trời, tôi nhắm mắt, chạy lao về phía trước. Tôi bỗng rớt xuống một cái hố sâu... Tôi choàng tỉnh, mồ hôi túa ra trên trán. Chỉ là một giấc mơ. Tôi nhìn ra cửa sổ. Nắng đã tắt tự lúc nào. Tôi kéo chăn lên, hai hàng nước mắt chảy dài. Sau ngày cậu ấy mất, tôi chưa dám đến thăm mộ cậu ấy thêm một lần nào nữa. Tôi còn nợ điều gì chẳng? Tôi lấy máy nhắn tin cho Kiên:

- Anh xuống chở em lên ngay đi. Em nhớ Hà Nội rồi, em nhớ anh rồi.
- Sao thế em? Cuối tuần mới về nhà, em tranh thủ ở nhà với mẹ thêm một chút nữa cho mẹ vui.
- Em vừa nằm mơ. Một giấc mơ thật kỳ quái. Em sợ lắm. Anh đến mang em đi ngay đi.
- Sao em cứ suốt ngày nằm mơ mấy cái linh tinh buồn cười thế? Em đừng suy nghĩ gì nhiều chứ.
- Không, em chẳng suy nghĩ gì cả. Em không còn thuộc về nơi đây nữa rồi.

...

Tôi và anh ngày càng gần bó hơn. Tôi yêu anh như một người cần oxy để thở. Tôi đã quên mất sự tinh táo và lí trí của con bé khi xưa. Tôi đã luôn nhớ đến hình ảnh của bố để tự nhắc nhở mình, nhưng Kiên hoàn toàn khác với bố tôi, tôi đã từng nghĩ tôi may mắn trong chuyện tình cảm hơn mẹ, vì nếu bố tôi giống Kiên thì mẹ đã không khổ tâm như bây giờ. Ôi, tuổi mười bảy. Tôi thật trẻ con và khờ khạo.

Tôi không bao giờ có thể quên được mỗi tình đầu của tôi đã kết thúc như thế nào. Tôi mãi mãi nhớ đến nó. Nhớ để đau và hận, để tự tử thân cho chính mình. Bây giờ nhớ lại, lòng tôi vẫn cuộn cuộn bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn. Sự căm hận, oán thán, khinh bỉ, ghê tởm, đau đớn, tiếc nuối và tủi thân. Đã có những tháng ngày tôi sống chung với một mớ hỗn hợp của các thể loại cảm xúc như vậy. Vậy mà tôi vẫn sống, vẫn tồn tại cho đến bây giờ. Phải, đã có lúc tôi muốn chết. Bây giờ, sau bao nhiêu năm, bao nhiêu thăng trầm, lòng tôi đã tĩnh lại. Câu chuyện về đêm hôm đó chỉ là nửa phần oán trách, nửa phần tủi hờn.

Đó là đêm mà chúng tôi đã gần gũi nhau. Đấy không phải là đêm đầu tiên chúng tôi gần gũi như thế. Trong hơn một năm yêu nhau, đã có rất nhiều hoàn cảnh đưa đẩy để chúng tôi ở bên cạnh nhau. Anh sống một mình trong ngôi nhà riêng. Nhiều đêm như thế, tôi đến ngủ cùng anh. Chúng tôi nằm cùng giường, đắp cùng chăn, gối chung một cái gối dài. Chúng tôi nằm ôm nhau ngủ sau những nụ hôn rất dài. Kiên đã rất giữ

gìn cho tôi, tôi xúc động vì điều đó. Kiên hay nói với tôi rằng: “Em biết không, khi em ngủ trông em như một thiên thần vậy. Và em thật sự xinh đẹp nhất khi vừa mở mắt dậy. Đôi mắt thật trong sáng và thuần khiết. Anh không thể tưởng tượng được mình sẽ ra sao nếu sau này mỗi sáng thức dậy không còn thấy em nữa”. Anh ôm tôi vào lòng, và hôn lên trán tôi thật lâu. Những buổi sáng, anh đánh thức tôi dậy, anh nhắc bồng tôi ra khỏi giường như một đứa trẻ. Anh mở cửa sổ, chỉ để cho tôi xem bình minh đẹp thế nào, đó là lúc bầu trời màu đỏ, rạng đông hiện lên, anh bảo cái màu đỏ này còn đẹp hơn rất nhiều lần màu đỏ của hoàng hôn. Anh bảo nó rạng rỡ và tươi sáng như tương lai của hai chúng tôi... như tương lai của hai chúng tôi...

Thế rồi một đêm tháng Hai, lạnh trời, sau một nụ hôn rất dài, tôi và anh nhìn nhau say đắm và nói những lời băng quơ, tôi hỏi anh:

- Anh có cảm giác bây giờ là mùa đông không?

- Sao em lại hỏi thế?

- Em đang nằm cùng anh trong chăn ấm, hơi thở anh ấm, vòng tay anh ấm, và cửa sổ đóng chặt. Em thấy ấm lắm, ấm hơn mức cần thiết để có thể cảm nhận được sự run rẩy của mùa đông. Anh có cảm thấy thiếu một chút gì đó không?

- Thiếu gì hả em?

- Thiếu hơi lạnh. Thiếu gió.

- Cứng ơi, em lãng mạn, đa cảm quá.

- Em muốn mở toang cửa sổ ra, để gió tràn vào, để mùa tràn vào, giá rét tràn vào đây, giữa anh và em, lúc đấy em mới thực sự cảm nhận được hơi ấm của anh.

- Em bị cảm lạnh thì sao?

Tôi nũng nịu như một đứa trẻ đòi quà, tôi biết anh sẽ không bao giờ từ chối tôi những lúc như thế:

- Chiều em đi anh, anh mở cửa sổ ra đi, tắt đèn ngủ đi anh. Anh không thấy ánh sáng đèn đường trên những khe cửa sổ sao? Em muốn...

Anh lấy một ngón tay đặt lên môi tôi. Anh nhìn tôi âu yếm nồng nàn hơn bất cứ lúc nào. Hình như đó là lần cuối cùng tôi được chìm ngập trong ánh mắt anh như thế. Anh không nói thêm lời nào nữa. Anh lặng lẽ bước ra khỏi chăn, mở toang hai cánh cửa sổ và tắt đèn ngủ ngay trên đầu giường. Đúng như tôi nghĩ, ánh sáng từ ngọn đèn đường chiếu thẳng vào phòng, lay lắt trên vách tường, lay lắt trên giường, vào tận chỗ tôi nằm, nếu ánh đèn đó là ánh trăng thì thi vị biết bao. Kiên cột chặt hai bên rèm cửa, gió lộng, lạnh vô cùng, anh quay lại nhìn tôi, anh mỉm cười:

- Thế nào, tiểu thư, em đã vừa lòng chưa?

- Anh lại đây với em.

Bỗng dưng trong tôi bộc phát một ý nghĩa điên rồ. Có lẽ tình yêu đang làm tôi nát vụn ra, chỉ để lại sự hoang dại. Bảo đó là một sự biện hộ cũng được. Nhưng giây phút đó, tôi chỉ hành động theo bản năng. Anh đến bên và ôm tôi vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc tôi:

- Để anh ôm em cho đỡ lạnh.

Tôi đẩy nhẹ tay anh ra khỏi người, rồi lấy gối đè lên mặt anh. Tôi bước ra khỏi chăn. Tôi bảo Kiên: “Anh cứ giữ chặt gối trên mặt thế nhé”. Kiên có lẽ không hiểu gì, nhưng anh vẫn lấy tay giữ gối trên mặt. Tôi mỉm cười và bước đến cửa sổ. Tôi nhìn ra bên ngoài và đứng đó một lúc, tôi hít những hơi thật mạnh, để mặc hơi lạnh tràn vào người. Tôi đang cần lấy dũng khí để làm một chuyện. Rồi như một luồng điện chạy qua người. Tôi cởi bỏ chiếc váy ngủ màu trắng. Gió lạnh làm tôi rùng mình, nhưng sự lãng mạn và hồi hộp khiến tôi rạo rức hơn. Tôi bước đến bên giường, chui vào chăn một cách nhẹ nhàng. Kiên dường như có vẻ im lặng hơn, mặc dù từ nãy đến giờ anh vẫn không nói một lời nào, và hai tay vẫn giữ chiếc gối trên mặt. Có lẽ anh vẫn chưa biết gì đến sự điên khùng của tôi lúc này. Tôi nói bằng cái thanh âm lạnh như gió, nhanh như gió:

- Em lạnh!

Kiên vẫn không nói gì, anh cũng không bỏ gối ra quay lại ôm tôi, hoặc chỉ để nhìn tôi. Không thể đoán được những suy nghĩ gì trong đầu anh lúc này, một chút bối rối, một chút xấu hổ và tự ái. Tôi kéo chăn lên cao, và lại nói bằng cái thanh âm lúc nãy.

- Chúc anh ngủ ngon!

Tôi quay hẳn người ra bên ngoài, và giả vờ nhắm mắt lại. Thực sự tôi rất bối rối, tôi không hiểu anh đang suy nghĩ gì. Phải chăng tôi đang phạm phải một sai lầm nghiêm trọng? Mặc dù diễn biến hôm đó xảy ra ngược lại với sự lo lắng ngốc nghếch của tôi. Nhưng đúng là tôi đã sai lầm, thực sự sai lầm, sự sai lầm của một con bé mười bảy tuổi thiếu kinh nghiệm với đời, với người.

Năm phút sau khi tôi tỏ vẻ hờn dỗi. Anh quay người lại, anh cũng chẳng nói gì, một lúc lâu như thế. Có vẻ như anh đang nhìn tôi, tôi có thể cảm nhận được sự thay đổi trong từng động tác của anh. Xung quanh chúng tôi, mọi thứ đều im lặng, mùa đông vốn đã im lặng, và đêm của nó lại càng im lặng hơn, chỉ có tiếng gió rít, tiếng lá cây xào xạc bên ngoài, thi thoảng lẩm, tôi nghe tiếng xe máy lướt ngang qua. Sự im lặng và những tiếng lao xao của đêm đông càng khiến tôi ngượng ngùng hơn. Nhưng Kiên rất biết cách để tiếp tục như thế nào. Bàn tay lạnh ngắt của anh bỗng chợt đụng đến tôi và ôm trọn tôi vào lòng. Bàn tay anh tiếp tục vuốt dọc thân hình tôi, anh ôm lấy khuôn mặt tôi, và nhìn với một ánh mắt đầy sự xúc động, anh đắm say cơ thể tôi qua đôi bàn tay. Ánh mắt của anh khiến tôi cảm thấy an tâm hơn, ánh mắt ấy cho phép tôi nghĩ là mình đẹp. Tôi quá chủ quan và tự tin.

Kiên hôn tôi rất dài, nồng nàn và mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào. Từ nụ hôn của Kiên, tôi biết mình nên

chuẩn bị tinh thần vào cái thời khắc quan trọng này, tôi chẳng biết gì, chỉ biết về lý thuyết, đa số chung chung thì lần đầu tiên của người con gái sẽ rất đau đớn và chảy máu. Kiên bắt đầu luôn người xuống dưới chân, lặng lẽ cởi bỏ quần áo và mọi động tác của anh sau đó có vẻ như rất thành thạo. Trong khi cảm giác sung sướng đang xâm chiếm, tôi đã chợt dạ hoài nghi rằng, sự thật có đúng là anh chưa từng làm tình với bất cứ người con gái nào trước đó, như anh đã từng nói với tôi không. Kinh nghiệm chỉ thực sự có được khi bản thân từng trải qua. Nhưng kệ thôi, nếu có thật thế, thì nó cũng chỉ là quá khứ. Hiện tại ngay lúc này, tôi đang rất hạnh phúc, sung sướng và mê mẩn. Hơn nữa, Kiên là một chàng trai quá tuyệt vời, anh lại rất yêu tôi.

Tôi thật sự lo sợ và co cứng cả người lại khi Kiên chuẩn bị tiến sâu vào trong tôi. Tiếng gió bên ngoài cửa sổ lại rít lên như thể đang giận dữ điều gì. Tôi cựa quậy không yên, anh nhìn tôi âu yếm như muốn trấn an, hai bàn tay tiếp tục vuốt ve cả cơ thể, và nhưn người mạnh hơn từng chút một. Tôi nhắm mắt, hít thở thật sâu khí lạnh của đất trời tràn vào, đèn đường vẫn sáng, chiếu vào lay lắt. Tôi nghiêng rằng, tôi cần môi đến bật cả máu, tôi quay mặt qua lại hai bên liên tục, tôi ưỡn người lên để thoát khỏi truy đuổi của anh nhưng không được, mồ hôi bắt đầu túa ra, một sự khó chịu xen lẫn đau đớn xâm chiếm cả cơ thể, cả khối óc của tôi. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi phải chịu một sự đau đớn trên da thịt đến vậy. Những bông hoa của tuổi thơ đã hoàn toàn vỡ tan vào giây phút ấy. Kiên ra sức vuốt ve, nhưng sự vuốt ve càng làm tôi thêm phần khó chịu, tôi chẳng thiết tha hay còn tâm trí nhìn anh lúc này, chỉ muốn chuyện này kết thúc một cách nhanh chóng. Tôi lấy gối, cắn thật chặt, hi vọng chống chọi lại được với sự khó chịu và đau đớn này. Rồi bỗng như một người bị ngã, đập đầu xuống đất rất mạnh, tôi đau đớn đến độ choáng váng không còn cảm giác gì khi Kiên nhưn người lên, hai tay ôm chặt cứng lấy hai bên hông tôi, và đẩy tới một lực rất mạnh vào tận sâu bên trong. Thậm chí không còn một khe hở nhỏ. Tôi bỗng thấy anh khựng lại, anh đưa mắt lên nhìn tôi, một ánh mắt rất khác, như là anh đang khám phá hay hoang mang, tôi không rõ, chỉ thoáng qua thôi, rồi anh mỉm cười, tôi thở hỗn hển và ánh mắt vô cảm đi đôi chút. Lúc này sự đưa đẩy của anh có vẻ nhịp nhàng hơn, tôi đã bắt đầu quen với sự đau đớn, hay nói đúng hơn nó là một sự tê tái, một sự tê tái mơ hồ giữa đau đớn và sung sướng. Được một lúc như thế, sự đau đớn không còn, cảm giác mê mẩn hiện lên rõ hơn, tôi dang rộng hai chân, tay tôi ghì chặt vào tấm lưng cũng đã lấm tấm mồ hôi của anh, tôi vò tóc anh, cổ họng tôi khô đắng lại, tôi rên những tiếng rất nhỏ, và chẳng thể nghĩ được gì. Nom tôi như một người đã bị trúng đạn của ái dục. Cả thân hình anh và tôi như được sưởi nóng lên mà không cần bất cứ dụng cụ nào giữa cái giá lạnh của mùa đông, chỉ có xác thịt với nhau. Làm tình trong mùa đông thật sự rất thú vị, đây là điều đầu tiên tôi biết được. Tuổi mười bảy, tôi hạnh phúc vô vàn trong cái thời khắc đó, chỉ vì người đang ở phía trên tôi là Kiên, chỉ vì người tôi đã trao tất cả sự trinh trắng và đức hạnh là Kiên, chứ không phải một ai khác. Kiên nhịp người đưa ra đẩy vào càng lúc càng mạnh, cả người tôi rung chuyển theo anh, rồi bỗng dừng đôi mắt anh nhìn tôi chăm chăm, rồi gương mặt anh tê dại ngờ ngạc nhiên đi, bắt đầu từ giây

phút ấy tôi không hề thích nhìn vẻ mặt của người con trai khi sắp đạt được sự thỏa mãn. Anh kêu lên một tiếng rất dài, như thể tiếng kêu của con thú gọi bầy, tôi cũng bị kích thích đôi chút, ngay lập tức tôi cảm nhận rõ sự thông thoáng phía dưới mình.

Thời niên thiếu, con gái, kể cả con trai nữa, đều nghĩ sex là một chuyện rất hệ trọng và thường đặt ra những quy tắc cho nó. Cũng tốt, nhưng thực sự điều đó rất buồn cười và chẳng có nghĩa lý gì. Đối với tôi, sex cũng như một sự phù du.

- Cái gì đây anh? - Tôi nhìn thứ đang dính đầy trên đùi mình và hỏi.

Kiên nằm ngửa ra giường, mắt nhìn lên trần nhà vô cảm, vẫn còn thở rất mạnh và liên tục. Anh nói mà chẳng buồn quay lại nhìn tôi.

- Em còn giả vờ.

- Giả vờ gì? Anh làm sao đấy, lần đầu tiên em thấy, làm sao em biết được.

- Thật à?

- Thế anh nghĩ em giả vờ hỏi thật đấy à? - Tôi lại nói với cái giọng hơi hờn dỗi.

- Không có gì. Tình trùng thôi.

Kiên trả lời nhát gừng, có lẽ do mệt, hoặc Kiên đang nghĩ gì đó, tôi không biết. Nhưng dù sao, Kiên cũng nên tự hào, vì đêm nay tôi đã thực sự thuộc về anh, là của anh. Tôi ngồi dậy, bước vội vào trong nhà tắm, kỳ cọ, rửa thật sạch từ trên người xuống. Tôi cầm một cái khăn ướt, một cái khăn khô lau sạch trên giường, và phát hiện ra mình không hề bị ra một chút máu nào như vẫn nghĩ. Tôi thở phào, tôi rất sợ phải nhìn thấy cảnh máu me. Kiên nhìn tôi hỏi:

- Em lau gì thế?

- Anh không thấy sao?

- Sao em có vẻ sợ thế?

- Em thấy bẩn thôi! - Tôi nhăn mũi.

Kiên thở dài, không nói gì thêm nữa. Anh đóng lại hai cánh cửa sổ, và kéo kín rèm lại. Tôi với tay bật cái đèn ngủ lên, hỏi anh:

- Sao anh đóng lại làm gì?

- Lạnh thế đủ rồi. Em muốn chết giữa thiên nhiên thế này sao? - Kiên trả lời, vẫn còn khóa thân trước mặt tôi, một thân hình lý tưởng. Nhưng giọng anh bỗng trở nên lạnh hơn cả gió đông.

Tôi bực mình:

- Anh làm như chết dễ lắm đấy. Anh cứ thế này bước ra ngoài đường xem có chết được không?

- Anh có nghe nhầm không?

- Nghe nhầm điều gì?

- Em bắt đầu nói với anh cái kiểu này từ khi nào vậy?

- Mới tức thì đây thôi. Em đang nói chuyện theo cách của anh mà.

- Em thật trẻ con.

Kiên nói rồi bước về phía cửa nhà tắm.

Tôi càng thêm bực mình. Tôi không hiểu gì về sự thay đổi thái độ của anh lúc này. Tôi mở toang, hai cánh cửa sổ khiến chúng đập mạnh vào hai bên tường, gió hất tung hai bên rèm cửa. Tôi nói với anh với giọng gay gắt hơn:

- Anh nghĩ em muốn nói chuyện giống cái giọng điệu của anh như lúc này lắm đấy à? Có gì thì anh cứ nói thẳng ra xem nào. Em chẳng phải thánh để có thể hiểu được anh nghĩ gì.

- Anh chẳng nghĩ gì cả. Có gì mà em cứ phải giật mình như thế?

- Giật mình à? Anh đang nói cái gì vậy? Chính anh đang làm em cảm thấy buồn cười vì sự khó hiểu của anh đấy.

- Thôi, em chẳng cần hiểu đâu. Anh mệt rồi, để anh tắm rửa, rồi còn ngủ - Kiên quay ngoắt người, đi thẳng vào nhà tắm.

Tôi bực bội bước lên giường, trùm kín chăn. Mọi diễn biến tự nhiên xảy ra hết sức đột ngột và bất ngờ.

Đây là cuộc đối thoại chua chát và gay gắt nhất của chúng tôi từ khi yêu nhau đến giờ. Tôi cố nghĩ xem mình sai ở đâu? Nhưng tôi không phát hiện ra cái lỗi nào của mình trong đêm nay cả. Tôi đã mong chờ và đã nghĩ cái giây phút này phải khác. Đáng lẽ là cả tôi và Kiên phải cảm thấy hạnh phúc và yêu nhau lắm chứ. Đáng lẽ Kiên phải chiều chuộng tôi hơn chứ. Kiên lúc đó thật khó hiểu. Nhưng... Kiên thật sự thế nào? Bỗng dưng giờ phút này tôi thấy hoang mang quá. Tôi chột nghĩ theo một chiều hướng rất xấu. Có phải Kiên nghĩ tôi trao thân cho anh ta một cách dễ dàng quá? Hay là anh đã khinh thường tôi rồi? Hay anh thực chất là một tên Sở Khanh? Nghĩ linh tinh một hồi, tôi không tìm ra được câu trả lời thật sự thích đáng. Kiên hiểu rất rõ tình cảm của tôi đối với anh thế nào, Kiên hiểu rất rõ con người tôi, và Kiên cũng không phải là loại người như vậy, mà nếu có thể thì anh ta phải đóng kịch qua trọn đêm nay chứ. Vậy thì lý do gì khiến Kiên đột ngột thay đổi thái độ với tôi như vậy? Một thái độ mà tôi đã nghĩ không thể nào tồn tại trong bản chất và tình yêu của anh dành cho tôi.

Kiên từ nhà tắm bước ra, trên người còn đọng rất nhiều giọt nước chảy dài, dường như anh hơi run lên trong giá lạnh. Tôi nhìn anh chăm chăm, bằng con mắt suy đoán và một chút lo sợ, lo sợ vì tôi sẽ vấp phải một sự thất vọng và thất bại ê chề nào đó. Kiên nhìn tôi, vẻ hơi thờ ơ và hỏi tôi, cũng bằng cái giọng thờ ơ như vậy:

- Em nhìn gì anh mà kỹ thế? Tôi không trả lời.

Kiên lật cái chăn bông to sụ lên, chui vào nằm, quay người ngược lại phía tôi, hành động nào cũng rất dứt khoát, dường như anh không để ý đến thái độ của tôi lúc ấy. Tôi ngồi bật dậy, lưng dựa vào thành giường. Tôi lay nhẹ người anh.

- Em chưa ngủ à?

- Em muốn nói chuyện với anh.

- Nói chuyện gì nữa em? Anh đang lạnh và mệt lắm. Để mai đi. Giờ anh ngủ luôn đây.

Tôi không nói gì thêm nữa. Tôi ngồi im lặng như thế một lúc rất lâu trong bóng tối, hai cánh cửa vẫn mở toang từ nãy giờ. Gió vẫn gió. Lạnh vẫn lạnh. Tôi nghe đêm trầm buồn hơn. Nửa phần thân trên của tôi rất lạnh. Nửa phần thân dưới rất ấm, vì hai chân tôi nằm gọn trong chăn. Lạc lõng giữa đêm, giữa mùa, giữa hai con người với nhau. Tôi đã không còn buồn nhiều vì thái độ vừa rồi của Kiên. Nhưng bất giác, tôi thấy mình như một con chim lạc loài, đi tìm sự thích thú của mùa đông, nhưng chẳng có gì trọn vẹn và hoàn hảo cả. Mảnh vỡ nào cũng rất đau đớn và quá đổi xót xa.

Kiên đã đi từ lúc nào không biết. Tám giờ sáng tôi dậy đã không còn thấy anh nữa. Không một tin nhắn. Không một lời để lại. Cứ như thế kéo dài suốt cả ngày hôm ấy. Kéo dài đến tận bảy ngày sau. Mọi sự liên lạc của tôi đều không thành. Tôi như một con cừu non ngơ ngác chẳng thể hiểu nổi một điều gì.

Ngày thứ tám Kiên xuất hiện, rất đột ngột, trong lúc tôi đang co ro ngồi trên bàn học. Anh nhìn tôi, nửa phần lạnh nhạt, nửa phần quan tâm. Tôi thì khác, nửa phần hờ hững, và nửa phần oán trách.

- Anh còn nhớ đường đến đây cơ à? - Tôi hỏi.

- Có thể là lần cuối cùng. Sau này thì có thể anh sẽ quên thật.

Tôi nhìn anh với sự tức giận, và thách thức. Tôi đã ngỡ là anh ta sẽ đến đây với sự thành khẩn và sẽ van xin tôi cơ đấy.

- Thế lý do của lần cuối cùng này là gì vậy? Nếu không có gì hơn ngoài cái vẻ đểu giả của anh lúc này, thì anh đi cho. Em cũng chẳng tha thiết gì với lần đầu hay lần cuối của anh đâu.

- Em đừng nói cái kiểu đấy, không hợp với một người tinh tế như em đâu, tiểu thư ạ. Anh đến đây chỉ muốn gặp em để nói mọi chuyện cho rõ ràng. Có khởi đầu thì cũng có kết thúc. Mọi cái nên rõ ràng, và chân thật thì sẽ tốt hơn.

- Ha ha, anh nói hay đấy, đó là lý thuyết được dựng lên sau khi đã “quan hệ” được với người yêu của mình à? Anh mất tích trong vòng bảy ngày rồi bây giờ đến đây để nói kết thúc cho rõ ràng. Thật là hay quá, không còn gì hoàn hảo hơn. À, em quên, con người anh cái gì cũng hoàn hảo, thế nên em mới bị lừa một cách dễ dàng như thế. Làm sao mà ngờ được, đến cả sự đểu giả của anh cũng rất hoàn hảo. - Tôi nói và

cười khinh bỉ.

Kiên cầm cả lọ thủy tinh đựng đầy những ngôi sao do chính tay anh gấp tặng tôi và ném mạnh xuống sàn nhà lạnh buốt. Lọ thủy tinh hình hai người ôm trái tim vỡ tan tành, vỡ cả cái tên Việt An - Mạnh Kiên mà tôi đã khắc lên đó. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng anh âm ỉ như thế với tôi.

- Nghe đây, em chẳng có tư cách gì để dùng những lời lẽ cay độc này để nói với anh. Và nên nhớ, người bị lừa là anh, chứ không phải em. Đừng nói cái kiểu như mình là người bị hại vậy. Đây cũng là lý do anh đến gặp em để cho mọi chuyện rõ ràng.

- Anh đang nói cái gì? Anh bị lừa cái gì?

- Em không biết anh nói cái gì thật à?

- Có cái gì thì anh nói toạc ra đi, đừng có đánh đố nhau như thế.

Kiên im lặng một lúc, trong khi tôi vẫn đang nhìn anh chăm chăm. Giọng nói của anh bỗng chùng xuống hẳn:

- Có phải em đã từng ngủ với người khác trước khi quen anh, đúng không?

Tôi đứng trân trối nhìn anh, thấy hài hước và nực cười cho câu hỏi:

- Này anh, anh vừa hỏi cái gì vậy?

- Anh hỏi có phải em đã từng ngủ với người khác trước khi quen anh, đúng không? - Kiên lặp lại từng chữ một cách rành rọt.

- Này anh...

- Thật sự, anh không nghĩ đêm hôm đấy là lần đầu tiên của em, anh không cảm nhận được như vậy. Cả anh và em đều không gặp một chút khó khăn nào, em biết rồi đấy... ừm... ý anh là... một người con gái trong lần đầu tiên không thể làm trơn tru như thế được... anh muốn nói là... thật sự em đã không đau đớn như em đã tỏ ra như thế, và em cũng không bị ra máu, dù chỉ là một chút...

Kiên ngắt lời và nói một cách dứt đoạn.

Tôi như chết điếng sau toàn bộ những gì anh nói ra. Đến bây giờ tôi không biết phải tả làm sao để có thể nói hết được cảm giác của tôi lúc ấy. Tôi đã không thể nói được một lời nào. Tôi mở to mắt nhìn Kiên. Anh ta là con người tôi đã yêu, đã kính trọng và cảm phục hơn một năm nay đấy sao? Thời gian không phải là dài, nhưng cũng chẳng là quá ngắn để hiểu một con người, một con người mà tôi đã trao toàn bộ tình yêu, niềm tin, hi vọng. Tất cả những mất mát, tủi hờn, những góc khuất trong tâm hồn tôi, tôi trao hết cho anh, tôi chẳng giữ lại gì cả, đến một chút tâm tư nhỏ cần cho riêng mình lúc đó tôi cũng chẳng giữ lại để làm vốn. Ở tuổi mười bảy, tôi đã chọn anh, đã yêu và tin anh đến thế. Một người con trai đĩnh đạc và bản lĩnh như thế làm sao có thể nói ra được những lời như vậy với chính người con gái mà anh ta yêu chứ?

Đây là lý do cho sự thay đổi thái độ của anh đối với tôi ngay sau đêm hôm ấy sao? À mà không, chính xác hơn là ngay sau khi chúng tôi đã quan hệ xong lần đầu tiên. Tôi không thể ngờ được rằng, chính sự táo bạo và nhiệt huyết của tôi với anh, cuối cùng lại làm anh quay sang phản bội tôi như thế. Kiên không hiểu là tôi đã run rẩy thế nào khi quyết định như vậy sao? Anh ta không biết là tôi đã đau đớn đến mức có thể khóc thét lên được sao? Vậy mà anh ta có thể thốt ra những lời đó. Hơn một năm qua anh yêu tôi là vì cái gì vậy? Máu à? Máu quan trọng đến thế cơ à? Làm sao tôi có thể biết được vì sao tôi không ra một chút máu nào chứ?

Tôi thẳng tay tát Kiên trước khi anh ta định nói thêm một câu gì đấy. Có lẽ từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Kiên bị ăn một cái tát đau như vậy. Khuôn mặt anh ửng đỏ, một bên má hình như có hằn lên dấu tay tôi. Nhưng có là gì chứ, sự đau đớn này làm sao bằng được sự đau đớn về thể xác tôi đã trải qua đêm đầu tiên với anh và cái sự đau đớn mà giờ đây anh bảo là: “Thật sự em đã không đau đớn như em đã tỏ ra như thế...”. Làm sao nó có thể so sánh với nỗi đau khổ mà tôi đang chịu đựng lúc này, một nỗi đau khổ như lửa thiêu trong lòng, như dao găm vào tim, như hàng ngàn con côn trùng đang bò trên người tôi. Tôi gào lên trong tủi hờn và giận dữ:

- Anh là đồ hèn mạt và khốn nạn. Anh cút về ngay, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

- Em bình tĩnh đi. Anh hiểu là em đang tức giận thế nào. Anh cũng hiểu tình cảm của em đối với anh thế nào. Anh cũng đã rất chân thành với em. Nhưng anh không chấp nhận được sự giả dối.

- Đủ rồi đấy. Hóa ra anh cũng chỉ là một thằng tầm thường, ích kỉ, hèn hạ và khốn nạn thôi. Cũng may là anh sớm bộc lộ bản chất của mình, mặc dù tôi đã sai lầm khi trao thân cho cái loại ghê tởm như anh. Có lẽ tôi nên ăn mừng vì đã không ra một hai giọt máu nào để thỏa mãn cái thứ sĩ diện hèn mọn của anh. Nếu anh còn chút tự trọng nào thì bước ra khỏi nhà tôi ngay bây giờ và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Gương mặt của anh và tất cả những gì đã in dấu của anh đều làm tôi thấy ghê tởm.

Bây giờ thì thêm một cái tát nữa, nhưng là cái tát dành cho tôi.

- Đủ rồi đấy. Không cần phải xúc phạm nhau thêm làm gì nữa. Anh không muốn tiếp tục tranh cãi với em. Anh đã hi vọng ở em một sự thành khẩn nào đấy, nhưng thôi, bây giờ cũng chả ích gì. Chúng ta kết thúc mối quan hệ ở đây, và anh nghĩ cả anh và em đừng quá nặng nề và căng thẳng với nhau thế này, cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Hi vọng là từ bây giờ em sẽ biết cách sống và cách chăm sóc bản thân mình hơn.

- Anh...

Tôi nghẹn lời không thể nói nổi được một câu nào.

Trước khi bước ra cửa, anh còn quay đầu lại nói hai từ “Chào em” với tôi. Tôi không bao giờ có thể quên được cái ngữ điệu của anh lúc đó. Sau này, hễ có chàng trai nào vô tình nói “Chào em” với tôi, tôi lại

giật nảy mình và thấy rợn người.

Anh đi rồi, tôi gục xuống sàn nhà lạnh buốt.

Tôi ảm ức đến độ không nói được thành lời. Tôi khóc trong thâm tâm. Cả người tôi, cả trí óc tôi, như bị hàng ngàn mũi kim đâm. Sao tôi ngây ngô, tôi tội nghiệp đến thế. Tôi nằm co ro, cong người lại dưới sàn nhà lạnh buốt, không chần không gối như thế cả mấy tiếng đồng hồ. Tôi cứ khóc, khóc như thể chưa được khóc bao giờ, tôi lại nghĩ, lại oán hận, rồi lại thiếp đi, rồi lại tỉnh dậy, lại khóc... Ôi, con cừu non bé bỏng, đôi mắt mãi mãi ngơ ngác, không thể hiểu nổi một điều gì.

Cũng có lúc tôi muốn gặp Kiên và nói ra tất cả, nhưng xét cho cùng, cũng chẳng để làm gì, anh ta thật tầm thường. Tôi đã nghĩ, nếu cái đêm định mệnh ấy tôi ra một, hai giọt máu thì có khi bây giờ vẫn hạnh phúc lắm, yêu nhau say đắm lắm. Tôi thấy nực cười quá đỗi, anh ta còn đề cao một vài giọt máu trinh hơn cả bạn gái của anh ta nữa. Sống với một kiểu người đàn ông như thế không sớm thì muộn cũng chuốc lấy những đau khổ. Thế nên tôi đã từ bỏ hẳn những mơ hồ linh tinh về Kiên. Nhưng, dẫu vậy, nó cũng chẳng dễ dàng một chút nào. Cũng nhiều lúc tôi đau đớn dằn vặt khi vô tình phải nhớ lại hình ảnh và kỷ niệm với Kiên, ít nhiều, tôi đã từng yêu anh ta như máu thịt của mình, ít nhiều tôi đã từng dựa hoàn toàn vào anh ta mà sống. Kết thúc đầy oan trái, tôi học cách chấp nhận nó như một phần cuộc sống, nhưng không ai hiểu được có những lúc tôi tủi hờn đến thế nào. Không ai biết được hình dạng những giọt nước mắt của tôi ra sao.

Tôi còn nhớ, sau khi mọi chuyện xảy ra và kết thúc, có những ngày cuối tuần tôi phóng xe ra ngoại ô. Ngoại ô khi xưa của tôi như xa mà gần, cũ mà mới, lòng tôi càng nặng trĩu. Buổi trưa ngồi ăn cơm với mẹ, vô tình mẹ tôi cứ hỏi đến Kiên, tôi không kìm lòng được, khóc nức nở, và bảo “Anh ấy ác lắm, mẹ ơi!”. Tôi chẳng biết lúc đấy mẹ tôi hiểu được đến đâu, mẹ nhìn tôi rất lâu, rồi lại thở dài, mẹ chỉ nói đúng một câu: “Con còn trẻ, những việc thế này rồi sẽ trôi qua thôi. Cuộc đời còn rất dài, đừng quá đặt nặng một vấn đề nào đó, con sẽ không có sức đâu.”

Tôi ngồi khóc thút thít, và chẳng nói được gì hơn với mẹ, tôi cũng chẳng quan tâm mẹ nghĩ gì về mình lúc này nữa. Có lẽ từ lúc xảy ra sự việc kia đến giờ, tôi thấy cô đơn, chẳng có một ai bên cạnh, nhiều đêm nằm khóc chỉ muốn có một ai đó ôm mình thật chặt, thật chặt, nếu không tôi sẽ tan chảy mất. Có thể vì thế, nên khi gặp mẹ tôi đã không kìm lòng được.

Một buổi trưa tháng Tư. Trong căn phòng của tôi, trong giấc mơ của tôi, cậu bé bỗng nhiên lại trở về, không quên mang theo một câu nói quen thuộc “Tớ thích những buổi chiều thế này, con đường này, và An”. Cậu ta chỉ mang theo một nắm cỏ dại, trao vào tay tôi, và cười rất vô tư. Rồi cậu bé bỏ chạy, vừa chạy vừa quay đầu lại cười với tôi. Tôi nhìn nắm cỏ dại trên tay, chạy đuổi theo cậu bé để trả lại, nhưng cậu ấy cứ nhặt dần, khuất dần, chẳng còn gì nữa. Tôi cứ chạy theo rồi bị rớt xuống một cái hố rất sâu... Tôi choàng tỉnh, mồ hôi túa ra đầm đìa. Nắm cỏ dại làm tôi nhớ đến hình ảnh bàn chân người con trai trong giấc mơ

ngày mà Kiên đã gọi nhầm vào số máy của tôi. Tôi rùng mình sợ hãi, tôi nhìn ra xung quanh, mọi thứ bỗng trở nên mơ hồ, trở nên rộng lớn vô cùng. Nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra, tôi ôm gối ngồi khóc không ra tiếng, bên cạnh phòng tôi, mẹ hình như vẫn đóng cửa phòng im ắng. Tuổi mười bảy, tôi tự thấy thương mình.

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tôi cũng nguôi ngoai dần, thi thoảng đôi ba ký ức vẫn về làm tôi nhức nhối, rồi lại tan biến đi. Tôi cũng có quen thêm một, hai chàng trai sau đó, nhưng cũng nhạt nhẽo lắm, không tiến tới tình yêu, chỉ dở dở ương ương, mặc dù người ta rất chân thành, nhưng tôi nhận ra hình như tôi chỉ đang cố gắng để quên đi hình ảnh của Kiên, dù sao thời gian cũng chưa được bao lâu. Chỉ khổ thân những chàng trai quá si tình. Có anh chàng tối nào cũng đến trước khu tập thể tôi sống, đứng đó hai, ba tiếng đồng hồ, chỉ để nhìn lên căn hộ của tôi, và chờ đợi tôi xuống. Có chàng thì tuần nào cũng mang đến một bó hồng cho tôi. Có chàng thì lúc nào cũng mua đồ ăn đến. Bây giờ nhớ lại, tự dưng tôi lại mỉm cười một mình, những chàng trai ngày ấy, giờ còn nhớ hay đã lãng quên tôi? Như tôi đã quên mất họ trong cuộc sống đời thường của mình. Tất cả cũng chỉ còn là phù du.

Thi xong đại học, trong lúc chờ kết quả, tôi xin vào làm nhân viên bán hàng cho quầy trang sức, vàng bạc, đá quý trong một trung tâm thương mại. Có một ngày đang làm việc, Kiên gọi điện hẹn gặp tôi. Cũng hơn một năm rồi, bỗng dưng thấy số điện thoại của anh ta, và nghe lại giọng nói rất trầm, rất ấm, lòng tôi chợt dâng trào một nỗi xót xa khôn tả. Tôi hẹn anh ở trước cửa trung tâm. Hôm ấy rất mát trời, gió mạnh nhưng lại không mưa nổi một giọt nào. Giữa tháng Bảy, trời rất hay có mưa. Tôi bước ra ngoài, Kiên đã đứng đấy tự lúc nào. Chúng tôi đứng nhìn nhau một lúc như thế, Kiên có vẻ béo lên, tóc dài hơn, ngày xưa yêu nhau, mỗi lần tóc anh dài ra là tôi lại giục anh đi cắt tóc. Anh nhìn tôi với ánh mắt có vẻ buồn:

- Em khỏe không?

- Tốt lắm!

- Em vừa thi xong đúng không? Em làm bài có được không?

- Cũng bình thường!

- Lâu quá rồi mới gặp lại em...

- Anh Kiên này, anh đến gặp em có việc gì muốn nói không? Nếu không có gì thì em vào làm việc tiếp đây.

- Chắc em vẫn còn hận anh lắm.

- Đó không phải là vấn đề của anh. Em và anh đã chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa. Em không hiểu anh đến tìm em để làm gì. Em thực sự không muốn dính dáng gì đến anh nữa.

- Anh thật sự... cũng chẳng vui vẻ gì như em nghĩ.

- Thế à? Hay nhi. Em chẳng mất thời gian nghĩ gì về anh đâu. Sau những gì anh gây ra, em ngộ ra rất nhiều điều, và sống một cuộc sống rất thoải mái. Nên tốt nhất là anh đừng tìm đến, đừng làm cuộc sống của em phải xáo trộn vì anh thêm một lần nào nữa.

Tôi lạnh lùng và gay gắt.

- Sự thù hận trong em vẫn còn lớn thế sao? - Kiên hỏi.

Tôi không trả lời, ngoảnh đầu bước vào trong. Kiên chạy theo giữ lấy tay tôi, tôi thấy mắt anh ướt ướt:

- An! Anh thật sự rất nhớ em. Rất nhiều đêm anh ngủ và mơ thấy em, có thể anh đã sai vì rời bỏ em như thế. Nhưng một điều anh biết chắc chắn rằng, anh đã rất yêu em, và anh nhớ em vô cùng. Anh tìm gặp em thế này cũng chỉ để được trông thấy em, và nghe lại giọng nói của em thôi.

- Anh nói những điều này bây giờ có nghĩa lý gì nữa. Nếu anh là người biết suy nghĩ thì hãy tự thay đổi bản thân và sống cho tốt vào. Đừng để thêm một cô gái nào phải giống như tôi ngày đó nữa.

- Anh... thật ra đã có nhiều lúc, như lúc này, anh nghĩ, chỉ cần chúng ta còn yêu nhau, anh thật sự... muốn... làm lại từ đầu với em, và quên đi tất cả.

- Anh có thể quên, nhưng tôi thì không bao giờ. Đã có những lúc, tôi ao ước rằng giá mà anh biết, anh hiểu được những gì đau đớn mà tôi đã phải gồng mình chịu đựng do anh gây ra. Nhưng thật sự bây giờ, tất cả chẳng có nghĩa lý gì, tôi cảm thấy may mắn vì sớm nhận ra bộ mặt thật của anh. Giờ đây, cuộc sống của tôi rất bình yên, tôi xin anh đừng đến làm phiền tôi thêm nữa. Đối với tôi, anh thật sự đã chết rồi.

- Anh... xin lỗi!

- Chắc là anh cũng đã có người yêu mới rồi?

- Ừ!

- Anh đã ngủ với cô ta rồi chứ?

- Ừ!

- Chắc là cô ta... có ra máu?

- Ừ!

Tôi không nói thêm gì nữa. Tôi bước chân quay vào một cách dứt khoát, hai hàng nước mắt chảy dài, nhưng Kiên sẽ không thấy được những giọt nước mắt của tôi. Tôi mơ hồ nhận ra rằng, hình như Kiên chỉ một lần duy nhất nhìn thấy tôi khóc vì hạnh phúc và vui mặt vào chiếc áo ấm của anh, còn lại, những giọt nước mắt từ những nỗi đau khổ mà anh gây ra cho tôi, dường như chưa bao giờ anh biết đến. Nghe thật xót xa. Tôi chẳng thể nào tha thứ được cho anh. Đã quá muộn và quá xa rồi.

Kiên vẫn đứng đấy, giữa một chiều tháng Bảy lộng gió, bầu trời màu xám đen, và không thể mưa nổi một giọt nào. Tôi có cảm giác anh cứ đứng thế nhìn tôi bước đi. Tôi không biết liệu Kiên có khóc không?

Đã bao giờ anh rơi một giọt nước mắt nào khi nghĩ đến tôi chưa? Như có những đêm dài, đêm trắng tôi nằm khóc vì nhớ đến anh, và cả những nỗi đau đớn của tôi nữa.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp lại Kiên.

Mối tình đầu của tôi. Dẫu rằng nó đã không diễn ra như tôi mong đợi. Giờ đây tôi nhận ra mình không hối tiếc một điều gì.

... dù con người đã thay đổi thế nào...

... dù cuộc sống đang thay đổi ra sao...

... ký ức đã tồn tại, và ký ức là sự thật...

... tôi chỉ muốn giữ lại những ký ức đẹp, dẫu ngọt ngào mà man trá...

... chẳng muốn giữ lại gì nữa cả, những nỗi buồn của tôi...

KHOA QUỐC TẾ

Tôi thi trượt vào Khoa Kinh tế của Đại học Quốc gia. Mặc dù điểm thi của tôi không hề tồi chút nào nhưng năm ấy khoa tôi thi bỗng nhiên lấy điểm cao hơn hẳn. Tôi buồn mất khoảng hai tuần, sự thất bại này không quá nghiêm trọng với tôi, tôi biết lực học của mình. Tôi nghe một người bạn giới thiệu về Khoa Quốc tế, tôi đăng kí nguyện vọng hai và được chấp nhận. Thật ra, sự lựa chọn của tôi lúc ấy chỉ vì tên của khoa, nghe có vẻ rất “hot”, hơn nữa chương trình học cũng có vẻ thú vị, học tất cả các môn bằng tiếng Anh và trong thời gian học sẽ được chuyển sang một số nước khác để học tiếp. Học phí thì đắt, tất nhiên rồi, vì đây là khoa hợp tác quốc tế. Lực học của tôi nổi bật hẳn lên so với nhiều sinh viên cùng lứa trong khoa.

Điều đó ít nhiều tạo nên cho tôi một sự tự tin nhất định khi đối diện với bất cứ gương mặt nào ở Khoa Quốc tế này. Thật thú vị khi được tồn tại trong một môi trường học hành giữa những con người với những tố chất khác biệt nhau.

Tôi đã an phận và có định hướng cho những năm đại học của mình. Tôi dự định học ở khoa một hai năm rồi sẽ sang Anh học theo chương trình chuyển tiếp của khoa. Nước Anh là mơ ước của tôi. Bất cứ cái gì có định hướng rõ ràng bao giờ cũng làm bạn hứng thú. Thế nhưng, không phải lúc nào chúng ta cũng đi theo đúng đường vẽ của mình, tất cả những gì tồn tại trong con người đều là một sự không chắc chắn. Nếu ai hỏi tôi cái gì dễ thay đổi nhất, tôi sẽ trả lời đó là “con người”. Những bước ngoặt trong cuộc đời vì thế được sinh ra. Tình yêu cũng là một thứ tồn tại trong con người, cũng là một thứ không chắc chắn nhất và dễ thay đổi.

Bước ngoặt đầu tiên khi tôi bước vào Khoa Quốc tế chính là việc tôi đã gặp được Chu Minh và Hiên Lam, một bước ngoặt ám ảnh, có lẽ không bao giờ tôi quên được.

1. Chu Minh

Tôi, Chu Minh và Hiên Lam ngày đầu được xếp vào cùng một lớp. Khi vào khoa, chúng tôi phải làm một bài kiểm tra tiếng Anh để phân lớp, và cả ba chúng tôi đều được vào A1 - lớp của những ai có điểm số cao nhất.

Bài kiểm tra của Chu Minh đạt điểm số cao nhất nên được chọn làm lớp trưởng A1.

Cảm giác đầu tiên của tôi về Chu Minh rất dễ chịu. Các nét trên gương mặt cậu ấy đều dễ thương, đặc biệt là đôi mắt, một đôi mắt rất thân thiện và trong sáng. Chu Minh béo béo tròn tròn, rất hay cười và nói những câu hài hước. Lớp trưởng A1 dễ dàng chiếm được cảm tình của tất cả thành viên trong lớp, không ngoại trừ tôi.

Chu Minh thích chơi guitar, cậu hay vác một cây guitar rất to đến lớp. Vào những giờ giải lao thì nhiều

người tập trung vây quanh chỗ Chu Minh để nghe đàn, hầu như là các bạn gái trong lớp đều có mặt. Tôi để ý có mấy nàng vừa nghe đàn, ánh mắt vừa thể hiện nỗi buồn xa xăm, như sắp khóc.

Thình thoảng tôi cũng ngồi nghe Chu Minh chơi đàn, chỉ để xem có bài nào quen thuộc tôi biết không, và hỏi cậu ấy về cách chơi, còn lại những giờ giải lao, tôi thường xuống căng tin để ngồi uống một chút gì đó và quan sát mọi người xung quanh. Đó là một điều vô cùng thú vị, có những người mà hành động của họ được lặp đi lặp lại như một quán tính, hoặc các hành động có quan hệ móc xích với nhau, tôi quan sát điều đó và tự lý giải tính cách của mỗi người trong tâm trí mình. Sau này quen nhau rồi, nếu phải tiếp xúc với nhau, ít nhiều tôi sẽ biết cách làm một cái mở bài không tệ.

Có một ngày, trong khi tôi đang say sưa với sự thú vị của mình thì Chu Minh xuất hiện với một cốc nước chanh trên tay.

- Chào A1. - Cậu mỉm cười.

- Chào lớp trưởng. - Tôi cười đáp lại.

- Thình thoảng mình xuống căng tin và hay thấy An ở đây.

- Ủ thì cái căng tin này quá nhỏ bé, mà cũng có biết đi đâu nữa đâu.

- Trông cậu có vẻ trầm tư quá?

- Tớ ư? Không phải đâu, chỉ ngồi cho hết mười lăm phút rồi lên lớp thôi.

- Sao An không ra ngồi cùng lớp? Lớp mình ngồi ở góc kia kìa.

Chu Minh chỉ tay ra phía đối diện bên góc trái, mấy con mắt dồn hướng về hai chúng tôi. Tôi đã kịp nhận ra những gương mặt quen thuộc. Tôi thấy có những đôi mắt cười, có những đôi mắt soi mói, và một số khác thì thờ ơ. Một đám đông bao giờ cũng cho tôi cảm giác ngọt ngào. Tôi là người chưa bao giờ cảm thấy thân thiết với cả một tập thể hay đám đông nào đó, trừ khi có những mục đích nhất định.

- Thế mà từ nãy tới giờ tớ không để ý gì cả, nếu không cũng đã ra ngồi cùng mọi người cho vui. - Tôi làm ra vẻ hối tiếc.

- Hay bây giờ ra ngồi cùng luôn vậy? Mọi người cũng đang nói chuyện vui lắm mà.

- Để mai hay hôm khác đi, bây giờ tớ đang thích ngồi một mình một chút.

- Thế tớ ngồi cùng An được không?

- Để mai hay hôm khác đi, được không?

Bỗng dưng không hiểu sao tôi lại buột miệng nói như vậy với Chu Minh. Sau lúc đó tôi cảm thấy rất day dứt, vì Chu Minh rất dễ mến, nhã nhặn và lịch sự. Câu nói của tôi chẳng khác gì đuổi khéo người ta. Thật lòng tôi cũng muốn mời Chu Minh ngồi uống cốc nước và nói dăm ba câu xã giao với mình, nhưng dường như sự e ngại và một chút kiêu kỳ của tôi lại chiến thắng. Dù sao nếu không ngồi cùng tôi thì cậu

ấy sẽ ra ngồi cùng mọi người trong lớp cơ mà. Tôi còn cô độc hơn.

Chu Minh cười, nhún vai, làm ra vẻ hóm hỉnh, rất tự nhiên, chắc Chu Minh biết tôi cũng ngại ngùng sau khi nói như vậy:

- Ôi, tôi bị từ chối rồi, nhưng không sao, tôi sẽ đợi đến mai hay hôm khác vậy.

Chu Minh cười tươi rất dễ thương, có hai má lúm đồng tiền.

Tôi cười bình thản:

- Ừ, vậy đi.

Chu Minh đi về phía mọi người trong lớp, mọi người có vẻ như đang hỏi về tôi. Tự dưng tôi lại thờ dãi, tôi phớt lờ, coi như chẳng quan tâm đến nữa. Cuộc sống này, nếu cứ phải để ý và suy nghĩ về những cái nhỏ nhặt thì ta sẽ già nua đi nhanh chóng. Tôi lại nghĩ đến Kiên, sau lần gặp cuối cùng ấy, không biết anh ấy đang nghĩ gì? Kiên có biết là tôi già đi vì anh nhiều lắm không? Một sự già nua trong tâm hồn.

...

Một sáng mùa thu tháng Mười, thời tiết rất chiều lòng người. Tháng Mười hay có những ngày đậm chất thu với gió, bầu trời và lá cây. Dầu không phải là mùa yêu thích, nhưng tôi vẫn cảm thấy thật dễ chịu và đồng cảm với mùa thu, với ngày thu, những ngày không nắng, không mưa, không chói chang, không u ám.

Những ngày thu, lá cây bay lả lướt xuống phố. Tôi thích cảm giác gió mơn man. Có buổi, bỗng dưng xe máy của Chu Minh đi sau tự lúc nào không biết.

- An này, An thích học chơi guitar không?

- Ừ, nếu biết chơi những cái cơ bản thì cũng tốt. Tôi không biết chơi bất cứ loại nhạc cụ nào mà.

- Hay để mình đến nhà dạy guitar cho An nhé.

- Đến nhà tớ á?

- Ừ! Tại nhà mình thì đông người, sợ An ngại, mà để An đi đi về về như thế mình cũng không yên tâm.

- Cũng được. Cậu thì tớ có thể yên tâm được.

- Ô, thế An sợ mình có ý đồ gì à?

- Phải đề phòng chứ. Không ai là tin tưởng hoàn toàn được, đặc biệt lại là con trai.

Chu Minh phá lên cười rất sáng khoái.

Cậu ta có vẻ rất lạnh tính, trong sáng, và vô tư.

Nhưng bây giờ thì tôi không dám khẳng định chắc chắn điều gì về con người cả. Hơn ai hết, tôi là người hiểu rõ nhất sự cay đắng của những sai lầm như thế nào. Con người ta thường quen sống bằng cảm tính, và hay bị cảm giác đánh lừa, chính vì vậy, chúng ta thường hay hài lòng với sự nhầm lẫn của chính

mình. Bị kịch bắt đầu từ đây.

Chu Minh có vẻ quan tâm đến tôi hơn hẳn những cô nàng còn lại trong lớp. Đối với một đứa con gái luôn có được tình cảm ưu ái của người khác phái như tôi thì điều đó không có gì quá lạ. Cậu ta hay chơi bài Take me to your heart, và cứ bắt tôi phải ngồi nghe cho bằng được. Nhiều lúc phiêu quá, Chu Minh ngêu ngao hát, mắt cứ dõi theo dò tìm tâm trạng tôi: “Take me to your heart, take me to your soul. Give me your hand before I’m old. Show me what love is - haven’t got a clue. Show me that wonders can be true...”.

Lúc Chu Minh bắt đầu chơi bản tình ca đó là lúc mùa đang dùng dằng giữa cuối thu và đầu đông. Trời se se lạnh. Lòng tôi dâng trào một nỗi xốn xang, tôi nhớ đến Kiên. Vậy là cũng được hai mùa đông Kiên không còn ở bên cạnh tôi, dường như tôi không còn nhớ gương mặt anh nữa, giọng nói của anh cũng không còn rõ ràng nữa, tôi chỉ giữ lại mùi hương của anh còn phảng phất quanh tôi, và một hình bóng mờ ảo. Lòng tôi bỗng lạnh tê tái, nghe xót xa vô cùng.

Chu Minh không biết được rằng hành động lãng mạn và bài hát của cậu ta vô tình lại như chiếc đòn đưa tôi về bờ kia của ký ức. Ký ức đã thật đẹp, ký ức đã thật buồn, lung linh và tan vỡ, không phải như bong bóng, mà như một chiếc ly thủy tinh mỏng manh.

Một buổi sáng lạnh giá, Chu Minh đến đón tôi đi học, tôi mặc một chiếc áo len mỏng, hở cổ, và một chiếc áo gió, cũng mỏng.

- Ở kia, không lạnh sao? - Cậu ta hỏi.

- Không, quen rồi. - Tôi trả lời vô cảm.

Chu Minh tháo chiếc khăn đang quàng trên cổ, rồi quấn vào cổ tôi.

- Trông An cứ như con thỏ vậy.

- Không, tớ chỉ giống con cừu thôi.

- Con cừu à? Sao lại là con cừu?

Tôi im lặng. Chu Minh lại hát, lúc nào cũng có thể hát được. Cậu ta thật trẻ con và quá trong sáng.

Con cừu nào cũng khờ khạo và hoang dại.

2. Hiên Lam

Có một bạn gái ngồi đối diện với tôi trong lớp, tên cô ấy là Hiên Lam. Thoạt đầu nhìn, cô nàng cũng có nét xinh xắn dễ thương. Nhưng Hiên Lam có cái vẻ lăm lì rất khó hiểu, và hình như đó là điểm mà người ta chú ý đến cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ngồi đối diện nhau, nên thi thoảng khi hơi lơ đãng trong giờ học, tôi lại để ý đến nhân vật này. Ngoại hình của Hiên Lam cho tôi một cảm giác rất dễ chịu. Sóng mắt buồn và đuôi mắt rất dài, nếu nói về tướng số thì đôi mắt này cho biết đây là người đào hoa và rất đa tình.

Cái mũi rất thanh gọn và đôi môi đầy đặn - đôi môi của một người khờ khạo. Thật thú vị, tôi cảm thấy cô nàng này có vẻ đẹp rất khó nắm bắt. Tôi thích mái tóc cô ấy, mái tóc dài đến ngang lưng và rất mềm mại, sợi tóc rất mảnh.

Lam có một điệu cười qua loa, quán tính và kém tươi. Lần thứ hai, lần thứ ba tôi chăm chú nhìn Hiên Lam, bất chợt tôi nhận ra gương mặt của Lam thật ra rất nặng nề, gương mặt của những sự tan vỡ. Đằng sau vẻ thanh tú của cô gái là những mảnh ghép không hoàn hảo. Lam có một gương mặt như vậy.

Cũng tại cái căng tin ấy, có lần Lam bước vào, ngồi cùng bàn tôi và gọi một ly nước cam. Tôi bật cười. Lam hỏi:

- Cười gì thế?

- Cũng không có gì, tớ chỉ nghĩ nước cam thì có vẻ không hợp với cậu lắm.

- Tại sao thế?

- À, nó có vẻ quá hiền lành so với cậu.

Đến lượt Lam bật cười, nói cái điệu hơi giễu nhại một chút, và nụ cười như có vẻ để lảng tránh:

- À, ừ, thật ra tớ cũng mong manh thôi.

Chúng tôi bắt đầu những câu chuyện để trở thành bạn của nhau như vậy.

Tôi chẳng dám cảm tính mà tin người nữa. Nhưng ngay từ lần đầu gặp, Lam cho tôi một cảm giác là tôi không cần phải có sự đề phòng nào với con người này. Đó là một điều rất đáng trân trọng. Trong cuộc sống này, bạn sẽ rất khó khăn để gặp gỡ và kết thân với những người bạn mà không cần chuẩn bị một sự đề phòng hay cảnh giác nào. Câu chuyện với một số gương mặt thời cấp II, cấp III của tôi đã khiến tôi có sự e ngại này mỗi khi bắt đầu tình bạn với một ai khác. Có lẽ vì thế mà tôi rất ít bạn thân, bạn để nhớ đến cũng không nhiều.

Khi tôi mang cảm nhận này nói lại với Hiên Lam, để hy vọng có thể bắt đầu một tình bạn tốt đẹp với cô ấy, Lam thờ dài, rồi bảo tôi:

- Trao ai đó một sự tuyệt đối của bản thân mình là một điều dại dột. Cậu cũng đừng cảm tính và tin tớ quá. Chỉ cần nghĩ cơ bản là tớ không muốn chú ý hay để tâm quá đến bất cứ ai hay điều gì, cái gì cũng lửng chửng, nửa vời thế thôi, có chút cảm giác là được rồi, nên đúng là không cần phải đề phòng tớ. Không phải vì tớ đáng tin mà vì tớ chẳng quan tâm đến điều gì cả.

- Tớ chẳng hiểu ý cậu là gì? - Tôi nheo mắt.

- Thôi, chẳng cần hiểu nhiều, hiểu sâu xa làm gì cho nặng đầu. Cậu cứ sống theo cảm nhận là được rồi. Có sai lầm thì cũng thú vị. Tớ vốn ghét sự đề phòng và tính toán.

Hôm ấy Lam uống một ly nâu đá. Cô ấy cầm cái ly thủy tinh lắc qua lắc lại, tự nhiên tôi lại có cảm

giác cái ly thủy tinh nào trong tay Lam cũng sẽ dễ dàng vỡ vụn, nhưng cô ấy sẽ không chảy chút máu nào.

Tôi chống cằm nhìn vào đôi mắt của Lam. Đôi mắt cô ấy rất lạ, một đôi mắt cũng không thể nào nắm bắt được. Cả gương mặt Lam, đây là điểm nổi bật nhất, Lam có ánh mắt rất mơ hồ, không bao giờ cố định ở một điểm nào, tựa hồ như nó đang hướng tới một nơi nào đấy không tồn tại, và thật sự không ai hiểu Lam đang nghĩ gì với ánh mắt ấy. Nếu là một chàng trai, có khi tôi sẽ bị chìm trong sóng mắt ấy, rồi lặn ngụp tìm kiếm và không thể nào thoát ra được.

Tôi cười, tiếp tục câu chuyện của mình:

- Thế thì cậu sẽ ghét tớ đấy, tớ hay đề phòng và cũng khá tính toán.

- Cậu ấy hả? Cậu chẳng biết gì cả đâu. Cậu chỉ mang sự dại khờ của mình ra cho người khác thấy thôi.

Lam cười, điệu cười qua loa, quán tính và kém tươi. Cô ấy không nói gì thêm, tay vẫn cầm ly nâu đá, lắc qua lắc lại. Tự nhiên tôi có cảm giác những mảnh thủy tinh rơi ra và văng vào mình. Nhìn vào mắt Hiên Lam, tôi chợt cảm thấy lạnh người. Tôi không hiểu cô ấy đang nghĩ gì, cô ấy đang nhìn tôi hay đang nhìn điều gì đó tôi không thể hiểu được, tôi cup mắt xuống và đưa ánh nhìn sang chỗ khác. Lam bỗng nhiên lại bật cười, điệu cười có chủ ý.

3. Những gương mặt khác

Học được mấy tháng, tôi bắt đầu nhớ được hết những gương mặt quen thuộc, những tính cách quen thuộc. Mà không muốn nhớ cũng không được, khi mà hàng ngày, bạn phải tiếp xúc với hàng chục con người, những lời nói của họ, phong thái của họ định hình trong tâm trí bạn. Với một người vốn không thích đám đông, không thích sự thân mật với quá nhiều người, tôi chỉ còn biết cách dùng cảm nhận của mình để nghĩ về họ, để nhận biết họ, còn hơn là phải kết thân hay giả vờ ngoại giao thân thiết. Điều đó với tôi là vô nghĩa.

Khi có kết quả bài kiểm tra thứ hai của Khoa Tiếng Anh để phân lại lớp, cả mấy chục con người đứng tụ tập ở bảng ghi điểm. Tôi may mắn vẫn được giữ lại A1, trình độ các lớp được sắp xếp theo thứ tự từ cao xuống thấp A1, A2, A3, A4. Nói là vậy nhưng thật ra thì chỉ có A1 là có sức học vượt trội lên một chút, còn lại thì A2, A3, A4 cũng ngang ngang nhau, lớp nào cũng có người khá, người yếu.

Đang chen chúc giữa mấy chục con người, tôi bỗng giật mình khi có một giọng nữ, hơi danh, thét ngay bên cạnh tai mình: “Mẹ, khốn thế, bị đẩy xuống A4 rồi”. Tôi hơi quay người lại nhìn. Một bạn gái rất dễ thương, dáng cao cao, mặc một chiếc quần jeans bó sát, một chiếc áo rộng cổ cũng bó sát người, nếu là con trai, tôi sẽ chú ý ngay đến những đường cong nổi bật đang lồ lộ dưới bộ quần áo ấy. Bạn gái đi đôi guốc rất cao và trang điểm rất đậm. Vừa dán mắt vào bảng điểm, bạn gái vừa lẩm bẩm một câu mà chắc chỉ đôi ba người đứng ngay sát bên mới nghe được: “Mẹ, con Vy dốt bỏ mẹ, làm được cái gì đâu mà cũng lên được A2”. Nói rồi lại quay ngoắt người đi với vẻ rất hậm hực. Tôi cũng mau chóng thoát ra khỏi đám

đông chen chúc ấy, mắt vẫn dõi theo bạn gái. Chu Minh dường như hiểu ý, cậu ta nheo mắt nói nhỏ với tôi:

- Biết bạn đó không? Bằng Chi đấy. Mới vào đã là “hot girl” của A3 rồi. Giờ chuẩn bị thành ngôi sao của A4. Ngày xưa nổi tiếng ở trường cấp III lắm.

- Giờ mình mới biết. Chu Minh cũng để ý phết nhỉ. - Tôi cười.

- Thì mấy lần đi họp cán bộ lớp, mình nghe lớp trưởng A3 hay nói về bạn này mà. Xinh thế nhưng ăn nói thì ghê gớm lắm. Bọn trong lớp đấy bảo bạn này “độ xinh tỉ lệ thuận với độ mất dạy” mà. Có cái nhà to lắm, ở Đội Cấn ấy, học hành thì chẳng biết gì, nhưng kiến thức ăn chơi thì rất phong phú. Các tiểu gia Hà Nội thì cứ gọi là...

- Tớ không quan tâm đâu. Mặc dù nghe cậu buôn lại cũng khá là thú vị đấy.

Tôi ngắt lời và ngao ngán nhìn Chu Minh. Cũng từ lâu lắm rồi, những trò buôn chuyện vớ vẩn thế này trở nên rất tầm thường và vô nghĩa với tôi. Hằng ngày chúng ta vẫn cứ nói về nhau ở một nơi nào đó, với những người nào đó. Chúng ta nghĩ về nhau, kể những câu chuyện về nhau và ai cũng hào hứng nghe những câu chuyện như thế - những câu chuyện làm quà, có hương có hoa nhưng nhạt nhẽo. Tôi cũng có lúc nhạt nhẽo. Cái quan trọng là chúng ta phải ý thức được những gì chúng ta nói ra, và phải biết điều tiết nó. Dù sao đối với tôi thì sự im lặng giữa đám đông, giữa những câu chuyện cũng là một điều đáng được khích lệ lắm.

Chu Minh cười trừ, đưa tay gãi đầu:

- Ủ, thì mình cũng chỉ nghe vu vơ vậy thôi, có biết gì đâu. Bây giờ mới dám kể lại với An mà.

- Không sao đâu. Nhưng cứ để ngó những thông tin như thế đi, cái Khoa Tiếng Anh bé tí thế này, kiểu gì sau này chẳng thành bạn của nhau hết, rồi có lúc cũng buộc phải hiểu nhau hơn thôi.

Tôi cười.

Chu Minh có vẻ còn hơi xấu hổ.

Chúng tôi đi khỏi đám đông, sau lưng tôi còn bao nhiêu gương mặt bí ẩn khác, rồi sẽ có những câu chuyện với những ai nữa nhỉ. Thời sinh viên đã thực sự bắt đầu. Tôi thở dài, nghĩ đến mấy câu thơ trong Sóng của Xuân Quỳnh: “Cuộc đời tuy dài thế. Năm tháng vẫn đi qua. Như biển kia dẫu rộng. Mây vẫn bay về xa”.

Tôi nhắn tin hỏi Hiên Lam:

- Đang ở đâu đấy? Kết quả thế nào?

- Cà phê bên đường. A3.

- Ha ha, thôi chết mấy chàng A3 rồi. Làm bài cũng đâu đến nỗi nhỉ, khổ thân.

- Khổ thân gì. Chuyện vớ vẩn ấy mà. Trưa nay đi ăn thịt chó đi, bảo cả Chu Minh nữa. Tự nhiên thèm

rồi.

Tôi bật cười khanh khách. Lam là vậy, hình như chẳng bao giờ quan tâm đến việc gì của cuộc sống, chẳng biết đang nghĩ gì trong đầu nữa, lúc nào cũng bàng quan, bất cần lắm.

Đang thích thú nói chuyện với Chu Minh về Hiên Lam. Tôi bước xuống những bậc cầu thang như nhảy, rồi đột ngột vấp chân và bị va vào một anh bạn ở phía trước. Cậu ta quay lại, nhìn tôi, nhìn Chu Minh, rồi cười tươi như hoa:

- Ô, Chu Minh, đi về rồi à? Kết quả thế nào?

- Ừ, thì xem xong rồi về. Ở lại làm gì. Vẫn ở A1 thôi.

- Hỏi thế thôi, chứ biết điểm của ông rồi, được điểm cao nhất còn gì. Siêu quá, mấy chị dưới văn phòng đang khen tấ tấ đấy nhé. Mà tôi cũng được lên A1 đấy.

- Úi giời, thế này thì đông vui quá rồi nhì.

Tôi nhìn anh bạn này, phải nói là cậu ta có một ngoại hình quá lý tưởng. Cao to và khá đẹp trai. Cậu bạn da trắng, tóc tai có vẻ như được tỉa tót rất kỹ càng, vài sợi lông xòa trước mặt, các nét trên gương mặt rất hài hòa, vẻ đẹp của những chàng công tử con nhà giàu. Cậu ta mặc một bộ quần áo giản dị, nhẹ nhàng nhưng rất nổi bật. Quần jean xanh, áo phông trắng kẻ sọc tím hơi ôm người và đi một đôi giày thể thao trắng tinh, sau lưng đeo một chiếc ba lô đen trông rất sành điệu. Bỗng cậu bạn nhìn sang tôi, vừa nói vừa cười rất tươi và tự nhiên:

- À, bạn này là Việt An phải không? Nghe mọi người nói đến bạn hoài. Hoa khôi A1 đây mà. Mấy lần thấy, không dám bắt chuyện, bây giờ mới có dịp nói chuyện, đúng là càng nhìn càng xinh, hơn cả mong đợi.

Tôi mỉm cười xã giao, không mấy thân thiện. Tôi thường hay dị ứng với những anh chàng bắt mắt dẻo miệng, lại hay nói những câu sáo rỗng thừa thãi. Điều đó thường hay khiến tôi nghĩ anh ta rỗng tuếch và làm tôi cảm thấy không an toàn.

Cậu ta tiếp tục:

- Định làm quen với ấy mấy lần mà không dám. Tớ vốn nhút nhát mà.

Tôi vẫn chỉ cười mà không nói điều gì.

Chu Minh vỗ nhẹ vào lưng cậu ta, cười nheo mắt:

- Được rồi, toàn giai xinh gái đẹp hết cả. Sắp tới vào học cùng lớp có nhiều thời gian để buôn với nhau hơn. Thế nhé, bọn tớ đi trước đây.

Tôi và Chu Minh tạm biệt cậu bạn ở ngay chân cầu thang. Đi được một đoạn, Chu Minh hỏi tôi:

- An biết bạn đó không?

- Không, giờ mới thấy.

- Bạn ấy là A Bảo, “hot boy” của A2 đấy, giờ thì là thành viên của A1 rồi. Bạn này nổi tiếng là “sát gái”, khéo ăn nói, dẻo miệng lắm, nói câu nào là con gái chết câu đấy. Trung bình khoảng sáu tháng thì thay người yêu một lần. Và đặc biệt, cứ yêu xong em nào thì em ấy hận bạn này ra mặt. Được cái là chơi với bạn bè cũng thoải mái.

- A Bảo à? Tên gì nghe lạ quá.

- Ừ, tên đầy đủ là Hứa A Bảo. Hình như nhà bạn ấy có gốc gác gì đó bên Trung Quốc.

Tôi không nói gì thêm. Chúng tôi bước ra khỏi cổng trường. Bên kia đường, quán cà phê vắng khách. Hiên Lam ngồi, lắc qua lắc lại ly đen đá. Lần này, cô ấy không gọi nâu đá như mọi hôm nữa. Năng trưa rất dịu, hiện lên những chiếc bóng, kéo dài trên mặt đường, nhìn ngẩn vậy thôi, nhưng chẳng ai có thể đi hết chiếc bóng của chính mình cả. Tôi đã thử chơi trò này từ thời thơ ấu, và bao giờ cũng thất bại. Năng chiếu đổ bóng Hiên Lam ngồi đấy với ly thủy tinh trên tay, mà bao giờ tôi cũng có cảm giác nó sẽ vỡ vụn ra trong tay cô ấy. Năng chiếu vào cả ánh mắt Chu Minh đang vừa kể chuyện, vừa nhìn tôi trù mến, mặc dù tôi tỏ vẻ không quan tâm lắm đến những câu chuyện cậu ta kể. Trông cậu ấy dễ thương như một đứa trẻ con, một đứa trẻ con đã biết mang trái tim của người lớn, và cứ nhìn tôi vậy. Tôi đang tự hỏi, từ bây giờ cho đến bao giờ, cậu ta sẽ đàn hát bao nhiêu lần bản tình ca Take me to your heart nữa...

Giữa một trưa nắng cuối thu nhẹ nhàng, tôi vẫn nghe loáng thoáng bên tai câu chuyện về những gương mặt khác. Có bạn tên Lê My, mặt xinh như thiên thần, vừa vào khoa đã yêu ngay một anh chàng rất giàu có và hóm hỉnh, cặp này có một sở thích rất quái dị và thô thiển là thích đề cập đến vấn đề quan hệ tình dục với bạn bè xung quanh mỗi khi nói chuyện. Rồi có anh bạn nào tên Quang, suốt ngày đến lớp là khoe về độ giàu có của nhà mình, lúc nào cũng rút từ trong túi ra một cọc tiền một trăm nghìn trước mặt mọi người, thế mà cửa em nào thì cũng thất bại. Còn anh chàng Lâm dễ thương, đeo đôi kính dày cộp trên mắt, cứ thích xông xáo tham gia các hoạt động, và rất thích nói triết lý. Có thêm mấy nàng hay mặc váy cực ngắn đến trường và cố tình để lộ mác của cái quần nhỏ bên trong...

Tôi bỗng thấy cuộc sống như một dung dịch hỗn hợp nhưng tôi dường như là một chất không tan chảy được.

Dưới cái nắng nhẹ, tôi bước đi bên cạnh Chu Minh, phía bên kia đường, Hiên Lam nhìn chúng tôi cười, điệu cười qua loa, quán tính và kém tươi. Những cái bóng in dài dưới nền đường xám khô. Tôi phát hiện ra chúng ta không thể đi hết cái bóng của chính mình, nhưng có thể đi hết được cái bóng của người khác.

Tôi thở dài, tôi nghĩ đến ngày mai, ngày kia, ngày nọ, ở cái Khoa Quốc tế này, với những mối quan hệ...

Chúng ta rồi sẽ lại già đi...

Vì cuộc sống là chuỗi dài của những tiếp nhận...

... và sự tiếp nhận nào cũng giúp chúng ta lớn hơn, nhiều sự tiếp nhận như thế, rồi có lúc chúng ta nhận ra mình già đi...

Song, điều đó là cần thiết, nếu không, người ta cũng chẳng cần sống ở đời này làm gì nữa, bởi lẽ, sự thú vị nhất nằm ở sự tiếp nhận đó.

4. Sóng gió ở Khoa Quốc tế

Tôi vốn là đứa chẳng thích đụng chạm đến ai bao giờ, cũng không thích tò mò quá vào câu chuyện của người khác, ai kể gì thì nghe thôi, chứ chẳng mấy may quan tâm làm gì, trừ phi người ta thật sự cần có tôi trong câu chuyện của mình. Nhưng, ngay cả như thế cũng không phải là một điều chắc chắn rằng bạn sẽ an toàn trong tất cả các mối quan hệ, nhất là khi bạn lại may mắn là một đứa con gái có chút nhan sắc. Không phải tôi phô trương bản thân, nhưng những ưu điểm này thường là nguyên nhân khiến chúng ta bị đẩy vào những nghịch cảnh và sóng gió. Cái gì cũng có hai mặt, những cái tốt đẹp không phải bao giờ cũng nhận được một sự tiếp đón tốt đẹp. Mà thường là thế, cuộc sống là thế.

4.1 Đêm diễn thời trang

Vào học được hai tháng, khoa chúng tôi tổ chức văn nghệ cho ngày 20 tháng 11, hát hò, múa may, diễn kịch, thời trang, nhảy nhót... không thiếu một trò nào. Tôi và Hiên Lam được chọn vào nhóm trình diễn thời trang. Những đứa con gái trông ưa nhìn, xinh xắn và thanh mảnh đều phải vào nhóm và tập luyện để trình diễn vào đêm 19 tháng 11. Lúc đấy tôi mới được biết Hiên Lam là người mẫu của một câu lạc bộ ở Hải Phòng. Ngay từ những buổi tập đầu, trong khi chúng tôi còn đang hơi bối rối và ngại ngùng vì phải uốn éo đi qua đi lại, thì Hiên Lam đã cho chúng tôi xem những bước đi thật sự điêu luyện. Vòng một vờn cao, đôi chân vắt chéo và thẳng tắp một đường, nửa người trên như được cố định trên một trục là vòng eo, chỉ có cặp hông là nhô ra, lắc qua lắc lại nhịp nhàng. Gương mặt lạnh lùng, Lam khiến tất cả những người đang tập xung quanh phải tròn xoe mắt nhìn vì ngạc nhiên.

Một bạn gái trong nhóm thốt lên:

- Lam ơi, Lam là người mẫu đấy à?

Hiên Lam chưa kịp trả lời thì một bạn gái khác đứng xem chúng tôi tập này giờ ở bên ngoài vội chạy vào nói với Hiên Lam:

- Lam ơi, mình cũng là người Hải Phòng đây này, mình có biết bạn, bạn ở trong câu lạc bộ người mẫu, mình cũng có quen mấy bạn trong câu lạc bộ đấy, suốt ngày thấy bạn đi diễn cho mấy chương trình quảng cáo.

Mọi người lại ò lên:

- Thì ra vậy, thảo nào bạn ấy trình diễn chuyên nghiệp thế.

Lam cười vô cảm.

Cũng từ lúc đó, Lam nhận nhiệm vụ hướng dẫn đội hình cả nhóm, và tập đi cho mọi người.

Cuối buổi tập, tôi và Lam ngồi dưới căng tin uống nước.

- Cậu thật là... kiểu này tớ không dám nhận là chơi thân với cậu nữa, bạn thân gì mà chẳng biết gì về nhau, làm tớ cũng bị bất ngờ như mọi người. - Tôi giả vờ đổi hờn.

- Biết làm gì? Mà có gì hay ho đâu để mà biết. Cậu cứ biết tớ như hiện tại là được rồi.

- Ơ hay, biết để hiểu cậu thêm chứ sao. Có tài lẻ như thế mà giấu, mà tớ cũng chưa có bạn nào từng làm người mẫu đâu nhé.

- Tớ bỏ nghề cả hơn một năm nay rồi. Nó là quá khứ rồi. Thực ra, tớ không muốn phải nhớ, hay phải kể lại với ai về quá khứ này.

Bất giác tôi thấy ánh mắt Hiên Lam thật buồn, sóng mắt cô ấy vốn đã buồn và lúc nào cũng trông như có nước bên trong, lúc này trông còn buồn hiu hắt hơn, đó là lần đầu tiên tôi thấy Lam buồn đến vậy. Tôi hiểu ngay ra rằng đã có một điều gì đó rất đau đớn xảy ra với cô ấy. Có lẽ không nên đào sâu thêm nữa. Như tôi không bao giờ muốn ai đó hỏi về cha mình, hay hỏi tôi đã từng yêu ai chưa. Những nỗi buồn đau thực sự sẽ mãi mãi tồn tại, đau đáu trong tim, dẫu có bị giăng mờ bởi bụi thời gian, thì cũng có những khoảnh khắc, nó lại đòi quyền được sống lại. Đó là một cảm giác không hề dễ chịu một chút nào.

Tôi học được cách trình diễn khá nhanh và cũng đã thành thạo dần. Hiên Lam chỉ dẫn cho tôi cận kề hơn hẳn những bạn khác trong nhóm. Tôi được xếp đi cặp với anh chàng tên Lâm để thương, mắt đeo cặp kính cận dày cộp, và giờ giải lao thì cứ thích nói triết lý cuộc sống. Lâm rất vui tính và nói chuyện khá dễ thương. Những lúc tôi phản đối ý kiến của cậu ta về vấn đề nào đó, Lâm luôn giơ hai tay lên và “chém gió” theo đúng ngữ điệu câu nói của mình, nói một câu muôn thuở:

- Không được, cậu không thể cảm tính thế được, An ạ. Cậu phải hiểu là không nên bác bỏ ý kiến của người khác. Ý kiến người ta như một cái đinh, càng đập nó sẽ càng lún xuống.

Tôi bật cười thích thú:

- Ha ha, thế thì chính cậu cũng đang ngầm bác bỏ ý kiến của tớ còn gì.

Một số bạn gái trong nhóm đang đứng tụ tập lại buôn chuyện, trông bạn nào cũng có vẻ rất nổi bật và sành điệu, tôi đã nhận ra một số người mà có lần Chu Minh kể tôi nghe. Tôi chẳng nghĩ gì, nhưng có lẽ nên giữ ở mức độ xã giao thôi, có tiếng nói vọng lại với tôi:

- An ơi, ấy không biết thằng Lâm này bị hâm à? Ấy mà nói chuyện với nó một lúc là cũng hâm theo đấy.

Tôi thấy Lâm buồn ra mặt. Nhưng Lâm rất lịch sự, chỉ im lặng chứ không nói gì.

Hiên Lam nhăn mặt, nhìn nhóm bạn gái với vẻ khó chịu.

Tôi cười gượng gạo:

- Không đâu, tớ thấy Lâm nói chuyện thật sự rất thú vị, bạn ấy am hiểu rất nhiều lĩnh vực, không phải ai cũng được như vậy.

- À, ừ, bạn An khéo thế cơ mà, ai mà chẳng nói chuyện được. - Giọng Băng Chi vang lên, nghe rất khiêu khích.

Chúng tôi không ai nói gì thêm nữa. Không khí có vẻ căng thẳng hơn.

Những buổi tập sau, cả nhóm đã tập thành thạo hơn, tôi đã cảm thấy hứng thú trên nền nhạc của bài dance All that she wants. A Bảo cũng tập cùng trong nhóm, cậu ta đi cặp cùng Lê My, những lúc đến lượt tôi diễn, A Bảo lại nói như cố tình để mọi người cùng nghe:

- Hiên Lam thì không nói làm gì rồi, nhưng nhìn Việt An diễn cũng dễ thương quá, rất tự nhiên.

- Eo ôi, bạn A Bảo đi cặp với mình mà mắt cứ dỗi theo ai thế kia.

Cái điệu của Lê My nói cũng chẳng khác gì Băng Chi cả.

Thường thì tôi im lặng. Tính tôi cũng không quen với việc phản ứng lại ai, trừ khi hoàn cảnh bắt buộc. Hơn nữa, việc tranh cãi hay phản ứng lại trong những trường hợp thế này thường chẳng giải quyết được gì. Có thể bạn tin vào sự công tâm của những người ngoài cuộc, nhưng con người thì chẳng ai muốn phải dính vào những chuyện không liên quan đến mình, nhất là những trường hợp chúng ta buộc phải đứng hẳn về một bên.

Cứ thế, và chẳng ai nói thêm gì nữa.

Đêm 19 tháng 11, trời gió lạnh, bảy giờ tối, cả hội trường đã đông đúc sinh viên và thầy cô giáo ở khoa. Chúng tôi ở bên trong thì lo tất bật thay quần áo, trang điểm, làm tóc... Tôi còn phải có mặt trong nhóm múa của lớp ở ngay tiết mục thứ hai, nên khi diễn xong, tôi phải chạy vào phòng trang phục để thay quần áo trình diễn thời trang. Chu Minh đi bên cạnh, cầm đồ đạc phụ tôi. A Bảo chạy sau một đoạn, gọi với theo:

- An, An ơi...!

- Sao thế? Cậu chuẩn bị xong chưa? - Tôi quay người lại nói A Bảo.

- Mọi người xong hết cả rồi. Còn đợi mỗi An thôi đấy.

- Tớ vào thay đồ đây, kéo lại muện mắt. Còn ba tiết mục nữa thì đến phần bọn mình thì phải.

- Đồ đâu mà thay, tớ đang cầm của An đây này...

A Bảo nói rồi giơ một cái bọc màu đen đang cầm trên tay lên, nheo mắt nói tiếp:

- Tớ có xem An múa đấy nhé. Đúng là nhìn bạn An múa nổi bật nhất trong nhóm.

- Cảm ơn cậu. Nhưng sao cậu lại giữ đồ của tớ thế?

- À, mọi người thay đồ hết rồi, còn mỗi An thôi. Mấy bạn gái vẫn đang mãi lo trang điểm, tóc tai nên tớ giữ hộ đấy.

- Bạn A Bảo lúc nào cũng nhiệt tình với Việt An nhỉ. - Chu Minh cười hóm hỉnh.

Ở ngay ngoài tiền sảnh của lớp học, các bạn trong nhóm thời trang trông lộng lẫy và rạng rỡ, cũng chỉ là những gương mặt quen thuộc. Hiên Lam đứng đấy, tóc búi gọn ra sau, trang điểm rất khéo, mặc một bộ trang phục dân tộc cách tân, làm tôi liên tưởng đến các thiếu nữ Trung Hoa ngày xưa. Tôi cười vội với Lam, rồi đi nhanh vào trong để thay đồ, Lam cũng đi theo tôi.

- Để tớ giúp cậu. - Lam cười rất hiền.

Tôi mở gói đồ ra, cầm nhẹ nhàng bộ quần áo trên tay, cũng là một bộ trang phục dân tộc cách tân, chiếc áo màu vàng kem, và quần màu đồng. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in màu sắc và họa tiết của bộ quần áo đó. Họa tiết bông hoa sen rất đẹp, với hai hàng nút áo chạy dài trên viền cổ. Bộ quần áo dễ thương và tội nghiệp. Khi mở gói đồ ra, tôi gần như phát khóc. Cả bộ là những vết cắt, vết dao rạch ngang dọc, còn nguyên cả một chữ “Bitch!” to đùng, được viết bằng bút lông màu đỏ đậm, ở ngay trước ngực áo. Tôi nghẹt thở, mặt nóng bừng, nói không thành tiếng, cả người như run lên, chỉ biết ngơ ngác nhìn Hiên Lam. Lam cũng nhìn lại tôi, hai đứa nhìn nhau không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Thế này là thế nào?

Tôi thất thần nhìn Lam, hỏi một câu thừa thãi. Lam không nói gì, nhìn bộ quần áo trên tay tôi rất lâu, rồi quay sang nhìn tôi, một cái nhìn sắc và sâu. Bỗng Lam hỏi, giọng rất nhỏ:

- An này, cậu có dám mặc bộ đồ này lên trình diễn không?

- Cậu bảo sao cơ?

- Đừng suy nghĩ gì nhiều nữa cả, cậu phải mặc như thế lên trình diễn.

- Không, cậu định bảo tớ phải biến mình thành trò cười cho thiên hạ và đứa nào cố tình gây ra vụ này sao? Tớ sẽ không diễn gì nữa cả.

- Cậu phải diễn - Lam hét lên. - Không thể bỏ cuộc như thế được, làm như vậy càng khiến cậu trở thành cái đứa để người ta dễ dàng bắt nạt thôi. Không còn nhiều thời gian đâu, cậu thay đồ đi. Mà cậu phải nghĩ đến Lâm nữa chứ, cậu ta nhiệt tình, say mê luyện tập cả tuần nay...

Tôi đứng lạng người, nghe Lam nói, nước mắt chỉ chực trào ra. Tại sao tôi lại là người chịu đựng cái hoàn cảnh trớ trêu này, tôi làm gì nên tội với ai? Sao Lam lại có thể nói những lời này với tôi? Cô ấy không hình dung được hậu quả sẽ như thế nào sao? Và sao tôi lại không thể mở miệng dứt khoát từ chối cái

suy nghĩ điên rồ của Lam?

Khi con người ta đứng giữa những hoang mang và bế bàng, một sự kiên định dứt khoát là điều khó tồn tại được.

Lê My và Băng Chi bước vào, mắt nhìn ngay vào bộ quần áo tôi đang cầm trên tay, My cất giọng hỏi rất to:

- Sao chưa thay đồ à? Có chuyện gì sao?

Tôi chột lạnh người sau câu hỏi của Lê My, tôi nhìn thẳng vào mắt cô ấy, rồi tôi nhìn sang Băng Chi, tôi đọc được trong ánh mắt cả hai một sự cố gắng lớn, cố gắng tỏ ra bình thản, cố gắng tỏ ra không biết gì. Dường như tôi đã hiểu vấn đề.

- Chuyện gì là chuyện gì? Bọn mày nghĩ là có chuyện gì? - Hiên Lam nhìn cả hai rất chăm chú.

- Bọn tao đợi lâu không thấy hai bọn mày ra nên vào hỏi thăm xem thế nào, không biết có cần giúp đỡ gì không. Mày có vẻ gay gắt quá đấy.

Cái điệu Băng Chi vừa nói vừa cười mỉm, nghe thật đáng sợ biết chừng nào. Lúc đấy, tôi đã hiểu mình cần phải làm gì.

- Được rồi, không có gì đâu. Hai người cứ ra trước đi, tớ thay đồ rồi sẽ ra ngay.

- Được, nhanh đấy nhé, còn một tiết mục nữa thôi đấy. - Lê My nhìn tôi đầy thách thức.

Cả hai bước ra ngoài, tôi thay nhanh bộ đồ đang cầm trên tay. Tôi nhìn Lam như vô cảm. Lam không nói gì. Cô ấy đặt hai tay lên vai tôi. Cô ấy nhìn tôi. Cái nhìn như càng muốn đẩy tôi về phía trước. Chúng tôi bước ra ngoài... Tôi cảm nhận không khí lạnh luồn vào những kẽ hở, những khoảng trống từ những vết dao rạch, kéo cắt ngang dọc, hai mảnh vải nhỏ bên vai áo bay lên bay xuống như muốn rớt ra. Mọi người trong nhóm nhìn tôi đầy kinh ngạc và hốt hoảng.

- Cái gì thế này? Cậu đang mặc cái gì vậy, An?

- Sao lại ra nông nổi này? Sao bộ trang phục lại bị như vậy?

- Sao thế? Cậu có làm sao không?

...

Tôi quay cuồng chóng mặt giữa những câu hỏi và sự ngạc nhiên của mọi người. Chẳng nói gì thêm được. Bỗng một thanh âm quen thuộc cất lên, thanh âm rất đáng sợ, tôi như rùng cả mình.

- Vậy mà lúc này người ta hỏi có chuyện gì không, thì lại bảo không có gì... Có gì thì cũng phải nói để mọi người tính cách chứ, sao có thể tùy tiện mặc rồi đi ra như vậy. Cậu tính để như vậy mà lên diễn sao?

Tôi quay sang nhìn Băng Chi, đó là lần đầu tiên tôi nhận ra gương mặt cô ta thật độc ác. Lớp son phấn dày cộm kia không thể làm lu mờ sự độc ác trên gương mặt cô ta. Với những con người thế này, sự độc ác

là từ trong tâm mà ra, chẳng bao giờ có thể là sự bộc phát được.

Lê My đứng ngay đằng sau. Ánh mắt chưa hết thảng thốt và kinh ngạc, chắc hẳn cô ta không nghĩ rằng tôi có thể dám đem thân mình ra để phơi bày tác phẩm của cô ta và Băng Chi như thế này.

Tôi nhìn cả hai. Tôi cười:

- Đây chắc hẳn là tác phẩm của hai người bạn “tốt” dành cho tôi. Có lẽ họ đã mong đợi ở tôi rất nhiều nên mới bỏ công sức để tạo nên một “kiệt tác” như thế này. Các cậu nghĩ xem, tôi làm sao có thể phụ “tấm lòng” người ta được nhỉ?

Mọi người im lặng, không khí trở nên căng thẳng. Đôi ba người ném ánh nhìn thắc mắc về phía My và Chi. Gương mặt cả hai biến sắc, rồi tái đi.

- Tôi chẳng hiểu cậu đang nói cái gì cả. - Băng Chi như dồn hết sự bình tĩnh vào câu nói.

Đúng lúc ấy, anh chàng dẫn chương trình gọi tên tiết mục của bọn tôi. Mọi người trong nhóm bắt đầu đi hết về phía sân khấu. Tôi cũng đi theo.

- An à, hay thôi, chúng ta tự rút vậy. An không cần phải diễn nữa, tớ cũng thế. Cũng chỉ là một tiết mục văn nghệ thôi mà. Tớ rất hiểu tâm trạng lúc này của An...

Lâm chặn tôi lại, nói một cách hiền lành quá đỗi.

- Tớ suy nghĩ kỹ rồi Lâm ạ. Chúng ta vẫn diễn như bình thường.

Chu Minh đi ngay sau lưng, vội kéo tay tôi lại rất mạnh:

- Tớ không hiểu An nghĩ gì nữa. An sẽ diện đến thế sao?

- Chẳng có lý do gì để cái An nó không được diễn cả. Nếu thật sự cậu không hiểu An nghĩ gì thì cậu còn làm bạn nó làm gì hả Minh? - Lam quay người lại, gay gắt với Chu Minh.

- Phải, tôi không hiểu An nghĩ gì, vì cái hành động bộc phát này không xuất phát từ phía An, mà từ phía Lam đấy. Lam quá cảm tính và hiểu thẳng, mà quên đặt địa vị của mình là An.

- Tôi ấy hả? Tôi đã thừa những đau đớn để có thể hôm nay, đứng tại đây, và chỉ cho bạn mình thấy phải đối phó với cuộc sống này thế nào. Cậu chỉ là một thằng trẻ con, sống quen với những triết lý suông mà thôi.

Đó là lần đầu tiên Minh và Lam to tiếng với nhau, trong một đêm lập đông, tiếng nhạc, tiếng người âm ỉ. Tôi thấy mắt Lam ươn ướt, dường như để nói ra được những điều đó thật không dễ dàng chút nào. Tôi đọc thấy sự bất lực trên gương mặt của Chu Minh.

Giữa những con người phải tiếp nhận cuộc sống này theo những cách khác nhau, không bao giờ có sự đồng nhất trong những vấn đề mang tính bộc phát và cảm tính, kể cả chúng ta có là những con người chân chính và đúng đắn, chúng ta cũng chỉ có thể học cách thỏa hiệp mà thôi.

Tôi gỡ nhẹ tay Minh ra.

- Đến lúc diễn rồi. Để tớ lên diễn đi Minh.

...

Đáng lẽ là tôi sẽ kể rõ ràng chi tiết về buổi diễn đêm hôm đấy, nhưng tôi nhận ra mình quá mệt mỗi khi phải nhớ lại khoảnh khắc đó, khoảnh khắc mà tôi như đã là một người khác, không còn là tôi nữa. Tất nhiên là tôi đã hoàn thành vai diễn của mình một cách xuất sắc trong lúc biểu diễn trước con mắt kính ngạc của tất cả mọi người, sinh viên và giáo viên trong khoa. Tất cả thầy đều nhìn vào bộ quần áo mà tôi mặc trên người, bộ quần áo với những vết cắt, vết dao rạch ngang dọc, và đặc biệt chữ “Bitch!” được tô đậm bằng mực đỏ ngay trước ngực áo. Tôi đã rất lạnh, phần vì sợ, vì run, phần vì gió đêm len lỏi vào những chỗ hở trên người tôi, vậy mà tôi đã hoàn thành, đến bây giờ tôi vẫn không hiểu sao mình có thể đứng vững trên sân khấu và biểu diễn được như vậy.

Quả thật, tôi không muốn nhớ lại, vì nếu được quay trở lại, tôi sẽ không hành động bộc phát như vậy, những hành động trẻ con từ những con người hiềm tị không đáng để tôi phải quá bận tâm, vì thiết nghĩ sẽ có rất nhiều người không thể hiểu được mình, đó không phải là cách tốt nhất để bảo vệ mình như Lam đã nói. Hơn nữa, vào thời điểm đó, Lam đã để bản năng của cô ấy lấn áp tôi, cô ấy cương quyết đến nỗi làm tôi phải đi theo quyết định bộc phát của mình, nhưng cũng không thể trách Lam được. Tôi còn nhớ mãi, đêm hôm đấy, sau khi buổi biểu diễn văn nghệ kết thúc, tất cả mọi người đều xì xào bàn tán về tiết mục thời trang của lớp tôi, và chi tiết hơn nữa là về tôi với bộ trang phục mà có lẽ họ sẽ không có lần thứ hai được nhìn thấy nữa. Chắc cũng chẳng ai có thể bước lên sân khấu với bộ dạng như vậy, như tôi đã từng. Lam chờ tôi về. Ngồi sau lưng Lam, những mảnh vỡ quá khứ của cô ấy thời còn làm người mẫu, đã phần nào được hé mở. Lam không kể nhiều, chỉ nhắc lại hình ảnh cô ấy bị xé tung áo dài ngay trên sân khấu trong một lần biểu diễn, và có những lần biểu diễn xong, đột ngột bị ăn liền mấy cái tát vào mặt từ những đám người nào đó. Trên bàn chân trái của Lam bây giờ vẫn còn nguyên vết sẹo rất to, do một cô bạn trong nhóm người mẫu ngày đó đã cố tình đẩy đổ xe máy vào chân Lam. Nguyên cả bàn chân bị tiếp xúc trực tiếp với cái ống bê đang nóng rực như lửa đốt. Lam kể lại những ký ức đáng sợ ấy với một giọng điệu lạnh lùng và vô cảm. Không biết ngày ấy Lam đã thế nào, còn bây giờ khi ngồi sau lưng Lam, mái tóc cô ấy buông dài bị gió thổi ngược hất vào mặt tôi ở phía sau, tôi đã chảy nước mắt. Vừa thương cho quá khứ của Lam, tôi vừa thấy sợ con người, khi con người ta cần đạt được mục đích gì đó thì sự tính toán trong bộ não của họ là vô tận và sự độc ác dành cho bất kỳ ai trong chúng ta là không thể lường trước được. Những gì xảy ra với tôi vào đêm biểu diễn thời trang ấy đã ngời ngoai dần trước những biến động khác của cuộc đời, tôi cũng chẳng còn trách móc gì người đời nữa, nhưng tự hỏi Lê My và Băng Chi có khi nào bị ám ảnh mà giật mình nhớ lại những hành động của họ với tôi?

Tôi tin thăm sâu bên trong mỗi con người, người ta đã từng độc ác thế nào thì người ta cũng chẳng thể

thanh thân được thế ấy, đó chính là sự trừng phạt lớn nhất của cuộc đời. Tôi nhớ một câu trong một cuốn sách: “Một trong ba điều không nên đánh mất trong cuộc sống chính là sự thanh thân”. Cứ nghĩ những người gây ra tội ác phải sống trong sự ám ảnh như thế là tôi lại thấy chẳng còn ai đáng ghét nữa cả, ai cũng đáng thương.

Nhưng dường như ở con người, sự phức tạp còn hơn tôi nghĩ rất nhiều.

4.2 Scandal mang tên “A Bảo”

Sau vụ trình diễn thời trang âm ỉ, tôi càng trở nên trầm tính hơn, và cũng không còn cởi mở nữa. Dù sao những câu chuyện được thổi dặt lên đằng sau nó cũng khiến tôi quá mệt mỏi. Hằng ngày khi đi học, tôi đã đi qua rất nhiều ánh mắt và nụ cười của mọi người dành cho mình, không biết ẩn sâu bên trong nó là gì, không biết ai thật ai giả, liệu một sự chân thật của mình có nhận lại được cái giá đúng như thế không? Chắc chắn là không. Cứ cho rằng tôi tiêu cực, nhưng ngẫm đi ngẫm lại, tôi vẫn thấy rằng con người ta chẳng thể nào cân bằng được mức độ tình cảm dành cho nhau, mặc dù có thể hàng ngày chúng ta vẫn nói chuyện và đối xử tốt với nhau, nhưng nó không phải một điều đảm bảo rằng bạn sẽ nhận được bao nhiêu yêu thương, kể cả từ những mối quan hệ thân thiết, kể cả tình yêu, phải có một ai đó chân thành hơn một ai đó, phải có một ai đó nồng nàn hơn một ai đó...

Tôi luôn nhớ đến câu nói của Lam vào cái đêm biểu diễn thời trang để tiếp tục những ngày tháng trôi qua rất dài, rất nặng nề như vậy: “Cuộc đời này, không những chỉ cần một, mà phải cần đến rất nhiều chiếc mặt nạ”.

Nhưng tôi không cô đơn, vì bên cạnh còn có Lam, có Minh, Lâm, những người bạn đã đến với tôi bằng sự hiểu biết và tình cảm chân thành của họ, và ít nhiều tôi cảm thấy được an toàn giữa vô số những gương mặt với những đường nét khác nhau. Tuy nhiên, không có cái gì là đảm bảo chắc chắn cho cái gì cả, không ai là có thể tin tưởng tuyệt đối được, bạn cần phải giữ lại rất nhiều cho bản thân mình.

Những ngày tháng đó, anh chàng Hứa A Bảo cũng rất quan tâm đến tôi. Cứ đến giờ giải lao, cậu ta lại đến chỗ tôi ngồi, lân la hỏi chuyện nhiều hơn, và rất hay rủ rê tôi xuống căng tin uống nước, thường thì tôi từ chối. Nhưng với những anh chàng thế này thì sự từ chối thường chỉ thêm phần kích thích họ, một khi đã có mục tiêu, họ sẽ quyết tâm chinh phục được “con mồi”.

Mỗi ngày cậu ta nhắn cho tôi trên dưới một chục tin nhắn, đại loại: “An đã ăn cơm chưa? Phải biết chăm sóc bản thân mình nhé, phải ăn uống đầy đủ nhé”, “An đã ngủ chưa? Chúc An ngủ ngon và có thật nhiều giấc mơ đẹp, đẹp như An vậy”, “An ơi, hôm nay An bị cảm à? Trên lớp thấy ho suốt”, “An là một cô gái thật đặc biệt, tớ chưa từng được biết đến một người con gái nào đặc biệt đến thế. Một cô gái đẹp, vừa đẹp người lại đẹp nết”, “An ơi, có phải tớ là người xấu không, sao An cứ tìm cách né tránh tớ như thế? Tớ thật sự buồn lắm...”.

Những tin nhắn dù nghe có vẻ văn hoa và sáo rỗng, nhưng cũng không thể phủ nhận là cũng sẽ làm những cô gái có đôi chút vui sướng vì cảm giác được quan tâm.

A Bảo ngày nào cũng nhắn tin và gọi điện thoại như thế, có tránh thế nào thì cũng không thể tránh mãi được. Có nói thế nào thì cậu ta cũng kệ, như kiểu cậu ta không quan tâm gì đến cảm xúc và suy nghĩ của người khác, cậu ta thích thì cậu ta theo đuổi, mà đã theo đuổi thì phải đi đến cùng. Những chàng trai có vẻ ngoài nổi bật bao giờ cũng rất hiểu thẳng trong tình ái.

Có những hôm tôi không nghe máy, cả di động, cả điện thoại bàn, cậu ta phóng xe đến nhà tôi, và ngồi đợi đến khi nào tôi ra mở cửa chỉ để nói một câu: “Tớ chỉ lo An bị làm sao, nhưng không làm sao thì tớ yên tâm rồi”. Có nhiều lần tôi phải đáp lại rằng: “Tớ chẳng làm sao cả. Nhưng cậu cứ thế này thì tớ cảm thấy rất phiền và không thoải mái”. A Bảo không nói gì, chỉ cười.

Có những ngày A Bảo đến, Chu Minh đang ở nhà tôi, cả ba chúng tôi tự nhiên trở nên ngại ngùng. A Bảo về rồi, Minh nói với tôi bằng ngữ điệu không mấy dễ chịu:

- An không thích A Bảo thì cứ nói thẳng với cậu ấy. Sao cứ để người ta đến nhà để dàng thế, rồi lại hiểu lầm tình cảm của nhau.

- Người ta cứ thích đến thì làm sao tớ cản được.

Chu Minh không nói gì nữa. Nhưng từ ngày A Bảo “tấn công” tôi công khai như vậy, Chu Minh suốt ngày căn nhắc, khó chịu với tôi về việc này. Tôi đem chuyện này nói lại với Lam. Lam cười:

- Chuyện trẻ con. Chu Minh cũng trẻ con. Mặc kệ đi. Cậu cứ làm theo những gì cậu thích. Có xáo trộn một chút rồi thì cái gì cũng trở về trật tự ban đầu ấy mà.

Lam nói rất bình thản nhưng lại khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Lam nhìn tôi, không biểu lộ cảm xúc gì, tiếp một câu nữa:

- Nhưng tớ cũng phải dặn cậu điều này, A Bảo không phải một con người thành thật và đơn giản đâu.

Lam dốc ngược ly đen đá để uống ngụm cuối cùng, rồi lại bật cười:

- À, mà làm gì có ai đơn giản.

- Thế thì tớ không biết sự phức tạp của tớ nằm ở đâu. - Tôi mông lung, nhìn cái ly thủy tinh trên tay Lam.

- Khờ dại và mâu thuẫn.

- Gì cơ? Tớ không hiểu...

Lam cười, điệu cười có chủ ý.

Mà đúng như nhận định của Lam, A Bảo không đơn giản một chút nào. Một lần kết thúc buổi học vào ngày thứ Bảy cuối tuần, Hiên Lam hôm ấy không đến lớp, Chu Minh thì đang dỗ tôi như một đứa trẻ. Xe

hồng từ sáng sớm. Đang bản khoản không biết nên đi gì về nhà thì A Bảo phóng xe đến gần:

- Để tớ đưa An về.

- Thôi, cậu cứ về trước đi. Tớ có về khu tập thể đâu.

- Thì có đi về đâu tớ cũng sẽ đưa An về đến nơi mà.

- Tớ ra tận ngoại ô cơ. Xa lắm. Cậu cứ về đi, tớ đi xe ôm cũng được.

- Xa gì. Mà lâu lắm rồi tớ cũng chưa ra ngoại ô chơi. Nào thôi lên xe đi, tớ sẽ chở An về.

- Không sợ tốn tiền xăng đấy nhé. - Tôi cười và nói đùa.

- Có chứ. Tiếc mấy lít xăng lắm đấy. - A Bảo cười lớn.

Bỗng nhiên tôi thấy cậu ta thật dễ thương. Nhưng thật ra đó chỉ là vẻ bề ngoài.

Trên đường về, trời có chút nắng, tiết đông se se lạnh. A Bảo tự dừng lại kể lể với tôi mấy chuyện tình của cậu ấy với mấy nàng được gọi là “hot girl”. Em nào cũng vì cậu ấy mà “xin chết”, bản chất của các em ấy thì đều ghê gớm, tính cách thì tầm thường khiến cậu ấy chịu không nổi. Đây là A Bảo kể thế. Tôi chẳng quan tâm, và cũng không thích thú lắm với mấy câu chuyện kiểu này.

- An biết cái Ni nhi? Bọn tớ vừa chia tay xong, cái con bé mà đợt tập thời trang vừa rồi nó cũng thỉnh thoảng lên xem tớ tập đấy.

- Ủ, tớ nhớ mang máng.

- Nó bây giờ đang vật vã đau khổ vì chia tay tớ. Rồi suốt ngày đi gặp gỡ mọi người than thở kể lể chuyện tình với tớ đấy.

Tôi im lặng không nói gì. A Bảo lại tiếp tục:

- À, mà cậu biết Băng Chi là người yêu cũ của tớ không?

- Thế à? Tớ không để ý.

- Ủ, hồi cấp III học cùng lớp, cũng có thời gian yêu nhau. Nhưng yêu không được bao lâu thì tớ không chịu được nữa, vì nó già mồm và mất dạy quá.

Tôi vẫn cứ im lặng. Thi thoảng đáp một hai câu hờ hững. Nghe cái điệu A Bảo kể, tự nhiên tôi thấy rùng mình, không ngờ một người con trai mà cũng có thể dùng những lời lẽ như vậy để nói về những người yêu cũ của mình. Tôi không quan tâm là những người con gái xấu xa đến đâu, mặc dù Băng Chi thì đúng là không thể ưa nổi một chút nào. Nhưng A Bảo quá nhỏ nhen, đúng là không nên “dây dưa” với cậu ta. Lúc tôi bước xuống xe, A Bảo còn hồn nhiên hỏi tôi:

- An ít nói quá, làm tớ phải nghĩ ra bao nhiêu chuyện để nói.

- Ủ, nhưng lần sau đừng kể mấy chuyện kiểu này nữa, tớ không hứng thú đâu.

Thế nhưng có vẻ như A Bảo không quan tâm đến những gì tôi nói, tôi nghĩ, mặc dù cậu ta thừa hiểu tôi khó chịu như thế nào. Đêm nào cũng như đêm nào, A Bảo gọi điện đến, những câu chuyện càng về sau càng như cố tình xoay về hướng “chuyện tình sử” của cậu ấy, về những cô gái. Nào là cậu ấy hôn bao nhiêu người, cảm giác ra sao, rồi tất cả những người cậu ta yêu đều đã “lên giường” với cậu ta như thế nào, rồi chốt lại một câu:

- Tớ thật sự cảm thấy rất buồn sau những chuyện như vậy. Có đứa bị tớ bỏ, hận quá, còn định nhờ người đến đánh tớ.

Bực mình quá, tôi gắt:

- Tớ đã bảo là tớ không muốn nghe những chuyện kiểu này nữa. Tớ không quan tâm đâu. Cậu cứ kể lể mấy chuyện này làm gì, tớ cảm thấy rất mệt mỏi.

Cậu ta lại làm ra vẻ rất tâm trạng:

- Ừ, tớ xin lỗi, tớ không để ý đến cảm giác của An. Tại tớ buồn quá, tớ mất hết niềm tin vào con gái. Nhiều lúc muốn có một người hiểu mình để có thể tâm sự được... mà sao khó quá.

A Bảo càng quan tâm tới tôi bao nhiêu, thì càng có cớ cho hội Lê My - Băng Chi nói ra nói vào bấy nhiêu. Tôi biết bọn họ nói sau lưng tôi rất nhiều, đặc biệt Băng Chi lại là người yêu cũ của A Bảo. Tôi tìm cách tránh mặt A Bảo dần, không phải vì những lời đồn thổi, nói ra nói vào, mà chỉ vì tôi thấy mệt mỏi với cách hành xử của cậu ta.

Một chiều vừa tan học, A Bảo đứng ở dưới bãi đỗ xe đợi tôi.

- An này, bây giờ rảnh không?

- Không, tớ không rảnh đâu. - Tôi chẳng buồn hỏi có chuyện gì, dắt xe ra và không cả buồn nhìn.

- Tớ có chuyện muốn nói với An...

- Tớ thì thấy chẳng có gì để nói với nhau cả.

Ngày nào, đêm nào cậu cũng nhắn tin, gọi điện, nói chùng đấy câu chuyện còn chưa đủ sao?

- Sao An lại tự nhiên trở nên căng thẳng với tớ vậy? Tớ thật sự có chuyện muốn nói với An mà.

- Tớ thấy mệt mỏi với những câu chuyện của cậu lắm rồi, A Bảo ạ.

- Chỉ lần này thôi, tớ thật sự có chuyện muốn nói...

Tôi thờ dãi, đứng nhìn cậu ta. Chúng tôi đứng đó nhìn nhau một lúc, tôi bảo:

- Được rồi. Nhưng sau lần này cậu phải hứa đừng làm phiền tớ như mọi khi nữa.

- Thì An phải nghe tớ nói đã chứ...

Chúng tôi đi đến một quán cà phê. Trong quán là những cậu thanh niên choai choai. Tôi gọi một ly mớ

muối nóng, A Bảo gọi một cốc trà Lipton. A Bảo có vẻ bối rối. Cậu ta bảo mỗi lần đối diện trực tiếp với tôi lại khiến cậu ấy bối rối.

- Bây giờ cậu có thể nói cho tớ biết cậu bảo tớ ra đây là có chuyện gì để nói?

- An này, có phải An cảm thấy phiền hà vì tớ lăm lăm đúng không?

- Ừ, tớ thấy mệt mỏi với những câu chuyện của cậu, cả với những lời bàn tán ra vào nữa. Sau chuyện về đêm diễn thời trang, tớ đã đủ mệt mỏi lắm rồi.

- Tớ xin lỗi vì đã khiến An mệt mỏi như vậy... Tất cả cũng chỉ vì... Không biết An có nhận biết được tình cảm của tớ không?

- Tình cảm gì? Tớ không hiểu...

- Tình cảm của tớ dành cho An.

- Là tình cảm gì vậy?

- An à... tớ... tớ cảm thấy càng ngày tớ càng yêu An...

- Cậu vừa bảo cậu yêu tớ sao, A Bảo?

- Có gì khó hiểu sao?

- Không, có điều cái tình yêu của cậu có vẻ lạ lùng quá. - Tôi cười, hơi giễu nhại.

- An không cảm nhận được qua thời gian vừa rồi sao?

- Không, thật sự là cậu rất khó hiểu, nhiều lúc tớ cảm giác như cậu chỉ muốn thỏa mãn điều gì đó thôi thì phải. Còn về tình yêu thì tớ không nghĩ là cậu yêu tớ và tớ hoàn toàn không có cảm xúc, tình cảm gì khác lạ với cậu cả. Tớ hoàn toàn chỉ xem cậu như những người bạn bình thường trong khoa mà thôi. Hơn nữa tớ không phải là kiểu con gái để phù hợp với tình yêu của cậu.

- An nói chân thành đấy chứ?

- Hết sức chân thành. Vậy nên tớ cũng mong từ nay về sau cậu hãy bình thường lại trong quan hệ với tớ. Tốt nhất chỉ nên xem nhau như những người bạn bình thường trong khoa. Đừng nhắn tin, gọi điện, đến nhà, và tỏ ra quan tâm đến tớ trước mặt mọi người nữa. Sau này, trừ những chuyện tình và những cô gái của cậu ra, nếu có gì buồn hay khó khăn cần tâm sự thì cậu cứ tìm tớ nói chuyện.

Tôi nói liền một mạch, không hiểu sao mình có thể cương quyết, dứt khoát, và thẳng thắn đến vậy trước mặt A Bảo. Ở A Bảo có gì đó khiến tôi hơi sợ và phải cảnh giác cao độ.

- Tớ hiểu rồi. Tớ xin lỗi...

A Bảo sụp mắt xuống trông rất tội nghiệp.

- Tớ về đây. Trời bắt đầu tối rồi.

Ở bên ngoài quán, tôi toan dắt xe đi về. A Bảo đột ngột kéo vai tôi lại.

- An à...

- Sao thế?

- Tớ có thể ôm An một cái được không?

- Cậu đang đùa đấy à?

- Tớ xin An đấy. Cho tớ ôm An một cái duy nhất thôi. Từ nay về sau tớ sẽ không bao giờ làm phiền gì An nữa đâu.

- Cậu thật khó hiểu đấy, A Bảo ạ. Tớ nghĩ mọi cái nên có giới hạn của nó.

Tôi quay mặt đi, bỗng dưng A Bảo níu chặt lấy hai vai tôi, cậu ấy xoay người tôi lại và ôm ghì vào lòng. Cậu ta ôm chặt đến mức khiến tôi cảm thấy ngạt thở. Mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt về phía chúng tôi. Hai tay tôi bị ép chặt vào người A Bảo, không cựa quậy gì được, tôi phải lấy hết sức mới có thể đẩy cậu ta ra. A Bảo chơi với, suýt ngã xuống đất. Tôi nhìn cậu ta chăm chăm như thể một sinh vật lạ, rồi quay đi phóng xe về. Tôi phóng xe nhanh hơn thường ngày, mặc gió thốc vào mặt đến rất lạnh. Tự nhiên tôi rùng mình, hình như trên người tôi vẫn còn giữ lại thoang thoảng mùi hương của A Bảo...

Hình ảnh có vẻ chân thành và nồng nàn của A Bảo chiều nay ít nhiều cũng làm tôi đỡ cảm thấy mệt mỏi mỗi khi nghĩ đến cậu ấy. Vậy nhưng, một chút hình ảnh mong manh và mơ hồ cho những người con trai như cậu ta cũng không tồn tại được bao lâu, chỉ vồn vện trong vòng mấy ngày...

Mấy ngày sau buổi chiều tôi và A Bảo nói chuyện, một hôm đến trường bỗng dưng thấy ánh mắt mọi người nhìn tôi khang khác, điệu cười cũng khác. Có cái gì đó không bình thường. Tôi dám chắc vậy. Bước vào lớp học, vừa đặt túi sách xuống, còn chưa hết nghi vấn, bỗng có bàn tay ai đó kéo mạnh vai tôi đằng sau. Quay lại, chỉ thấy gương mặt một bạn nữ, chưa kịp định hình đó là ai, thì tôi đã bị ăn mấy cái tát tới tấp vào mặt. Mọi người trong lớp chạy lại. Cô bạn gái gào lên bằng thứ ngôn ngữ và thanh âm đáng sợ:

- Con này! Mà y tưởng mà y qua mặt được tao à?

Trong cơn thất thần và hoảng loạn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, tôi vẫn nhận ra đấy chính là Lê Na ở lớp A4, và hình như nghe đồn cô ta cũng đang có quan hệ tình cảm với A Bảo. Những lời lẽ gớm ghiếc lại tiếp tục được phun thẳng vào tôi:

- Mà y đừng có tiếp tục giơ cái bộ mặt “thiên thần” của mà y ở đây. Ngây thơ quá nhỉ, hiền lành quá nhỉ. Mà y tưởng mà y ngủ được với người yêu tao là mà y cướp được nó ra khỏi tay tao hả con kia? Tao cảnh cáo mà y đừng có đụng vào người yêu tao. Muốn tìm giai thì về quê mà tìm nhé.

Choáng váng tột độ vì cái tát và những lời chửi bới của Lê Na. Tôi cứ nghĩ cô ta đánh ghen nhầm người. Đám người hiếu kỳ vây quanh chúng tôi. Có người cố kéo Lê Na tránh xa tôi, có người nhìn tôi ái

ngại. Tôi đứng nhìn cô ta trên trời như nhìn một người ngoài hành tinh.

Chu Minh từ đâu chạy đến, cậu ta chen lấn giữa mọi người, xuất hiện ngay giữa tôi và Lê Na. Minh ôm người tôi kéo ra ngoài, còn kịp quay người lại nhìn thẳng Na và nói:

- Hay thật đấy, người yêu mình không biết giữ, lại đi làm trò hề trước mặt thiên hạ. Chỉ vì một thằng con trai mà thể hiện sự vô học của mình đến như vậy sao?

Sau câu nói của Minh, cô ta không nói gì hơn nữa, chỉ trừng trừng mắt nhìn, mọi người tránh sang một bên để hai chúng tôi bước ra ngoài.

Hôm ấy, trời lại nổi gió, bầu trời rất lạ, rất thuận lòng người, cứ khi nào có chuyện xảy ra, trời cũng tạo gió, không khí tràn đầy gió. Minh kéo tôi ra bãi đỗ xe, chắc cậu ấy định chở tôi về nhà. Minh dắt xe ra, bảo tôi ngồi lên xe. Tôi im lặng nhìn Minh, nước mắt chỉ chực trào ra:

- Thôi, tớ không đi đâu. Chuẩn bị vào học bây giờ.

- Bây giờ An có vào lớp cũng không học được gì đâu mà.

Chúng tôi cùng nhìn nhau và im lặng. Tôi cảm thấy gương mặt mình đang nóng bừng lên như đứng giữa trời nắng, da mặt như căng ra, chẳng thể suy nghĩ được gì vào thời khắc đấy. Chu Minh dựng xe, rồi tiến sát lại gần tôi. Tôi nhìn sang một hướng khác, cố tránh cái nhìn của cậu ấy, một cái nhìn nửa phần yêu thương, nửa phần bao dung. Bất giác cậu ta ôm chặt lấy tôi, dường như không có vòng tay nào ôm tôi nồng nàn như Chu Minh. Vòng tay ôm như hiểu được tôi đang nghĩ gì, cần gì, và tôi cũng không thể ngờ được về sau, chính vòng tay này đã đẩy tôi đến nỗi ám ảnh suốt cả cuộc đời. Mọi cái xuất hiện và xảy ra trong cuộc sống dường như luôn có một số phận riêng của nó.

Nước mắt tôi rơi thấm ướt cả vai áo Chu Minh. Chúng tôi chẳng nói gì thêm cả. Cậu ấy lấy tay vuốt nhẹ mái tóc tôi, và vẫn ôm tôi thật chặt như vậy.

Lòng tôi đầy gió.

Mấy ngày sau, tôi đã hiểu được hành động điên loạn của Lê Na vào ngày hôm đó. A Bảo đã rêu rao với một số thành phần trong khoa rằng tôi đã ngủ với cậu ta, và tôi thật sự lão luyện trong việc làm tình, cậu ta còn cố tình để câu chuyện đến tai Lê Na. Trò này của A Bảo thì tôi không lạ, có cô gái nào đã từng “qua tay” A Bảo mà không bị cậu ta rêu rao lại như vậy đâu. Vấn đề là tôi không ngờ A Bảo có thể tự nghĩ ra một câu chuyện không tưởng như vậy cho mối quan hệ giữa tôi và cậu ta, con người ta tự hạ thấp nhân phẩm của mình như vậy sao? Tôi tự hỏi A Bảo thù dật nên như vậy nhằm mục đích gì? Có được cái tiếng là “Hoa khôi A1 đã qua tay A Bảo”, điều đó làm cậu ta thỏa mãn sao? Tôi không sợ điều tiếng, thị phi trong cái Khoa Quốc tế bé nhỏ này. Tôi cũng không xấu hổ hay dằn vặt về cái tát của Lê Na, vì thật sự cô ấy đã quá côn đồ theo kiểu “chợ búa”. Nhưng tôi tiếc, tôi ân hận vì có lúc mình đã nghĩ tốt cho A Bảo, như cái chiều nào còn mơ hồ về một A Bảo rất chân thành và mãnh liệt. Nhưng giờ thì tôi nhận ra tất cả những

hoài nghi và mơ hồ cho một cậu bạn đã tan đi hết. Ta vẫn thường nghe những lời than trách rằng cuộc đời và con người thật khó hiểu, thật phức tạp, nhưng đôi lúc ta lại ở trong tình thế buộc phải hiểu, buộc phải chấp nhận một ai đó, một điều gì đó đến ngõ ngàng và bẽ bàng, và chỉ ước sao không phải hiểu thêm gì hơn thế nữa.

Tôi còn nhớ có lần đi ngang qua nhau, Băng Chi cố tình nói to cho cả nhóm cô ấy biết:

- Eo ôi, con gái bây giờ sợ thật, trông vậy thôi, nào ai biết được ghê gớm đến mức nào. Chúng ta còn phải học hỏi nhiều.

Hết chuyện này rồi đến chuyện khác xảy ra, có những ngày trôi qua thật dài, có những khoảnh khắc mà chúng ta buộc phải gồng mình để đôi chân đứng vững trên mặt đất. Tôi đã cố gắng đi qua những lời nói, những thị phi, những ánh mắt, những nụ cười như vậy một cách bình thản nhất có thể, như cái đêm nào đứng trên sân khấu với bộ đồ chằng chịt những vết dao rạch, kéo cắt. Tính tôi cũng không quen phản ứng lại. Tôi nhớ đến Hiên Lam, cô ấy cũng đã từng trải qua những khoảnh khắc còn đáng sợ hơn thế. Phải chăng vì vậy mà cô ấy trở nên bàng quan và bất cần với mọi thứ xung quanh như vậy? Câu chuyện với A Bảo, Lam cũng không nói gì nhiều, im lặng cùng tôi, nhếch mép cười, và lắc ly đen đá trong tay. Một lần tôi và Hiên Lam vô tình gặp A Bảo đi cùng một số người, là những người “bắn tin” ra cho khoa câu chuyện được truyền tải từ miệng A Bảo ở căng tin. Lúc đang đứng ở quầy chờ lấy đồ uống, Lam bảo tôi ra bàn ngồi trước, Lam tiến đến gần A Bảo:

- Thăng hèn, ăn không được thì đập đổ. Mà thích chơi không?

A Bảo tái mặt, không nói được lời nào, những người đi cùng cậu ấy cũng không ai nói gì. Lê My và Băng Chi ngồi ở bàn khác, bồng lại gần:

- Hiên Lam à, chuyện này hình như không liên quan đến mày thì phải. Mày đang “khóc thuê” cho ai vậy?

- Tao không nói với cái loại như chúng mày, biết điều thì câm mồm lại, vì tao không có thói quen giữ văn hóa với những đứa không biết văn hóa là gì đâu.

Lam vừa nói vừa nhìn thẳng cả đám. Không ai nói gì thêm nữa. Lam ngoảnh mặt đi, tôi mỉm cười nhìn cô ấy. Nhưng bất giác tôi sợ cái ly thủy tinh trong tay Lam, nó vẫn như đang vỡ vụn. Nụ cười nhạt dần, tôi nhìn sang hướng khác. Tôi thêm một chút bình yên đến nghẹn ngào.

Scandal mang tên “A Bảo” cứ thế mà kết thúc, mà tan dần, người nói người buồn mãi rồi cũng chán. A Bảo dường như cũng đã bắt đầu những trò chơi mới của cậu ta với những cô gái mới. Cậu ta có vẻ rất sợ mỗi khi chạm mặt tôi. Học chung một lớp, nhưng chúng tôi chẳng bao giờ nói với nhau một câu nào. Mỗi quan hệ trở nên căng thẳng vì A Bảo đã không thể vượt qua chính mình.

Thời gian rồi cũng làm nguôi ngoai tất cả. Tôi không biết bây giờ A Bảo thế nào, có thay đổi gì

không? Nhưng A Bảo ạ, cậu xuất hiện trong tâm trí và nỗi nhớ của tôi như một nhân vật rất rẻ tiền. Biết sao được, chỉ vì tôi đã là người phải gánh chịu hậu quả do cậu gây nên một cách có chủ ý hoàn toàn. Nhưng tôi không hận, không thù, không ghét, tôi vẫn mong cậu sẽ thay đổi, thay đổi hoàn toàn, không phải chỉ cho bản thân cậu, mà còn cho những người con gái quá đỗi thuần khiết như tôi ngày đó.

5. Tình yêu của Chu Minh

Chu Minh yêu tôi. Yêu ngay từ lần đầu gặp gỡ. Từ những câu đối thoại đầu tiên với nhau. Yêu tôi từ những chi tiết, hành động rất nhỏ bé thường ngày của tôi. Tất nhiên tôi nhận ra được, tôi hiểu được tình cảm của Chu Minh từ rất lâu rồi. Chỉ có điều tôi không muốn dẫn thân vào chuyện này. Chu Minh quá trong sáng, tốt bụng và rất trẻ con. Tôi thì là một cô gái quá đa cảm và ẩn sâu bên trong là những mảnh vỡ không bình yên, đặc biệt là những mảnh vỡ của tình yêu. Tôi không nghĩ chúng tôi có thể đi chung với nhau cả một chặng đường dài được, và tôi cũng không nghĩ mình có thể yêu Chu Minh như đã từng yêu Kiên được. Những gì mãnh liệt và nồng nàn nhất của tôi cho tình yêu đã chết, nhưng trở trêu thay, hình ảnh của Kiên thì mãi mãi không chết được trong lòng tôi. Tôi hận cái ngày Kiên đã đến, đã đi, hận câu chuyện đã xảy ra với anh, hận cái sĩ diện hèn hạ trong anh, và hận chính cả tôi nữa... hận mình vì đã quá nặng lòng với anh ta.

Tình đầu... chúng ta đã đi qua đời nhau quá nặng nề...

Tôi chạy trốn tình yêu của Chu Minh vì lẽ đó. Vì tôi không tin tình yêu, không tin vào đối phương, và không tin chính mình, không tin rằng tôi sẽ đem lại hạnh phúc cho cậu ta được. Và sẽ ra sao nếu Chu Minh biết được rằng tôi không còn trong trắng, đã từng quan hệ với bạn trai từ khi còn rất trẻ như vậy. Tất nhiên là tôi không lo sợ điều này. Tôi tin tưởng rằng trong tôi tồn tại những giá trị và tố chất mà người con trai nào tiếp xúc cũng phải mê đắm rồi nhận ra rằng: “Người con gái này khác hẳn với những người con gái khác”. Cho nên một cái màng trinh mỏng manh mà người ta thường hay bảo là “cái quý giá nhất của đời con gái”, đối với tôi, nó không có gì quan trọng cả, mặc dù lần đầu tiên bao giờ cũng rất thiêng liêng. Nếu người con trai nào đó có được sự trong trắng của bạn thì anh ta chỉ thỏa mãn vì anh ta là người đầu tiên trong cuộc đời của bạn. Còn lại nó không thể chứng minh được tình yêu của bạn sẽ sâu đậm đến mức nào, kéo dài được bao lâu. Nghĩ đến đây, tôi chợt dạ tự cười cay đắng một mình khi nghĩ đến câu chuyện đã qua với Kiên. Ngay cả khi chúng tôi quan hệ với nhau rồi, Kiên không hề nghĩ tôi là một đứa con gái còn trinh, chỉ vì số phận đã không để tôi nhỏ một hai giọt máu trinh nào vào đêm hôm đấy. Và tôi bị bỏ rơi. Hài hước thay!

Mọi cái xảy đến đều cho ta một kinh nghiệm nào đó. Nếu không, làm sao tôi nhận ra thật sự Kiên là người con trai thế nào.

Chu Minh đến đón tôi đi học mỗi sáng sớm, trời đông rất lạnh. Con đường đất khô trắng, tiếng xe máy của cậu ấy bao giờ cũng rất chậm, đi qua lạng lẽ từng góc phố, từng con đường, từng hàng cây. Chu Minh thường không nói gì nhiều, chỉ thỉnh thoảng hỏi tôi có lạnh không? Nếu lạnh thì cho tay vào túi áo cậu ấy.

Tôi im lặng, bàn tay vẫn để vậy, như ngày chưa quen... Vậy nhưng Minh cũng không hề cầm lấy tay tôi mà cho vào túi áo cậu ấy. Lúc đó tôi nhận ra rằng cậu ấy thật chân thành, trong sáng, điều đó ít nhiều cho tôi cảm giác bình yên và không hoài nghi gì cả.

Cả đoạn đường dài, sáng nào đưa tôi đi học, Chu Minh cũng hát bài Nụ hồng hờ hững: “Cuộc đời vẫn thế, đâu biết em không yêu anh... Nụ hồng thứ mấy dưới bước chân em đi qua? Cuộc tình thứ mấy đến lúc em trao cho ta?...”.

Nghe mà xót xa. Ngày trước một vài chàng trai vẫn thường hay tặng hoa hồng và hát bài này cho tôi nghe. Tôi vốn không thích hoa hồng, cả những loại hoa giống hoa hồng nữa, vẻ đẹp của chúng khiến tôi cảm thấy mong manh. Những chàng trai, với những bông hồng đủ màu sắc, giờ chắc đã lãng quên tôi, như tôi đã lãng quên câu hát này, để vào thời khắc ấy giọng hát của Chu Minh đã đánh thức dậy những ký ức quá đổi lung linh trong tôi.

Hình như cuộc đời vẫn thế, chỉ có con tim thường hay đổi thay...

Tôi chẳng thể tin Chu Minh có thể hát mãi bài tình ca này để dành tặng tôi.

Cứ thế mãi rồi có một buổi sáng, Chu Minh đến từ rất sớm, khi trời đông vẫn còn mờ mịt bởi khí lạnh và sương mù. Tôi vẫn đang cuộn tròn trong chiếc chăn bông to sụ, Chu Minh bắt tôi dậy và bảo tôi phải đi cùng với cậu ấy đến một nơi.

Tháng Một Dương lịch, bầu trời còn chưa kịp tỉnh táo, vẫn còn âm u mờ ảo, khí trời lạnh tê tái. Tôi độn vào người hai chiếc áo len dày, thêm một chiếc áo lông thú rất to của bà ngoại để lại cho tôi, đội mũ len, cuốn khăn len quanh cổ. Trời mờ mịt âm u bởi sương mù, vậy mà tôi vẫn thấy khói bốc ra từ hơi thở và miệng Chu Minh khi cậu ấy nói. Tôi tự hà hơi để cố tìm khói từ trong miệng mình giữa khí trời như vậy. Chu Minh cởi chiếc khăn len to sụ đang cuốn quanh cổ cậu ấy và quàng cho tôi.

- Không cần phải vậy đâu, có thêm khăn này thì cũng không đủ ấm đâu. - Tôi bối rối, nhưng vẫn cố tình trêu chọc.

- Vậy thì tớ sẽ quàng thêm vào cổ An những chiếc khăn khác nữa, đến khi nào An cảm thấy ấm hơn thì thôi.

- Cậu thật là ngốc, vậy thì tớ sẽ ngạt thở mất. Hơn nữa... phải là khăn người mình yêu tặng thì mới ấm được... - Tôi bỏ lửng câu nói.

- Vậy thì khăn người-yêu-mình tặng không ấm được sao?

- Nhưng vấn đề là có rất nhiều người-yêu-mình. Không lẽ ai tặng khăn cũng thấy ấm được sao? Quan trọng người đó phải là người-mình-yêu nữa, có đúng vậy không?

- Nói vậy... nghĩa là An đang yêu ai đó?

- Không hẳn là vậy. Nhưng bây giờ tớ chắc là tớ đang không yêu ai đó. Một ai đó đừng cố gắng chi cho hoài công vậy.

Chu Minh nhìn tôi, ánh mắt chùng xuống, trán hơi nhăn lại. Cậu thở dài, có vẻ bối rối và bất lực.

- An là một cô gái quá thông minh và tinh tế. Nhưng tớ không chịu thua đâu.

Chu Minh nói một cách đầy tự tin như một thằng nhóc muốn khẳng định mình vậy. Cậu ấy nhéo mũi tôi một cái. Và chúng tôi đi, đến nơi mà Minh bảo:

“Nơi đó chẳng có gì, chỉ có thiên nhiên và con người, người với người, tình với tình. Rất thật mà cũng rất ảo, có những cái thật nhưng hóa ra lại rất ảo. Chỉ có người là thật, tình là thật... và sẽ mãi mãi tồn tại như một sự thật như vậy. Và nơi đó cũng là nơi mà An thích nhất ở Hà Nội này nữa”.

Tôi ngồi sau xe Chu Minh. Tôi cười. Chưa đến nơi nhưng tôi cảm nhận được sự thi vị trong lời nói của cậu ấy. Đã lâu lắm rồi tôi không dậy sớm vào tiết trời đông như vậy. Tôi xao xuyến vì một nỗi gì đó khó tả, và cũng chạnh lòng khi nghĩ một lát nữa thôi, cái khoảnh khắc này sẽ biến mất, nó lại trở thành một ký ức của tôi. Có thể Chu Minh sẽ tạo ra nhiều khoảnh khắc đẹp hơn thế, nhưng chẳng thể nào kéo dài mãi mãi, vì cái gì đẹp nghĩa là không vĩnh viễn, nếu cố kéo dài nó, không chừng sẽ thê thảm lắm...

Con đường Hoàng Diệu hiện ra trước mắt. Chu Minh dừng xe ngay cạnh một gốc cây. Con đường vắng lạnh, sương mù bao phủ, đường Hoàng Diệu toàn cây là cây, cây che mất dải đường, mỗi lần phóng xe trên con đường này là cảm tưởng như mình đang đi vào vô định, không biết được trước mắt sẽ là gì, tôi yêu con đường bởi lẽ đó.

Bây giờ trước mắt tôi, con đường càng trở nên heo hút, vô định, mờ ảo. Nhìn ra phía đằng xa chỉ thấy bóng cây ngập trong sương mù. Tôi nghe một, hai tiếng xe máy đi qua rất chậm, họ bật đèn để đi trong sương mù.

- Lạnh không?

Lời Chu Minh khiến tôi giật mình nhận ra bên cạnh mình vẫn còn đang có cậu ấy. Thế mà từ này giờ cứ nghĩ chỉ có mỗi mình tôi giữa thiên nhiên này. Có người, có chuyển động, nhưng người cũng trở nên mờ ảo và bị thiên nhiên nuốt chửng. Bất giác tôi cũng nhận ra, con người thực sự chưa bao giờ có thể thắng được thiên nhiên, con người nhỏ bé vô cùng, nhưng mà thiên nhiên thì cũng là do tạo hóa, con người cũng là do tạo hóa. Tạo hóa là gì? Tôi cứ đưa mình vào từng ngõ ngách của những suy nghĩ, tự hỏi, tự trả lời, rồi phải bất lực trước một ngõ cụt nào đấy trong tâm hồn. Tôi mỉm cười, nếu như con người ta có thể trả lời hết được tất cả mọi câu hỏi như vậy thì người ta còn sống trên cõi đời này làm gì nữa. Tôi trả lời Chu Minh:

- Chẳng phải cậu bảo nơi đây chẳng có gì, chỉ có thiên nhiên và con người, người với người, tình với tình. Vậy tại sao còn hỏi tớ có lạnh không? Như thế hóa ra là có người, nhưng người không thể sưởi ấm cho người, có tình, nhưng tình cũng chẳng thể làm ấm tim nhau.

- Phải, có người, có tình, nhưng mà... - Chu Minh bối rối, không biết trả lời thế nào.

Tôi tiếp lời:

- Dù sao tớ cũng cảm thấy rất thi vị với một buổi sáng tràn ngập trong tiết đông và giá lạnh như thế này.

Chu Minh bất ngờ nắm lấy hai bàn tay tôi. Tôi nhìn cậu ấy. Chu Minh đặt tay tôi lên môi hôn. Cậu ấy nhìn tôi, nũng nịu, chân thành nhưng vẫn không giấu được vẻ trẻ con. Không hiểu sao mỗi lần nhìn vào mắt Chu Minh, tôi luôn cảm giác như đang nhìn một cậu bé rất trong sáng. Nghe nói thì thật buồn cười, nhưng tôi không gạt bỏ được cảm giác của mình. Mà Chu Minh dường như cũng trẻ con thật.

- Tớ biết tớ không giống như những anh chàng đang theo đuổi An bây giờ. Tớ có thể không mang vẻ đẹp trai hào nhoáng, bóng bẩy như người ta. Tớ cũng không quen nuông chiều An như những chàng trai khác đã từng. Tớ cũng không biết quá khứ An thế nào, mà tớ cũng không cần biết. Tớ không biết An nghĩ gì về tớ, An có cảm nhận được điều gì hay không, tớ chỉ muốn nói tớ thật sự yêu An, yêu An vì tất cả những gì thuộc về An, cả những nỗi buồn và đau khổ của An nữa. Nếu An đồng ý và cho phép, cả cuộc đời này... Chu Minh này, hứa với Việt An rằng sẽ yêu thương Việt An cho đến tận hơi thở cuối cùng.

Tôi không ngạc nhiên và cũng đã từng nghĩ sẽ phải đối mặt với hoàn cảnh này, nhưng mãi sau mới lên tiếng được:

- Tớ hiểu lòng Minh, hiểu tình cảm của Minh. Nhưng tớ chưa thật sự sẵn sàng.

- Nói vậy nghĩa là An không tin vào tình cảm của tớ?

- Câu chuyện này, để sau hãy nói, được không?

Chúng tôi im lặng. Sương mù không biết bao giờ mới tan hết, nhưng con đường này mãi mãi vẫn vô định như vậy. Chỉ là sáng nay, khí trời làm nó trở nên mờ mịt, âm u hơn mà thôi. Còn câu chuyện của chúng tôi sáng nay, câu chuyện chưa có kết thúc, tôi có nên cho nó một cái kết hay không? Như thế nào đây? Tôi tự cười một mình, hóa ra Việt An này cũng có lúc là người phải quyết định thế trận trong một số mối quan hệ. Trải qua một mối tình đau đớn như vậy, tôi không muốn là người thua cuộc trong tình yêu một lần nữa, nhưng cũng không muốn ai vì tình mà đâm ra hận tôi. Ít nhiều cũng có một số chàng trai ghét tôi, hận tôi vì tôi đã chỉ lựa chọn làm bạn của họ. Lắm lúc tôi ghét cái gọi là tình cảm trai gái, nó làm tôi mất quá nhiều, nhưng với Chu Minh, tôi thật sự không muốn mất cậu ấy. Vào cái thời khắc ấy, tôi đã thật sự xao xuyến nhưng chỉ là vì tôi chưa sẵn sàng.

Đến lúc về, ngồi sau xe Chu Minh, tôi ngoái đầu lại nhìn con đường này một lần nữa, sương mù đang tan dần, nhưng tôi chỉ thấy một màu xám, và âm u, mờ mịt... liệu có phải mối quan hệ của chúng tôi sau này cũng mờ mịt như vậy? Tôi tự hỏi trong lòng như thế, trách lòng sao hay cả nghĩ, âu lo. Đáng lẽ tôi phải tin vào cảm giác của mình, phải tin nó và nhớ suốt cả một chặng đường, nhưng kì thực tôi đã quên, đã chạy

theo cảm xúc để mà dẫn mình đến những nỗi buồn. Cũng như những buổi tờ mờ sáng năm nào, Kiên thường đánh thức tôi dậy, anh nhắc bồng tôi ra khỏi giường như một đứa trẻ, anh mở cửa sổ, chỉ để cho tôi xem bình minh đẹp thế nào. Đó là lúc bầu trời màu đỏ, rạng đông hiện lên, anh bảo cái màu đỏ này còn đẹp hơn rất nhiều lần màu đỏ của hoàng hôn. Anh bảo nó rạng rỡ và tươi sáng như tương lai của hai chúng tôi... như tương lai của hai chúng tôi...

Tôi vì quá hạnh phúc vào thời điểm đó mà không giữ lại gì cho riêng mình, không để phòng một chút nào, hạnh phúc trong cuộc đời này luôn luôn phải được đề phòng.

Việt An là vậy, trời cho sự nhạy cảm, thông minh, nhưng lại không biết cách để bảo vệ mình, không biết cách để an phận.

Cuối cùng tôi cũng nhận lời yêu Chu Minh, tình huống này xảy ra rất bất ngờ.

Một lần ở trường học, tôi và Chu Minh đang đứng xem bảng thông báo về lịch thi học kì. Cái kẹp tóc tự nhiên lại bị lỏng, chuẩn bị rớt xuống, Chu Minh giữ nó lại cho tôi.

- Để tớ làm lại cho.

Nhìn Chu Minh háo hức, hí hoáy đằng sau mái tóc tôi, khiến tôi bật cười thành tiếng, hỏi với giọng đầy nghi ngờ:

- Này, cậu có làm được không đấy?

- Sao không, tuy người ta là con trai, nhưng cũng khéo tay lắm đấy, vẽ đẹp, đàn hay, bây giờ còn biết làm tóc cho phụ nữ.

- Cái này là cậu tự nhận đấy nhé, không ai nói đâu.

- Sao không?

A Bảo và đám bạn cậu ta đi ngang qua, rồi chợt dừng lại chỗ bọn tôi. Một cậu bạn trong nhóm hỏi với giọng rất xác xược:

- Ái chà, lớp trưởng A1 đang làm cái gì thế này?

Chúng tôi hiểu ý nhau, cả hai cùng im lặng, không nói lại câu nào. Chu Minh vờ như không để ý gì, vuốt lại tóc tôi rồi bảo:

- Xong rồi đấy, đã tin là người ta khéo tay chưa nào?

- Xem ra cũng ổn, nhưng không biết đằng sau trông ra cái gì nữa.

Cả hai toan bước đi thì cậu bạn tiếp lời, nheo mắt với A Bảo:

- Có vẻ hạnh phúc khi bợ đít một đứa con gái nhỉ. Chỉ tội nghiệp là mất công, mất sức nhưng chỉ được dùng đồ “second hand”.

Cả bọn phá lên cười một cách bí ối. Bỗng nhiên Chu Minh bất ngờ lao vào đám ngang mặt cậu kia. Cả

hội kia lao vào đánh lại, trong lúc tôi đang thất thần định lờ Minh ra thì Lâm, chứng kiến câu chuyện từ đầu đến giờ, cũng lao vào đánh lại hội A Bảo. Cả Khoa Tiếng Anh nháo nhác bu quanh, mọi người xông vào cản. Các chị phụ trách khoa, các giáo viên biết chuyện, đến cả thầy trưởng khoa cũng đích thân đến tận nơi để xem có chuyện gì. Cuối cùng thì tất cả những người đánh nhau bị gọi xuống văn phòng nói chuyện. Chu Minh mặt đỏ bừng đầy ức chế, tôi còn thấy khước mắt cậu ấy chảy máu. Tôi đứng lạc lõng giữa mọi người, hai hàng nước mắt chảy dài liên tục, không thể nói lời nào. Chúng tôi nhìn nhau như đọc được suy nghĩ của nhau, hiểu được lòng nhau. Lòng tôi như xát muối. Chu Minh quay đầu bước tiếp. Lam đứng ngay bên cạnh từ lúc nào, dặt tay tôi đi như dặt một đứa trẻ, bỏ lại sau lưng những lời bàn tán, những ánh mắt soi mói và dò xét.

Cuối buổi học, tôi đợi Chu Minh ở bãi giữ xe. Minh thấy tôi, cố lảng tránh, quay sang bảo Hiên Lam:

- Hôm nay Lam đưa An về hộ tớ nhé.

- Ừ, được rồi. Cứ về trước đi.

Minh không quay lại nhìn tôi, không nói một lời nào. Mới cách đây ít giờ thôi, ánh mắt ấy vẫn còn rất thiết tha nhìn tôi cơ mà. Bây giờ lại lạnh lùng dặt xe đi, không quan tâm là tôi nghĩ gì, tôi cảm thấy thế nào. Chu Minh định phóng xe đi thẳng, tôi chạy lại giữ chặt đằng sau yên xe cậu ấy. Minh ngoảnh lại nhìn. Tôi không nói gì, hai tay giữ chặt yên xe, cứ thế đứng nhìn cậu ấy, nước mắt chỉ chực trào ra, chỉ mong Minh đừng phóng mạnh xe đi thẳng. Minh cũng nhìn tôi trong giây lát như vậy, bất giác cậu ấy dựng xe, rồi tiến lại gần, vẫn nhìn tôi như thế, rồi ôm chặt lấy tôi, vẫn là cái vòng tay nồng nàn như trưa hôm nào đã ôm tôi ở bãi giữ xe này, nhưng mãnh liệt hơn thế, nồng nàn hơn thế. Nước mắt tôi lại thấm ướt cả vai áo Chu Minh.

- Tớ yêu cậu. - Tôi nói, giọng nghẹn lại từng chữ một...

Chu Minh im lặng, không nói gì thêm, cậu ấy ôm chặt tôi hơn, áp mặt vào mặt tôi. Tôi còn nhớ cả cảm giác về chiếc cằm lởm chởm râu của cậu ấy.

Sau này Chu Minh hay bảo rằng, cậu ấy nhớ mãi hình ảnh của tôi lúc đó, nhìn tôi giữ chặt xe cậu ấy một cách yếu đuối, thuần khiết, thơ ngây như đứa trẻ con, vừa như sợ sệt nhưng mãnh liệt, và ngang bướng.

Chu Minh giải thích về thái độ lạnh lùng lúc đó bởi vì cậu ấy xấu hổ về hành động thiếu suy nghĩ với những người không đáng ngay trước mặt tôi. Ngồi sau xe Minh, tôi khẽ mỉm cười, bấy lâu nay cứ nghĩ cậu ta thật trẻ con, nếu mà yêu Minh, không biết liệu cậu ấy có thể bảo vệ được tôi nếu có chuyện gì xảy ra hay không? Nhưng hôm nay, dẫu câu chuyện cũng làm tôi thấy mệt mỏi, vì ít nhiều tôi lại bị đưa vào cuộc một cách đầy ngang trái, nhưng tôi thấy ấm lòng hơn giữa tiết trời như vậy vì nhìn thấy một hình ảnh Chu Minh khác, một Chu Minh mà từ nay tôi có thể trao tin yêu được. Và vào thời điểm đấy tôi cũng thật sự yêu cậu ta rồi.

Nhưng, chẳng thể nào biết đó có phải là sai lầm hay không?

Dù sao thì, kể từ hôm đó chúng tôi đã thật sự trở thành một cặp.

Chu Minh yêu tôi giản dị và chân thành. Chân thành như những bài hát cậu ấy hay hát cho tôi nghe. Minh không hát bài Nụ hồng hờ hững nữa. Cậu ấy đã có tôi rồi, chẳng cần phải đợi tôi bước qua những cuộc tình nào nữa cả. Người đàn ông thứ hai tôi chọn sau Kiên chính là cậu ấy, là Chu Minh, là người vẫn hát đi hát lại Take me to your heart cho tôi nghe. Từ ngày Chu Minh yêu tôi, hằng ngày ở khoa, cũng không còn nhiều bạn gái ngồi nghe Chu Minh đàn guitar nữa. Tôi nghĩ đến hình ảnh ngày nào các bạn ấy còn cố thả hồn mình với ánh mắt đượm buồn để nghe tiếng đàn mà tự cười một mình. Hình thức luôn cần để bộc lộ ý muốn nào đó, nhưng hình thức thật sự rất ảo. Bây giờ, tối nào Chu Minh cũng sang đàn và hát cho tôi nghe dăm ba phút. Hôm nào cũng hát một bài quen thuộc, những lời tình ca quen thuộc: “Take me to your heart, take me to your soul. Give me your hand before I’m old. Show me what love is - haven’t got a clue. Show me that wonders can be true”.

Mỗi lần hát bài này, Minh hay nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi biết trong đôi mắt ấy chỉ có tôi, tất cả đều hướng về tôi. Chỉ có tôi, tôi không nghĩ đến Minh vào giờ phút ấy, tôi nghĩ đến nhiều cái, có quá khứ, có kỉ niệm, có người, có tình, có tương lai, có sự mù mịt. Không hiểu sao, những lần ở bên cạnh Chu Minh, mặc dù tôi thấy rất bình yên và an toàn, nhưng chẳng bao giờ tôi nghĩ đến cậu ấy cả, tôi tự biện minh đơn giản rằng: “Cậu ấy ở bên cạnh mình rồi thì mình nghĩ, mình nhớ làm gì nữa”. Tôi chỉ chột dạ khi nghĩ đến Kiên. Ngày đó với Kiên thì khác, tôi nhớ anh ngay cả khi bên cạnh anh, tay trong tay, thậm chí là môi kề môi. Minh có lẽ đang mang cảm giác này đối với tôi, còn với tôi, nó là gì vậy? Rõ ràng là, chung một chữ “tình”, nhưng chúng tôi đang đi những hướng khác nhau, là do tôi lạc hướng, hay cậu ta quá vội vàng háo hức? Những bức tranh cậu ấy vẽ quá nồng nàn, rồi những clip nhạc toàn hình con mèo nữa, tôi thích mèo, mà ai đó cũng bảo tôi là con mèo. Minh làm hết cái này đến cái khác, hoàn toàn bằng sự sáng tạo, đôi tay, sự thông minh và tình yêu của cậu ấy. Những điều nhỏ nhặt vậy giúp tôi nhận ra Minh rất tài hoa.

Tôi đón nhận nó trong bình yên, tôi thấy được hình dạng chữ “tình” của Chu Minh. Có lẽ là... tôi đi lạc hướng. Vì bản chất tình yêu là vậy, bao giờ lúc bắt đầu cũng rất nồng nàn, mãnh liệt, tưởng như đốt cháy nhau được, rồi dần dần ngọn lửa tình mới dịu dần và trở nên âm ỉ. Sự khởi đầu của tôi không như vậy thì rõ là tôi đi lạc hướng rồi, nhưng dẫu vậy, tôi đã không dừng lại, tôi vẫn đi tiếp... một chặng đường dài nữa cùng Chu Minh, với cái suy nghĩ rằng mình chỉ cần an phận cùng con người này, cái người mà sẽ không bao giờ có thể bạc tình bạc nghĩa, hẹp hòi với mình, có một thì cho tôi một, có hai thì cho tôi hai, yêu tôi ngay cả khi tôi có trở nên thế nào chẳng nữa, có rục rở lộng lẫy hay thô thảm... Chu Minh đối với tôi là vậy, tình yêu của cậu ấy là vậy.

Nhưng thời điểm đó, tôi không cố gắng mà hiểu được rằng, sự chênh lệch cơ bản về mức độ tình cảm ngay từ đầu là một điều vô cùng nguy hiểm cho mỗi quan hệ của cả hai.

6. Câu chuyện của Hiên Lam

6.1 Bi kịch đầu đời

Tôi hay hỏi Hiên Lam rằng cô ấy đã có người yêu chưa, nhưng cô ấy chỉ cười thay cho câu trả lời. Có lần Lam nói: “Hiện tại thì không có gì cả”. Lần khác thì cô ấy bảo “đã từng”, điều đó có nghĩa là cô ấy đã từng yêu. Nhưng từ lúc tôi biết Hiên Lam đến giờ, tôi chưa thấy Lam hẹn hò với chàng trai nào.

Một lần, tôi, Hiên Lam và Chu Minh đi ăn ốc ở quán Cay ngay gần trường Ams. Đến lúc về, ở bãi giữ xe, có một chàng trai đang dắt xe ra. Tưởng mạo anh ta rất bắt mắt, cao to, trắng trẻo, trông rất đàn ông, phong độ và chững chạc. Anh ta nhìn chúng tôi, rồi hơi sững người lại khi nhìn sang phía Lam, Lam cũng vậy, gương mặt cô thoáng chút bất ngờ. Chàng trai cất giọng hỏi, âm điệu của người miền nào tôi cũng không rõ lắm...

- À, Lam à? Cũng đến đây ăn à?

- Vâng.

Lam trả lời, vẻ mặt rất lạnh, không biểu lộ một chút cảm xúc nào.

- Em đi với bạn à? Hai bạn này là bạn em à?

Anh ta hỏi tiếp, nhìn sang chúng tôi rồi khẽ gật đầu chào. Tôi và Chu Minh cũng cười chào đáp lại.

- Vâng! - Lam vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Chúng tôi cảm thấy hơi khó hiểu về thái độ của Lam, anh chàng kia cũng có vẻ bối rối với chúng tôi khi Lam đáp lại anh ta một cách vô cảm. Bỗng nhiên tất cả chúng tôi như một hình tròn, trở nên rất khó xử với nhau...

Mấy người bạn của anh ta đến gần, anh ta cười chào tạm biệt chúng tôi, cũng không quên quay sang nói với Lam:

- Anh đi nhé...

Lam gật đầu, không nói gì thêm, rồi quay vào trong dắt xe, chúng tôi cũng vậy. Anh chàng đẹp trai đó cũng phóng xe đi thẳng, gương mặt anh ta thoáng buồn, ánh mắt nhìn về phía Lam, hiện rõ nỗi nhớ xót xa. Là tôi cảm nhận vậy.

Cả đoạn đường về, Hiên Lam im lặng, không nói gì. Bình thường cô ấy thường có dáng vẻ rất bất cần và bàng quan, bỗng dưng hôm nay tôi thấy cô ấy trở nên trầm lặng hơn, đôi mắt cô ấy giờ để lưu luyến về phương nào, tôi không rõ, tôi chưa bao giờ có thể nắm bắt được đôi mắt ấy.

Chúng tôi về nhà Lam - ngôi nhà ba tầng trong một khu đô thị mới được thiết kế rất đẹp. Toàn bộ được lát bằng gỗ, một phòng khách, ba phòng ngủ, một phòng đọc sách, một phòng tập thể thao. Trong nhà có hai chiếc piano, một chiếc màu trắng rất to để ở ngoài phòng khách, còn một chiếc nữa màu đen, bé hơn một

chút, được đặt trong phòng ngủ của Lam. Bất cứ cô gái nào bước vào căn phòng này thì cũng đều phải ao ước rằng mình là chủ nhân của nó. Phòng riêng của Lam khá rộng, có một cái giường rất to, tôi bỗng bị thu hút vào họa tiết của chiếc đệm giường, của chiếc gối và cả chăn nữa. Tất cả đều là những cánh hoa màu tím giống nhau, có nhụy vàng chấm đen ở giữa, trông rất mong manh, giống như một loài cỏ dại tôi từng nhìn thấy, nhưng không biết loài hoa này là hoa gì. Tôi ngồi xuống giường, nhìn kỹ vào tấm chăn, lấy tay sờ lên họa tiết những cánh hoa, tôi quay sang nói với Lam:

- Họa tiết hoa này đẹp quá. Lam cười.
- Hoa gì vậy? - Tôi hỏi tiếp. Lam lại cười, không nói gì.
- Nếu không nhầm thì là hoa Lưu Ly. - Chu Minh mỉm cười, lên tiếng.
- Minh cũng biết hoa này sao? - Lam hỏi.
- Có biết. Có lần mình lên Đà Lạt cũng đã được thấy hoa này.
- Thế chắc là lên đó vào mùa đông hoặc đầu xuân? - Lam hỏi tiếp.
- Đúng rồi. Sao Lam đoán được vậy?

- Thì hoa này chỉ nở vào dịp đó, đến cuối xuân thì đã tàn hết rồi. Tên hoa là Lưu Ly, nhưng người ta cũng hay gọi nó là hoa Ngọc Hân, Băng Khuê... Không biết tại sao lại gọi thế nữa. Có một truyền thuyết về loài hoa này cũng rất hay.

Lam không nói thêm gì, mỉm cười nhìn chúng tôi. Tôi vốn không thích những loài hoa mong manh, nhưng hôm nay nhìn ngắm nó trong căn phòng của Lam, bỗng thấy thi vị, và cũng không nghĩ rằng một người như Lam lại thích loài hoa này. Tôi hỏi:

- Sao cậu lại thích hoa này hả Lam? Lam im lặng không trả lời.

Chúng tôi ngồi nói những câu chuyện băng quơ. Tôi nhớ đến anh chàng lúc chiều, tôi hỏi Lam:

- À, thế anh chàng lúc gặp ở quán Cay là ai vậy?
- Một người bạn cũ. - Lam có vẻ hơi ngập ngừng.
- Trông hai người có vẻ bối rối, mà thái độ của Lam cũng khác thường. - Chu Minh tiếp lời.

Lam không nói gì. Cô ấy đi tới chỗ bàn học, mở cái ngăn kéo cuối cùng, lôi ra một cái hộp gỗ rất to và trông rất cũ kỹ. Cô ấy mang đến chỗ chúng tôi, rồi bảo:

- Tất cả là ở trong này.

Tôi và Minh nhìn nhau, rồi mở cái hộp gỗ ra, những bức ảnh của một đôi trai gái trông rất đáng yêu, không phải ai khác chính là Lam và anh chàng đó.

Trong ảnh trông họ trẻ quá, tôi đoán ít nhất cũng cách đây mấy năm, rất nhiều tấm ảnh, trông họ già đi theo thời gian, nhưng vẫn rất đẹp. Rồi những tờ giấy rất cũ, được gấp lại cẩn thận, vết gấp đã tạo thành vết

Tôi mở ra đọc, những nét chữ rất trẻ con của một cậu con trai, đầu thư bao giờ cũng có ngày tháng, và dòng đầu tiên là: “Lam thương mến!”, “Lam yêu!”, “Lam yêu của anh!”. Rồi những bông Lưu Ly được ép lại thành những cánh hoa khô, đã chuyển hẳn sang màu nâu ngà. Có hai chiếc nhẫn, một chiếc bằng cỏ, một chiếc bằng bạc, những tấm thiệp, một sợi dây chuyền bằng bạc cũng rất đẹp, mặt dây chuyền là hai chữ “HL” gắn liền vào nhau, ở giữa hai chữ là một viên pha lê rất sáng. Tôi cầm sợi dây chuyền lên ngắm, đúng đưa trước mắt:

- Chữ HL này là tên cậu đúng không? Nghĩa là “Hiên Lam”? - Tôi hỏi.

- Không phải. - Lam lắc đầu.

- Nghĩa là gì?

- Nghĩa là “Hải - Lam”.

- À, hóa ra anh chàng này tên Hải.

Tôi mỉm cười, nghĩ đến một chuyện tình đẹp nhưng đã tan vỡ, dù sao thì những kỷ vật này cũng quá đẹp, và cũng rất ám ảnh.

- Thì ra là vậy, hóa ra anh chàng lúc chiều là người yêu cũ của Lam, hèn gì hai người trông có vẻ thẹn thùng.

Chu Minh vừa nói vừa gật gù, ra vẻ hiểu câu chuyện.

- Không phải vậy, câu chuyện không phải như vậy. - Lam nói, trông cô ấy có vẻ hơi nặng nề.

Lam lấy ra một tấm ảnh rất cũ, được giấu kỹ sau tấm vải dán trong hộp gỗ. Tấm ảnh chụp một cô bé rất đáng yêu, đứng giữa hai cậu nhóc cũng đáng yêu không kém, tôi chợt hơi sửng người lại một chút. Trong ảnh, hai cậu bé đứng hai bên Lam giống nhau như hai giọt nước, có khi còn giống hơn cả hai giọt nước, không thể phân biệt được, tôi còn ngỡ đây là ảnh ghép. Đằng sau bức ảnh ghi hai cái tên “Nam Hải - Nam Giang”.

- Nếu tớ đoán không nhầm, cô bé trong ảnh này chính là Lam, lúc bé trông yêu quá. Còn hai cậu bé trong ảnh này... chắc là hai anh em sinh đôi? Một trong hai người này chắc là anh chàng Hải, người yêu cũ của cậu, và cũng là người lúc chiều bọn mình gặp, đúng không?

Lam im lặng một lúc rất lâu, trong lúc tôi và Chu Minh còn đang xem những kỷ vật khác trong hộp gỗ, còn có cả một con búp bê làm bằng khăn tay, trên đó đề tên “Nam Hải”. Cầm con búp bê bỗng nhiên tôi thấy ớn lạnh, có một cái gì đó rờn rợn. Lam nhìn cả hai chúng tôi, cất giọng hỏi, rất trầm, rất chậm, rõ từng chữ một:

- Hai người có muốn nghe kể chuyện không?

- Kể chuyện? Chuyện gì? Mà ai kể? - Chu Minh nheo nheo mắt hỏi.

- Tớ kể. Kể chuyện cổ tích ngày nay.

Tôi và Chu Minh im lặng nhìn Lam, cô ấy chưa kể, mà tôi đã có cảm giác rợn người, ngay từ lúc cầm con búp bê vải.

- Ngày xưa, có hai gia đình nọ chơi thân với nhau, hai bà vợ thân với nhau, hai ông chồng cũng thân với nhau. Một nhà thì chỉ sinh được một đứa con gái duy nhất, nhà kia thì sinh đôi, được hai thằng bé rất kháu khỉnh, và đặc biệt giống nhau như hai giọt nước. Chúng giống nhau đến từng sợi tóc, từng nốt ruồi, thật khó để mà tìm ra một chi tiết nào khác trên hai gương mặt và hai cơ thể đó, đến cả nét chữ cũng giống nhau. Tuy vậy, càng lớn tính cách hai anh em càng khác hẳn nhau. Người anh thì thân thiện, hòa đồng, sống rất tình cảm, biết chu toàn và chăm lo cuộc sống gia đình, thương yêu bố mẹ, đặc biệt là rất thương cậu em trai của mình. Người em cũng rất tốt, nhưng sống nội tâm, ít nói, không giỏi giao tiếp như người anh. Tuy bề ngoài trông hơi lạnh lùng, nhưng bên trong cũng rất tình cảm.

Còn cô gái thì cuộc sống từ nhỏ đã rất sung túc, được cha mẹ nuông chiều, chăm sóc như một tiểu thư, được cho học đàn piano, học nữ công gia chánh. Gia đình cô bé khá giả nhưng cô bé khá ngoan và chăm chỉ học hành. Người cha tuy suốt ngày bận chuyện làm ăn, nhưng rất thương vợ, thương con. Người mẹ là một người phụ nữ rất đẹp, đảm đang, khéo tay, là người chu toàn mọi việc trong gia đình, cả việc chăm sóc, dạy dỗ con gái của mình nữa. Vậy nên, ngay từ rất nhỏ, cô bé đã rất gần gũi với mẹ của mình. Mẹ cô gái rất thích hoa Lưu Ly, vì tuổi thơ của bà gắn với loài hoa này. Bà thường kể cho cô nghe về truyền thuyết của hoa Lưu Ly. Cô bé yêu Lưu Ly từ đó, từ sự tích qua giọng kể của mẹ. Tết năm nào cũng thấy cha cô mang những cành Lưu Ly về nhà để mẹ cắm vào bình. Mẹ bảo hoa này là tượng trưng cho sự chung thủy của tình yêu. Năm cô học lớp Ba, trong một lần cãi nhau, cha cô sơ ý đẩy mẹ cô ngã xuống cầu thang, và mẹ cô tắt thở ngay trên đường đến bệnh viện. Đó là những ngày giáp Tết, và Tết năm đó trong nhà không có một cành Lưu Ly nào. Từ ngày mẹ cô mất, cha cô sống rất đau khổ, dằn vặt. Ông chỉ biết cố gắng lao đầu vào công việc để kiếm tiền tiếp tục lo cho cô con gái có cuộc sống sung túc không thiếu thứ gì. Bao nhiêu yêu thương còn lại ở cuộc đời này ông dành hết cho cô chỉ để mong bù đắp và xoa dịu được nỗi đau mà ông vô tình gây nên. Nhưng, trở trêu thay, cô gái đã hận cha mình từ đó, thời gian có thể làm nguôi ngoai mọi nỗi đau, nhưng không thể xóa bỏ được nó, mỗi lần phải đối diện với cha, là hình ảnh mẹ cô lại trở về.

Cô không trách cứ hay nặng lời gì với ông, nhưng sự lạnh lẽo trong mối quan hệ cha con với nhau cứ ngày càng trở nên rõ rệt...

Tôi và Chu Minh nhìn nhau, gần như là nín thở để nghe từng lời một, tôi biết không phải mình đang nghe một câu chuyện cổ tích, nó là một câu chuyện có thật...

- Câu chuyện thế nào nữa? - Chu Minh hỏi. Hiên Lam mỉm cười:

- Cô gái và hai anh em nhà họ vốn đã thân nhau từ bé, hai anh em họ rất thương yêu cô, nên sau khi mẹ cô qua đời, họ càng yêu thương cô hơn. Họ còn trở thành người bảo vệ cô trong suốt những năm tháng cuộc đời sau này. Cô thực sự không biết tình cảm của từng người đối với mình là thế nào, nhưng ngay từ khi còn rất bé, cô gái đã thích chơi, thích nói chuyện với người anh hơn. Dần dần cô nhận ra mỗi lần gặp gỡ cả hai anh em, bao giờ cô cũng có cảm giác xao xuyến với người anh nhiều hơn hẳn. Đến năm cô học lớp Tám, hai anh em nhà họ học lớp Mười, cô nhận ra người anh cũng có tình cảm với mình, khi hai người có tình ý với nhau, tự có linh cảm rất mạnh. Rồi người anh thổ lộ tình cảm với cô vào một ngày thu cuối tháng Mười bằng những cánh Lưu Ly được ép khô vào một tấm thiệp, chẳng biết anh đã ép những cánh hoa này từ lúc nào. Họ bắt đầu mối quan hệ tình cảm giản dị như vậy. Anh dạy cô học, anh đưa cô đến trường, anh mua những cành Lưu Ly vào dịp Tết đầu năm cho cô. Một tuần anh viết cho cô một bức thư. Cha mẹ anh biết, cha cô cũng biết, không ai nói ra mặt, vì hai người cũng vẫn còn rất trẻ, nhưng cả cô và anh đều biết cả hai gia đình đều ngầm ủng hộ. Cha mẹ anh thương cô như con gái, cha cô cũng thương anh, chính vì chuyện này mà tình cảm hai cha con cũng đỡ căng thẳng đi ít nhiều. Lên cấp III, cô thi đỗ vào trường chuyên - ngôi trường anh đang học, năm đó cũng là năm cuối cùng anh học ở đó. Anh đã tặng cô một chiếc nhẫn tự làm bằng cỏ, và hai con búp bê làm từ một chiếc khăn tay, một con trai, một con gái. Anh giữ con búp bê con gái, cô giữ búp bê con trai, và trên mỗi con búp bê, đều ghi tên của mỗi người. Anh còn đồng ý và ủng hộ cô tham gia vào câu lạc bộ người mẫu của thành phố nữa, anh bảo rằng ngầm nhìn cô trên sân khấu luôn cho anh một cảm giác khác, rất thú vị... Câu chuyện thật là đẹp phải không?

- Phải, rất đẹp - Tôi nói.

- Anh ấy còn vẽ cả bức tranh hoa Lưu Ly để tặng cô gái nữa.

Bất giác, tôi nhìn quanh căn phòng để tìm kiếm, và nhận ra ngay bức tranh sơn dầu được treo ngay trên đầu giường, cả bức tranh chỉ có mỗi một cánh hoa Lưu Ly màu tím, xung quanh là những hỗn hợp màu được hòa vào với nhau vừa đối lập, lại cũng rất hài hòa.

Trong khi tôi vẫn đang mê mẩn ngắm bức tranh thì Lam tiếp lời:

- Nhưng rồi, mọi chuyện bỗng trở thành bi kịch, khi vào một ngày, người em bị tai nạn và qua đời.

- Người em sao? - Tôi hỏi lại.

- Phải, người em. Từ ngày người em mất, người anh thật sự rất suy sụp. Mặc dù thời gian đó cô đã luôn ở bên cạnh anh, nhiều lúc anh ôm cô mà khóc nức nở. Cô hiểu tâm trạng của anh, hai anh em từ bé đến lớn, đi học cùng nhau, cùng chung một lớp, mặc đồ nhiều lúc giống nhau, đi đâu cũng như hình với bóng, gặp người quen thì phải nói chuyện đến mấy câu, rồi phải nói ai là anh, ai là em thì người ta mới nhận ra. Lại một điều là người em chết mà không nhắm mắt. Cha mẹ, rồi đến người anh, họ hàng trong gia đình, thậm chí đến cả cha cô vượt mắt đều không được, nhưng đến khi cô vượt mắt thì đôi mắt người em mới chịu

nhắm lại. Mọi người nhìn cô, còn cô nhìn người em, người đang nhắm nghiền đôi mắt lại, và sẽ chẳng bao giờ có thể nói với cô thêm một lời nào nữa. Bỗng dưng cô cảm thấy anh ta trở nên thân thương đến lạ kỳ, mặc dù cũng gần bó và chơi thân với người em, nhưng thật oái ăm, vào cái giờ phút đấy, khi cô ngăm nhìn anh ta, anh ta trở nên nồng nàn và đau xót trong cô vô tận, cảm giác như cô đang mất một điều gì còn hơn cả tình bạn, tình anh em bao năm của hai người.

Người em qua đời, cô tự hứa sẽ mãi mãi không bao giờ xa rời người anh trong cuộc đời này. Cha mẹ anh buồn rất nhiều. Mẹ anh nhiều lần nói với cô rằng:

- Trước đây, hai anh em nó thường tâm sự với nhau, chứ ít khi tâm sự với cha mẹ. Nay thằng em mất rồi, chắc là nó suy sụp lắm. Bây giờ chỉ có cháu là người gần gũi duy nhất với nó, hai đứa thương nhau cũng đã lâu. Cháu cố gắng ở bên cạnh nó, là chỗ dựa tinh thần cho nó...

Nói đến đây giọng bà nghẹn lại, cô gái bảo:

- Bác, bác yên tâm, cháu biết anh ấy cần cháu lắm, cháu sẽ không bao giờ xa rời anh ấy đâu ạ. Cũng giống như bác nói, hai đứa thương nhau cũng đã lâu lắm rồi...

Bỗng mẹ anh khựng người lại, cầm tay cô gái rồi bảo:

- Hứa với bác, sau này dù có chuyện gì xảy ra, cháu cũng đừng xa rời nó...

- Bác... cháu hứa, cháu hứa... Rồi bà bỗng nhiên nói tiếp:

- Khổ thân thằng Giang, cháu có biết lúc nó còn sống, nó thầm thương nhớ trộm ai không?

- Tuy chơi thân với nhau, nhưng anh ấy cũng ít khi tâm sự chuyện riêng tư với cháu, ngay đến cả anh Hải, anh ấy cũng không cho biết gì...

- Nó... thương cháu từ lâu lắm rồi, bảo là có tình cảm với cháu từ ngày bé, từ lúc mấy đứa chơi với nhau.

- Anh ấy nói với bác vậy ạ?

- Không, nó đời nào... nhưng một lần vô tình bác thấy được cuốn nhật ký. Nó vui vì anh nó hạnh phúc, nhưng cũng chạnh lòng mỗi khi nghĩ đến cháu.

- Cháu... thật sự đã không biết, và cũng không cảm nhận được gì về tình cảm của anh Giang cả. Nhưng giờ nghe bác nói thế, cháu cảm thấy xót xa và day dứt vì mình đã quá vô tâm.

Giọng cô gái nghẹn lại khi nhớ đến những lần đi chơi riêng tư với Hải thì Giang phải một mình.

Hai tuần sau khi Giang mất, Hải đi thi toán quốc gia, và giành giải ba, được tuyển thẳng vào Đại học Khoa học Tự nhiên - Đại học Quốc gia Hà Nội. Mặc dù mọi người đã hi vọng anh đạt giải cao hơn, mà ngay bản thân Hải cũng từng ấp ủ như vậy, nhưng ai cũng thông cảm cho anh vì phải đi thi trong lúc có chuyện đau buồn.

Từ ngày Giang mất, Hải trở nên trầm hẳn đi, ít nói hẳn đi, kể cả với cô, mặc dù anh vẫn yêu cô rất nhiều, vẫn quan tâm và chăm sóc cuộc sống hàng ngày của cô. Anh vẫn giữ thói quen tuần nào cũng viết cho cô một lá thư, nhưng anh không còn nùng nòn mỗi khi cô gợi nhắc về một kỉ niệm nào đấy giữa hai người, đi đến những nơi hẹn hò khi xưa, cô thấy anh thờ ơ, lạ lẫm. Không lẽ Giang mất đi, làm thay đổi anh như vậy sao? Thay đổi cả cảm xúc của anh với cô? Nhiều lần cô hoài nghi, cô hỏi:

- Anh không còn yêu em như trước nữa sao?

- Sao em lại có suy nghĩ như thế?

- Em cảm nhận như vậy. Anh thật sự đã thay đổi rất nhiều, em không biết nói sao, nhưng anh đã không còn nùng nòn như trước. Em biết Giang không còn nữa, anh đau khổ thế nào, nhưng không lẽ, trong nỗi đau của anh, anh không cần cả em nữa sao?

Cô nói, hai hàng nước mắt chảy dài, ánh mắt trách cứ và xót xa nhìn anh, bỗng dưng Hải ôm chặt lấy cô, anh khóc:

- Lam, anh biết anh sai rồi, từ lúc Giang ra đi đến giờ, anh cảm thấy hoang mang và trống rỗng. Nhưng anh thật sự yêu em, cả cuộc đời này anh chỉ yêu mình em thôi. Hãy bỏ qua cho anh, anh thật sự cần có em ở chặng đường dài phía trước. Anh sẽ lại như trước kia, sẽ yêu em nùng nòn và mãnh liệt như thế, à không, sẽ yêu em nhiều hơn thế, như anh đã từng. Chỉ cần em luôn hiểu anh, tin anh và ở bên cạnh anh.

Cả hai cùng ôm nhau khóc. Kể từ hôm đó, Hải thật sự đã cố gắng rất nhiều, nhưng không hiểu sao cô gái vẫn thấy có một cái gì đó gờn gợn không ổn. Dầu vậy, họ vẫn yêu nhau, ở cạnh nhau ngày qua ngày, và cô gái dần dần thấy được nhiều tính cách khác trong con người anh mà trước đây cô chưa bao giờ khám phá ra. Nó làm cô cảm thấy thú vị vì hiểu người yêu mình hơn. Rồi cũng đến lúc anh phải lên Hà Nội học. Trước ngày đi, anh và cô đã nói với nhau rất nhiều câu chuyện, đã hứa hẹn rất nhiều, anh cũng dặn dò cô rất nhiều, đêm ấy anh làm cô thật sự hạnh phúc khi đeo vào tay anh và tay cô, mỗi người một chiếc nhẫn bạc giống nhau. Trong lúc say sưa nhìn chiếc nhẫn, cô lấy ra trong ví chiếc nhẫn cỏ anh làm ngày xưa, cô bảo anh:

- Chiếc nhẫn bạc này rất đẹp, nhưng em thật sự vẫn thích chiếc nhẫn này nhất, vì chính tay anh đã làm nó cho em. Cả con búp bê nữa, anh vẫn còn giữ chứ?

- À, ừ...

Anh không nói thêm gì nữa, bỗng dưng anh hỏi cô:

- Em đã quên Giang chưa?

- Anh hỏi lạ vậy? Em mãi mãi không bao giờ quên anh ấy. Ai bảo anh ấy chết? Anh ấy mãi mãi sống trong trái tim và nỗi nhớ của em, của anh, của bố mẹ và mọi người. Dù sao em vẫn giữ mãi những ký ức đẹp về ba chúng ta ngày trước.

- Ký ức gì?

- Anh còn nhớ không, ngày xưa em hay bị thằng Bi ở xóm anh bắt nạt, hay giật tóc em, làm em khóc ầm

ĩ. Anh thì lo chạy ra đánh nhau với nó, còn anh Giang thì hay kéo em bỏ chạy.

- Ủ ờnhi, bây giờ nhớ lại buồn cười thật. Bỗng giọng anh trầm lại, anh hỏi cô:

- Lam này, nếu như không có anh, em có bao giờ nghĩ là mình sẽ yêu Giang không?

- Làm gì có chữ “nếu” ở cuộc đời này hả anh. Em tin là mọi chuyện đều xảy ra theo đúng như sắp đặt của tạo hóa. Hơn nữa, em yêu anh vì anh là anh, em yêu tất cả những gì thuộc về anh, chứ không phải cho một lý do đặc biệt nào cả.

- Cảm ơn em. Em nói phải, mọi chuyện đều xảy ra theo đúng như sắp đặt của tạo hóa.

Anh trầm ngâm ôm cô vào lòng, rồi không nói gì nữa.

Những ngày tháng anh học ở Hà Nội, anh vẫn thường viết thư, gọi điện về cho cô, còn gửi cả những món quà. Anh theo sát tình hình mọi chuyện của cô ở nhà. Cả những biến động ầm ĩ xung quanh việc cô đi biểu diễn cho câu lạc bộ người mẫu của thành phố, chẳng hiểu vì sao anh cũng biết được, anh rất lo và bắt cô phải từ bỏ công việc này. Có thể là anh lo cho cô thật, nhưng nhiều lúc cô nghĩ lại, anh càng ngày càng nghiêm khắc hơn. Ngày xưa anh không bao giờ bắt cô phải từ bỏ những gì cô yêu thích hay đam mê, bây giờ thì đã khác rồi... Nhưng những điều đó cũng chẳng là gì, bởi vì có anh và tình yêu của anh là một điều tuyệt vời nhất trong cuộc đời này rồi. Cô đếm từng ngày trôi qua để đến ngày thi đại học sẽ lên Hà Nội thi, để được ở bên cạnh anh, không phải xa cách như thế này nữa... Câu chuyện có đẹp không? - Lam bỗng quay sang hỏi tôi và Chu Minh. Tôi như chột tỉnh sau phút giây đắm chìm vào câu chuyện.

- Rất đẹp, dẫu là hơi buồn vì người em đã chết. - Chu Minh trả lời.

- Câu chuyện càng về sau, tớ càng cảm thấy có cái gì đó hơi hoang mang. - Tôi nhìn Lam, và nói rất thật về cảm giác của mình.

Lam tiếp lời:

- Hoang mang bởi vì nó đang mang một bi kịch. Một bi kịch thật khủng khiếp. Đến bây giờ cô gái còn ngỡ nó là một cơn ác mộng. Mọi chuyện sẽ rất tốt đẹp và êm đềm trôi đi, nếu như không có một ngày, ngày mà câu chuyện về một sự thật được chôn sống bởi những người liên quan trực tiếp đến nó... bị khai quật. Mùa hè năm cô chuẩn bị bước vào lớp Mười hai - năm cuối cùng của thời cấp III, anh về thăm nhà và thăm cô. Có một câu chuyện xảy ra bất ngờ, và cô gái điếng người khi phát hiện ra rằng, người con trai đang ở bên cạnh cô hơn một năm trời, người mà cô vẫn đang yêu, người đang sống, đang ở trước mặt cô... không phải là Hải, người yêu của cô từ trước đến giờ, mà chính là Giang, người tưởng đã nằm yên nghỉ sâu dưới những lớp đất...

- Là Giang sao? Sao lại có thể như thế được? - Chu Minh bàng hoàng.

- Người bị chết trong vụ tai nạn là Hải, người mà hai tuần nữa sẽ bước vào kì thi toán quốc gia. Trước đó, cả hai anh em đều được chọn để đi thi thành phố. Hải được giải nhất, Giang chỉ được giải ba, nên thành tích của Giang không được chọn vào đội tuyển để thi quốc gia. Cha mẹ cả hai trong lúc đau buồn nhất, vẫn còn đủ tỉnh táo để đổi ngược và thông báo với tất cả mọi người rằng... người bị chết trong vụ tai nạn chính là Giang. Hải hứa thay!... - Chỉ để Giang có thể thay thế được Hải đi thi sao? - Tôi hỏi.

- Đó chỉ là một lý do rất nhỏ. Lý do chính là khi còn sống, ông nội đặc biệt yêu quý Hải hơn bất cứ ai trong dòng họ. Ông vốn tính rất chặt chẽ với con cháu trong nhà. Bao nhiêu tiền bạc tài sản ông chẳng chịu chia cho ai cả, cứ khư khư cất giấu, ấy vậy mà trong di chúc cuối đời của mình, gần như toàn bộ tài sản ông để lại cho Hải, chính điều đó cũng gây ra hiềm khích và mâu thuẫn giữa những người trong gia đình với nhau. Ông còn ghi rõ rằng trong trường hợp Hải có mệnh hệ gì, thì tài sản đó sẽ được tặng lại cho nhà chùa...

- Trời đất ơi, sự thật là vậy sao...? - Chu Minh bàng hoàng.

- Rồi bây giờ thế nào? - Tôi hỏi.

- Giang vẫn đang sống dưới danh nghĩa là Hải. Còn nhớ ngày cô gái phát hiện ra sự thật, cô đã tê dại như thế nào. Cô gào thét, mắng chửi Giang, thậm chí cô còn đến gặp cha mẹ Giang để oán trách, rằng cả cuộc đời này ông bà ấy sẽ không sống yên ổn, sẽ bị dẫn vật vì những gì đã gây ra với cô và với con trai của họ. Hải chết mà không siêu thoát được, ngay cả cái tên khắc trên bia mộ cũng không được chính danh. Cô hận cả gia đình ấy, cô thương cho Hải, thương cho chính cô. Cùng một lúc cô tiếp nhận hai nỗi đau kinh khủng nhất, phát hiện ra người yêu mình thực sự đã chết rồi, và hóa ra người ở bên cạnh mình bấy lâu nay lại là một người con trai khác. Có lẽ cuộc đời này, sẽ không còn nỗi đau nào hơn thế... Như cái chiều mưa phát hiện ra sự thật, một mình cô phóng xe đến nghĩa trang, để tận mắt xem bia mộ người chết, để thấy cái tên trên đó không phải là tên người yêu cô, nhưng mà người đang nằm đấy thì...

Lam kể đến đây, giọng cô ấy nghẹn lại, yếu đi và đứt ra từng chữ. Tôi cầm tay Lam, lòng bàn tay rất mềm mại và đầy đặn, ở Lam có những chi tiết trái ngược hoàn toàn với cái vẻ bất cần và bàng quan của cô ấy, như đôi mắt này, như bàn tay này, cả những đau khổ nữa...

Lam lại tiếp tục kể:

- Cô gái đã cắt đứt quan hệ với Giang và cả cha mẹ anh ta nữa. Từ ngày đó cô chẳng bao giờ đặt chân đến ngôi nhà ấy thêm một lần nào, cũng không bao giờ gặp lại họ lần nào nữa, đến một câu nói cũng cảm thấy cho đi là không đáng. Nhưng cô rất hay suy nghĩ về Giang, anh đã lừa dối cô nhưng tình yêu của anh ta dành cho cô là sự thật. Giang đã khóc lóc quỳ xuống chân cô xin sự tha thứ, anh ấy đã không còn sự lựa chọn nào khác vào thời điểm định mệnh ấy, vì thương cha mẹ, và vì lòng ích kỉ muốn có được tình yêu của cô. Bản thân Giang cũng dẫn vật và day dứt rất nhiều, anh ta sống cũng có bình yên đâu, đau khổ hơn là

càng ở cạnh người mình yêu thì anh ta càng nhận ra tình yêu của cô ấy mãi mãi không thể dành cho ai khác ngoài anh trai mình. Anh ta cố thay đổi mình, cố làm những việc mà Hải hay làm, và học cách tạo dựng thói quen sống bằng cuộc đời của người khác. Anh ta đã định như vậy cả đời đấy, ngay cả khi cô gái phát hiện ra sự thật thì đến bây giờ Giang vẫn đang sống dưới danh nghĩa là Hải. Dù sao thì họ cũng không thể vượt qua dư luận được. Có điều lý do chủ yếu Giang đồng ý trở thành Hải như vậy là vì cô gái, vì tình yêu dành cho cô từ rất lâu rồi, rất dài và sâu, chẳng thua gì Hải cả, nhưng rốt cuộc anh ta mất cô gái vì điều đó, vì sự thật. Dù sao thì anh ta cũng quá dại dột, vì nếu cô gái ấy sau này có yêu Giang thật thì cũng chẳng bao giờ có thể tha thứ được cho anh ta, mặc dù bây giờ đang cùng sống ở một thành phố, nhưng không bao giờ cô ta nghĩ có thể gặp lại con người này, mãi cho đến chiều hôm nay... - Lam thờ dãi, không kể tiếp nữa.

- Tố quên không hỏi cậu, làm thế nào cậu phát hiện ra được sự thật? - Tôi hỏi.

Lam ngậm ngừng, bối rối đôi chút, cô cười, rồi lắc đầu không nói gì cả. Rất nhiều lần tôi lặp đi lặp lại câu hỏi này với Lam, nhưng Lam không bao giờ nói cho tôi biết lý do vì sao cô ấy phát hiện ra sự thật, Lam chỉ hay bảo: “Cậu biết đến thế được rồi, biết kỹ làm gì...”. Rất lâu sau này tôi mới biết được câu trả lời...

Lam đóng cái hộp gỗ lại một cách dứt khoát, nháy mắt với tôi và Chu Minh:

- Tất cả đã kết thúc rồi. Hiện Lam bây giờ cũng đã khác nhiều so với bi kịch của ngày đó.

Lam cất cái hộp gỗ cũ kỹ ấy về nơi cũ. Tôi như còn ngửi được mùi ký ức được phong kín bấy lâu, nay tỏa ra mùi hương của nó, nặng nề và ám ảnh, tựa hồ như người ta đang khơi quật lại mộ người chết. Tựa hồ như anh chàng tên Hải, nằm sâu dưới những lớp đất, vẫn cố đòi một cái tên chính danh trên bia đá. Như nỗi oán hận của Lam, giằng xé giữa nhiều chiều, để rồi phải bất lực trước nỗi đau của mình. Như tôi ngày nào nhỏ dại, bỡ ngỡ bước vào tình yêu với tất cả cuồng dại và si mê, để tan vỡ, để thất bại, để đau đớn, để thời gian như một hương vị ám ảnh, biến tôi thành một con cáo, tự liếm láp vết thương của mình.

Câu chuyện của Lam thì còn kinh khủng hơn thế, tôi tự hỏi Lam vượt qua nó như thế nào? Có chút gì giống tôi không? Có khi cô ấy còn vất vả hơn cả tôi, vì bản thân câu chuyện đã là một bi kịch quá lớn, tất cả nhân vật đều đã chết theo những kiểu khác nhau, chỉ có tình tiết là sự thật, tình tiết đã tồn tại, tình tiết trở thành ký ức. Ký ức đã cũ, đã rêu phong, tôi không bao giờ muốn nhân vật sống lại bằng cách gọi lại ký ức và gọi lại tình tiết, cũng như tôi hi vọng rằng Lam sẽ không còn lần nào phải mở chiếc hộp gỗ to và cũ kỹ ấy nữa, dù sao thì cảm giác nó quay trở lại và ra đi như vậy cũng không dễ chịu một chút nào, thậm chí rất ngọt ngào và khó thở.

Lam đã đi qua những ngày tháng ấy thế nào nhỉ? Cô ấy chứa những bi kịch quá lớn, nhưng có vẻ như Lam không đa cảm như tôi, không suy nghĩ nhiều như tôi, chỉ có tôi hay tự làm khổ mình bằng những câu hỏi mà không có câu trả lời nào có thể làm tôi thỏa mãn được.

6.2 Cha của Lam

Một lần đến nhà Lam chơi, tôi và Chu Minh đã gặp cha của Lam ở đấy. Bác hay lên Hà Nội vì công việc, cũng là để thăm con gái. Lam đã bớt căng thẳng với cha mình. Lam kể, vào cái ngày phát hiện ra sự thật về người đã chết chính là Hải, Lam đã khóc nức nở như một đứa trẻ trong lòng cha, ông đã ở bên cạnh cô con gái của mình cả một giai đoạn khó khăn đó, và cũng từ đó quan hệ giữa hai nhà chính thức kết thúc.

Cha của Lam nom già hơn tuổi một chút, mái tóc đã hoa râm, phong thái rất từ tốn. Tôi thích điệu cười của bác ấy, điệu cười rất hiền lành và nhân từ. Nhìn vẻ ngoài thư thái như vậy, khó có ai đoán được cha của Lam là một người rất lão luyện và có tiếng trong giới kinh doanh bất động sản, tôi nghe Lam kể bác còn làm gì liên quan đến dầu khí nữa.

- Hạnh phúc lớn nhất của con người ta không phải là kiếm được thật nhiều tiền, mà là có được một mái ấm bình yên và ấm cúng để có thể trở về bất cứ lúc nào. Như mỗi con thuyền đều có một bến đỗ riêng của nó vậy.

Cha của Lam đã nói như vậy với chúng tôi, bác nhả khói thuốc một cách nhẹ nhàng, đôi mắt nheo nheo nhìn rất xa xăm.

Tôi hỏi:

- Bác có hạnh phúc không?

Bác nhìn tôi cười, trả lời rất băng khuâng:

- Hạnh phúc của bác bây giờ chính là Lam. Chỉ cần nhìn thấy Lam sung sướng, hạnh phúc là bác thấy mãn nguyện lắm rồi. Khổ thân con bé, lúc nào trông cũng có vẻ lăm lì, nhưng Lam cũng khổ tâm nhiều lắm. Nhà thì có mỗi hai bố con, ông bà mất hết, Lam lại không thân thiết gì với bên họ hàng, bác cũng đi suốt, từ ngày mẹ nó mất, Lam cũng quen dần với cảnh lủi thủi một mình. Bây giờ, mọi thứ bác đang cố làm cũng là để dành lại hết cho Lam, hy vọng sau này nó có một cuộc sống đầy đủ không phải lo nghĩ gì nữa, chỉ cần sống thật hạnh phúc... nhưng điều đấy mới là khó...

Tôi và Chu Minh cũng chẳng biết nói gì hơn, chúng tôi nhìn ông, cả ba cùng im lặng. Chỉ dăm ba câu chuyện, mà tôi cảm thấy cha của Lam trở nên rất gần gũi, thân thương. Tôi chạnh lòng nghĩ đến mình, tôi có cha mà cũng như không, như mồ côi vậy. Lam có một niềm hạnh phúc lớn lao mà tôi luôn khao khát, nhưng chẳng bao giờ có thể có được.

Hạnh phúc của người này có khi lại là ai oán, là đau khổ của người kia.

Cuộc đời này nhiều cảnh trái ngược đến trớ trêu, hài hước như vậy.

Mỗi lần lên Hà Nội, bác lại mang rất nhiều quà cáp cho tôi và Chu Minh. Lần nào bác cũng đưa tất cả chúng tôi đi ăn nhà hàng, hỏi chuyện học hành, cuộc sống. Bác hay nhìn tôi cười rất ý nhị, như là bác hiểu

tôi nhiều lắm vậy. Cha Lam nói bác xem tôi cũng như Lam, như là con gái bác, tôi nghe lòng mình ấm áp đến ghen ngào...

Bây giờ ngồi viết lại những dòng này, tôi vẫn nhớ như in buổi chiều nào, ngồi ở nhà Lam. Trong căn phòng ấm cúng, cha Lam ngồi kể chuyện cho tôi và Chu Minh nghe. Dưới bếp, Lam loay hoay pha những tách trà, mùi hương hoa nhài dịu nhẹ, ngây ngất... Gió thu man mác cả một khu phố vắng lặng, sang trọng...

Sao cuộc đời này, không cho dài mãi những khoảnh khắc như thế, bi kịch luôn tồn tại như một sự chờ đợi tất yếu sẽ xảy ra, mong ngóng bình yên, và bình yên thì như một thứ xa xỉ.

Tôi nói những lời này là dành cho cha của Lam, bác có biết được, ắt hẳn bác sẽ hiểu, bình thường bác đã luôn hiểu tôi rồi, bác đã nguôi ngoai dần nỗi đau chưa? Tôi chẳng bao giờ có thể hỏi lại câu “Bác có hạnh phúc không?”, trong ký ức của tôi bây giờ, vẫn luôn xuất hiện bóng dáng của bác, như một nỗi niềm đau đáu mãi không gọi được thành tên, hình bóng một người cha, với dáng đi hơi gù gù, mái tóc hoa râm, phong thái rất từ tốn, và có nụ cười rất hiền lành, nhân từ, tôi nhớ cả những giọt nước mắt của bác sau này nữa...

7. Cùng đến Kuala Lumpur

Học được hơn một năm thì khoa chúng tôi có đợt chuyển sinh viên sang Malaysia để tiếp tục chương trình đào tạo. Ngày đó ai muốn đi thì đăng ký, không thì ở lại khoa học tiếp, đến hết năm hai thì bắt buộc phải chuyển sang Malaysia, Anh, hoặc Úc. Lúc bấy giờ, khóa chúng tôi là khóa đầu tiên của bên Khoa Tiếng Anh, nên ở khoa, chương trình vẫn chưa được mở rộng, không có chương trình dạy tại chỗ như bây giờ.

Chu Minh được cấp học bổng toàn phần và bắt buộc phải chuyển tiếp sang trường bên Malaysia, để bắt đầu kỳ đầu tiên của năm đó. Còn tôi, sau rất nhiều ngày đắn đo suy nghĩ, cuối cùng tôi quyết định đi theo Chu Minh, thực lòng mà nói vào thời điểm đấy, tôi không thích sang Malaysia một chút nào. Ước mơ của tôi vẫn là Anh quốc, tôi lựa chọn hoàn toàn là vì tình yêu. Hơn nữa, nói gì thì nói, sang Malaysia học thì cơ sở vật chất, cũng như môi trường giáo dục chắc chắn là sẽ tốt hơn rất nhiều so với điều kiện hiện tại ở đây.

Mẹ không ủng hộ tôi sang Malaysia, và bà cũng không biết lý do tại sao tôi cứ khẳng định đi như vậy. Tất nhiên mẹ không biết gì về tình yêu của tôi và Chu Minh. Sau Kiên, tôi không bao giờ giới thiệu bất cứ người con trai nào khác với mẹ, cũng không còn kể lể chuyện tình nào nữa. Mọi tình đầu vẫn chưa xua tan hết những nỗi e ngại trong tôi.

Về phần Chu Minh, khi biết quyết định của tôi, đã hạnh phúc thốt lên một câu rằng:

- Cả cuộc đời Chu Minh này sẽ thuộc về Việt An mãi mãi.

Tôi cười, một nỗi hoang mang xuất hiện, liệu tôi có sai lầm không?

Lam cũng đăng ký chuyển tiếp cùng tôi và Chu Minh, ngoài chúng tôi ra, cô ấy cũng chẳng chơi với ai nữa. Lam sống rất bất cần, cô ấy không cần nhiều bạn, mà không có bạn cũng chẳng sao, cô ấy chẳng cần gì, hoặc cái cô ấy cần thì tôi không biết, và cũng không thể hiểu. Dẫu sao có cô ấy bên cạnh, tôi cũng thấy được an ủi rất nhiều.

Đợt đó, Khoa Tiếng Anh của chúng tôi có tới hai mươi người cùng đăng ký chuyển tiếp sang Malaysia.

Có cả Lâm, cả nhóm Lê My, Băng Chi, và cả Lê Na nữa, chưa gì tôi đã thấy ngọt ngào vì một số gương mặt đi cùng.

Sân bay hôm ấy rất đông, mẹ và chị gái tôi sụt sùi nước mắt. Tôi không khóc, tôi chưa bao giờ rớt một giọt nước mắt nào ở những cuộc chia ly như thế này. Bên gia đình Chu Minh cũng vậy, mẹ và bà cậu ấy khóc rất nhiều, cô em gái đáng yêu, đôi mắt khẽ ngược nhìn anh trai, trông thương vô cùng. Tôi ra chào cả nhà cậu ấy, vì Minh đã dẫn tôi về giới thiệu với gia đình, thi thoảng tôi còn đến nhà Minh ăn cơm, mọi người rất quý tôi. Hôm đó, bà Minh bảo: “Nhiệm vụ của cháu ngoài việc học ra, còn chăm sóc thằng Minh nữa đấy”.

Chẳng biết bà nói đùa hay thật, nhưng có lẽ là bà đang mong tôi hứa với bà là sẽ không bao giờ rời xa Chu Minh. Ít nhiều Minh cũng gần gũi với bà, và bà cũng hiểu tình cảm của cậu ấy đối với tôi thế nào. Tôi chỉ cười, không biết nói gì.

Mãi vẫn chưa thấy Lam đến. Mọi người lần lượt tạm biệt gia đình để vào trong làm thủ tục. Chu Minh giục tôi vào, tôi bảo tôi phải ở lại chờ Lam. Đợi thêm dăm ba phút, cô ấy xuất hiện cùng với cha mình và anh lái xe riêng của bác ấy.

- Sao mọi người đến muộn vậy? - Tôi hỏi.

- Chuẩn bị từ mấy hôm trước rồi đấy chứ, thế mà đến tận lúc đi hai cha con vẫn còn lịch kịch nhiều thứ. - Bác cười hiền lành với tôi.

- Tại bố cứ lo mấy thứ linh tinh không cần thiết. - Lam căn nhắc.

- Thì lo được cái gì thì tốt cái đấy chứ con, mới sang chưa biết đi sắm sửa, chắc là sẽ thiếu thốn nhiều lắm.

Tôi cười, nhìn cả hai cha con, nhìn bóng dáng cha Lam tất bật làm thủ tục cho cô ấy, đong đếm từng món đồ bị quá cân, gói ghém các thứ lại, lòng tôi dâng trào một tình thương lớn. Nghĩ đến cảnh từ nay mỗi lần lên Hà Nội, một mình bác ngồi trầm ngâm với điều thuốc trong căn nhà rộng rãi và sang trọng như vậy, rồi nhớ tới đứa con gái ở xa, nước mắt tôi chỉ chực trào ra. Tôi thương bác như bác chính là cha mình vậy, vì từ trước đến giờ tôi cũng chẳng biết đến tình thương dành cho cha là thế nào...

Trái ngược với sự tất bật của cha, Lam có vẻ rất bình thản. Cha cô hỏi đồ gì cô cũng đại khái xuề xòa cho qua chuyện: “Được rồi, đủ rồi, không lo đâu”, “Cái đấy không cần thiết đâu”. Lam đeo sau vai bộ đồ vẽ, hình như từ đầu đến giờ cô ấy chỉ lo khur khur giữ nó.

- Thích vẽ à? - Tôi hỏi.

- Ừ!

- Vẽ đẹp không?

- Không!

Tôi lại cười. Lam quá nghệ sĩ. Tôi nhớ đến cây piano ở nhà cô ấy. Lam chơi khá hay một số bài, chơi rất ngẫu hứng, khi nào thích thì tự tung tự tác, chơi đàn như thể cả thế giới này không còn gì tồn tại ngoài cô ấy và tiếng đàn nữa vậy. Mặc kệ thanh âm ra sao, khi nào không thích, cô ấy cũng cố chơi, bấm từng phím đàn như mỗ cò, nghe rệu rạc và chán nản vô cùng. Nhưng tôi chưa từng thấy cô ấy vẽ bao giờ, Lam cũng không nói gì với tôi về sở thích này.

Chu Minh cũng vác theo sau lưng là cây guitar, tôi bật cười nhìn cả hai, nom họ như những nghệ sĩ thực thụ vậy. Thật dễ thương biết bao khi hai con người này sẽ lại bên cạnh tôi trong những ngày tháng tới ở một đất nước xa lạ.

Chúng tôi chuẩn bị đi vào bên trong làm thủ tục, tôi chạy ra quầy mua hai cây bút bi. Đang trả tiền, tôi bắt gặp một anh chàng trông rất quen thuộc đang lóng ngóng tìm ai đó, anh ta khiến tôi giật mình. Nhìn thấy tôi, anh ta cũng hơi ngỡ ngợ, rồi như nhận ra nhau, anh ta cười chào tôi trước:

- Ở, em cũng đi à?

Chính là Giang, nhân vật chính trong bi kịch của Lam, người mà thi thoảng nhớ lại câu chuyện, vẫn khiến tôi tự hỏi anh ta đang sống những ngày tháng thế nào?

- Anh đến tiễn Lam? - Tôi hỏi.

- Ừ, bác Hưng (tên cha Lam) có nói cho anh biết hôm nay Lam đi...

- Họ đang ở đằng kia kìa, anh ra nhanh đi, vì bọn em sắp vào trong rồi. - Tôi chỉ tay về hướng Lam và cha cô đang đứng.

- Em cùng đi với anh luôn được không?

- Anh ngại Lam à?

Tôi cười hỏi anh, Giang cũng cười bối rối.

Lam thấy Giang, cô ấy hơi bất ngờ, gương mặt lạnh lùng vô cảm, quay sang hỏi ngay cha:

- Sao bố bảo anh ta đến làm gì?

- À, bố chỉ bảo hôm nay con đi...

- Thôi đi Lam, đằng nào cũng sắp đi xa rồi, trước khi đi phải thật thoải mái chứ, mọi chuyện cứ đơn giản hóa được thì tốt. Dù sao anh ấy cũng có lòng đến đây tiễn Lam rồi. - Chu Minh bỗng dừng nói ra ý tôi đang định nói.

Lam im lặng, quay sang nhìn Giang, vẫn lạnh lẽo và vô cảm. Giang bối rối, ấp úng từng chữ một:

- Anh chỉ muốn tạm biệt em trước lúc em đi... Em sang đó học hành tốt... anh sẽ vẫn theo dõi tình hình của em... Lam, anh xin lỗi...

Mọi người im lặng không ai nói gì.

- Bao giờ anh mới dừng cảm để sống đúng cuộc sống của mình, sống đúng cái tên của mình đây?

Lam hỏi lạnh lùng, rồi đi thẳng vào trong, quên cả từ biệt cha mình. Tôi và Chu Minh chào cả hai người, rồi cũng vội vã vào cùng Lam. Tôi vẫn còn nhớ ánh mắt của Giang lúc đấy, vừa thoáng buồn, vừa bối rối, vừa như bất lực trước Lam. Bỗng dưng tôi thấy cũng tội nghiệp cho anh chàng, dù sao thì mọi chuyện đã quá muộn màng để có thể thay đổi một điều gì đó. Làm xong thủ tục an ninh, tôi và Chu Minh quay lại vẫy tay chào mọi người, tôi thấy mẹ đang lấy tay quệt nước mắt, thấy gia đình Minh cười với chúng tôi, và thấy cha Lam cũng giơ tay vẫy, ánh mắt hướng về phía Lam, còn cô ấy thì không quay đầu nhìn lại, thấy cả Giang đang lóng ngóng dõi theo bóng dáng Lam nữa.

- Mọi người đang chào cậu kìa, Lam. - Tôi nhắc.

- Ừ, kệ đi, vào thôi.

Tôi quay sang nhìn Lam, sao cô ấy có thể vô tâm như thế? Tôi định nói một câu trách móc nào đó, nhưng tôi thấy mắt Lam dường như cũng đang ươn ướt, đôi mắt ấy bình thường đã rất buồn, giờ lại càng nãy nê hơn.

Tôi thở dài, quay đầu lại đi vào trong, bỏ mặc sau lưng rất nhiều ánh mắt đang dõi theo. Chu Minh đi bên cạnh, cầm tay tôi rất chặt. Tôi bỗng thấy thương mẹ, bình thường hai mẹ con đã khá xa cách nhau, giờ lại xa cách hơn. Một chuyến bay sẽ mở ra một trang mới cho cuộc sống của tôi, một chuyến bay được quyết định bởi tình yêu, nào ai biết, đó là chuyến bay bắt đầu cho những bi kịch lớn nhất của cuộc đời tôi...

SỐNG Ở KUALA LUMPUR

1. Ký ức về Kuala Lumpur

 Tất cả những gì thuộc về Kuala Lumpur đều in rất sâu đậm trong tâm trí tôi. Tôi thân thuộc nơi này còn hơn bất kỳ nơi nào khác, kể cả Việt Nam, vùng ngoại ô quê tôi hay Hà Nội. Tôi yêu Kuala Lumpur nhiều bao nhiêu thì bi kịch của tôi ở đây càng lớn bấy nhiêu. Tất cả những gì thân thương nhất, đau khổ nhất đều gắn bó với nơi này, nên tôi nhớ đến từng chi tiết rất nhỏ ở Kuala Lumpur. Tôi nhớ những cái man mác, những cái trừu tượng không gọi được thành tên, như nhớ một mùi thơm, một hương vị, một lối cũ...

Những ngày đầu tiên sang đến đất nước này, thành phố này, Kuala Lumpur trong tôi chẳng có nhiều ấn tượng. Có chăng chỉ là đường phố rất rộng, nhiều xe ô tô. Đây là lần đầu tiên tôi tới một đất nước khác, nên tôi không biết giao thông ở đây lại phát triển nhiều so với ở Việt Nam đến vậy. Đi đâu cũng gặp phụ nữ đội khăn trên đầu, rất nhiều những quán ăn của người Ấn Độ mà ngửi mùi đã thấy nóng bức. Mùi dầu mỡ, mùi cà ri, mùi nước sốt, lại còn hay thấy cảnh phụ nữ đạo Hồi, và một số người khác, dùng tay để trộn cơm và bốc ăn. Lần đầu tiên nhìn những cảnh này tôi đã nổi da gà nhưng ở lâu rồi thì lại quen và thậm chí còn thấy nó rất đặc trưng và thân thương. Đối với người Mã, việc ăn bằng tay là một cách để thưởng thức món ăn rõ ràng và thú vị nhất.

Tôi, Chu Minh, Lam, Lâm, và một bạn gái nữa trong khoa thuê chung một nhà. Bạn gái ấy có cái tên rất lạ, Lạc Bân. Lạc Bân trông rất dễ thương và lành tính, đặc biệt là có mái tóc rất dài, dài đến tận hông. Chỉ nhìn sơ qua những thành viên, đã thấy căn nhà này bình yên và êm ái thế nào. Không phải ngẫu nhiên mà chúng tôi lại chọn ở cùng nhau trong cùng một nhà như vậy, phải cảm thấy hợp, cảm thấy chơi được, tin tưởng nhau được, thông cảm mới ở được với nhau. Lam và Lâm thì không nói làm gì, tôi đã quá rõ. Riêng chỉ có Lạc Bân thì tôi không biết gì nhiều về cô ấy, chỉ nhớ ngày trước, mỗi lần gặp tôi ở trong khoa, Bân hay cười rất hiền với tôi. Bạn ấy có nụ cười rất xinh và hồn nhiên, ngay cả khi tôi dính vào một số scandal, nụ cười của Bân vẫn không thay đổi. Khi bốn người, tôi, Chu Minh, Lam và Lâm cùng rủ nhau đi tìm nhà, Lạc Bân níu áo tôi, giọng lí nhí như trẻ con: “Tớ cũng muốn đi tìm nhà cùng bọn ấy. Tớ muốn ở chung cùng bọn ấy”.

Thế là chung một nhà, ngôi nhà có bốn phòng tất cả, một phòng to, hai phòng đôi, và một phòng đơn. Thêm một phòng khách, một nhà bếp, hai phòng tắm ở ngoài, và một phòng tắm ở ngay trong cái phòng to. Hai phòng đôi, Lam và Lạc Bân mỗi người một phòng, gọi là phòng đôi nhưng một người ở thì cũng không phải là quá rộng rãi. Lâm ở phòng đơn, phòng to còn lại thì tôi và Chu Minh ở cùng nhau. Ở thì ở chung phòng, tôi chẳng xấu hổ hay kiêu cách gì, yêu nhau có cơ hội ở gần nhau thì ai cũng thích, hơn nữa tôi cũng thích được chăm sóc Chu Minh. Có ở khác phòng, hay khác nhà thì cũng chỉ là hình thức, cái tôi e ngại là ở

cùng với nhau sớm như vậy, quen thuộc đến từng chi tiết sẽ dễ dàng làm mình cảm thấy nhàm chán và làm mất đi sự thú vị của tình yêu. Hơn nữa, cả hai chúng tôi cũng còn quá trẻ và thiếu kinh nghiệm để sẵn sàng cho đời sống sinh viên kiểu vợ chồng, mặc dù tôi rất tự tin vào bản thân mình rằng, với Việt An thì mọi thứ đều sẽ trở nên ổn cả thôi, nhưng đúng là con người hoàn toàn bị động trước chữ “ngờ” của cuộc sống.

Tất cả mảnh ghép trong cuộc sống của tôi đều do tình huống và hoàn cảnh đưa đẩy, khiến con người ta buộc phải học cách thích ứng.

Ký ức thì không quá nhiều, nhưng ký ức đã thành thương, thành nhớ, vương mang, đè nặng lên trái tim ngay cả khi giờ đây, tôi đã xa cách miền ký ức ấy rồi. Nhiều người xung quanh bảo với tôi là họ nghĩ sau chừng đấy những nỗi đau và mất mát, tôi phải sợ Kuala Lumpur này lắm chứ, phải chạy trốn nó cả đời chứ, nhưng không phải vậy. Mặc dù đúng là đã có quá nhiều tan vỡ, quá nhiều đau đớn nhuộm đầy máu và nước mắt, tôi mãi thương Kuala Lumpur như thương những bi kịch của cuộc đời mình ở nơi này.

Ký ức là trường học. Trường học không đẹp lộng lẫy như tôi vẫn hay hình dung về những ngôi trường đại học hoành tráng ở một đất nước xa lạ. Nhưng hỏi cả thành phố Kuala Lumpur này thì ai cũng biết trường tôi, dân địa phương ở đây gọi ngôi trường này là trường “quý tộc”. Đó là tôi nghe một số người nói thế, còn thực hư thế nào thì tôi không rõ được. Nhưng sinh viên ở trường nom cũng có vẻ quý tộc thật. Trang phục đủ loại màu sắc và phong cách, điện thoại cũng vậy, xe hơi xếp đầy cả một bãi.

Mỗi lần đi bộ đến trường, ngang qua bãi đỗ xe, lúc nào tôi cũng hoa mắt vì màu sắc và kiểu dáng của các kiểu xe hơi ở nơi này. Mà trường này là trường quốc tế, học phí đương nhiên cao hơn hẳn so với rất nhiều trường khác, nên sinh viên học ở đây cũng không thể là sinh viên nghèo được. Trường học còn làm tôi nhớ rất nhiều đến những giáo viên, hình ảnh của họ trong tôi rất thân thương. Họ thật sự thân thiện, tuy có những thầy cô rất nghiêm khắc và thường chấm điểm khắt khe, nhưng giờ nhớ lại, tất cả những người thầy, người cô ấy cho tôi một cảm giác ấm áp và gần gũi lạ kỳ. Tôi nhớ thầy giáo dạy môn Kế toán, thầy hay kể chuyện cười, rất thích sinh viên Việt Nam, và còn thuộc hết tên sinh viên Việt Nam ở đây. Nhớ cô giáo dạy môn Luật, nhẹ nhàng và hay cười. Có nhiều lần đang giảng bài, cô hay chỉ tay về phía tôi ngồi rồi bảo: “Bạn gái xinh xinh ngồi ở trong góc kia, cho tôi biết ý kiến của bạn về vấn đề này được không nhi?”. Tôi nhớ thầy dạy Marketing rất hài hước, hay cho lớp nghỉ sớm và hay cho đề cương ôn tập sát với bài thi. Còn thầy dạy Kinh tế người Hàn Quốc thì đã già lắm rồi, tóc bạc trắng, chắc thầy cũng sắp về hưu, thầy rất hay dỗ sinh viên, trông đáng yêu như trẻ con vậy... Nhớ rất nhiều, hầu như mỗi thầy cô đều để lại một dấu ấn đẹp trong tôi, tôi chẳng có bất kỳ ấn tượng không tốt với ai cả. Như Lam thì cô ấy sẽ nhớ mãi thầy Ben dạy Thống kê, ông thầy người Ấn Độ có gương mặt rất nghiêm nghị, và đã đánh trượt Lam môn này đến ba lần. Trường học còn gợi tôi nhớ về những chuyến xe buýt. Những chiếc xe buýt to kèn càng, màu vàng, không được đẹp lắm, có nhiệm vụ đưa sinh viên từ khu vực chính đến khu khác để học và cứ mười phút lại có một chuyến. Ghét những ngày nắng nóng, oi bức, sinh viên chen chúc nhau trên một chiếc xe, những cô

cậu sinh viên tay ôm một đống sách vở, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Tôi chỉ thích những ngày xám trời, ngày không nắng, không mưa, không chói chang, với những chuyến xe ít sinh viên và con đường đã quen thuộc đến từng vạch vôi. Nhìn ra ngoài trời, ánh mắt vô định và tai vẫn nghe đều tiếng ì ạch của chiếc xe buýt. Vô tình tôi phát hiện ra có đôi ba chàng trai hay nhìn trộm tôi, thế là lại bối rối...

Ký ức là những kỳ thi. Cứ đến gần kỳ thi là tất cả chúng tôi lại căng thẳng, thức ngày thức đêm để học. Nhớ những đêm trắng, bàn học đầy những sách vở, tài liệu ôn thi, cà phê và mì tôm. Có đêm mệt quá, ngủ gục trên bàn lúc nào không biết, sáng sớm bị đánh thức dậy bởi tiếng chim hót, mở mắt ra đã thấy nằm gọn trong lòng Chu Minh, chần đấp kín người, bỗng thấy thanh tịnh và bình yên lạ kỳ. Giữa những kỳ thi căng thẳng và mệt mỏi như vậy, vẫn luôn tồn tại bên cạnh tôi một thứ hạnh phúc bình dị. Chu Minh học rất giỏi, nhưng lại chọn học ngành Công nghệ Thông tin, khác hoàn toàn với ngành tôi học nên chẳng giúp được gì cho tôi trong việc học tập cả. Còn Lam, Lâm, Lạc Bân và tôi đều cùng học về Business. Lam và Lạc Bân theo chuyên ngành Tài chính, tôi và Lâm theo Marketing. Lý do tôi chọn Marketing đơn giản vì tôi thích đi lại nhiều, thích trình bày trước nhiều người, thích những ý tưởng sáng tạo, và thích quảng bá cho một chiến lược nào đó của mình. Tôi tin là tôi hợp với nó, và tôi tin tôi sẽ thành công.

Tuy học khác ngành, nhưng có những môn cả bốn chúng tôi phải học cùng nhau, nên đến lúc thi cả bốn đứa đều tập trung lại, cùng ôn tập với nhau. Tôi và Lâm có thể coi là học khá hơn hẳn Lạc Bân và Lam. Lạc Bân thì chăm chỉ nhưng hơi chậm, Lam thì tính cách cô ấy thế nào thì cô ấy học như thế, bàng quan và bất cần. Giống như chơi đàn hay vẽ tranh vậy, cô ấy thích thì học, không thích thì lại bỏ sách vở đi tìm những sự đam mê vô định khác. Lam là người rất có khả năng, khi cần thiết cô ấy sẽ cố gắng gấp mấy người thường để đạt được mục tiêu. Giống như những môn học thuộc lòng cũng vậy, trong khi chúng tôi chỉ cần học ý để triển khai thì Lam phải thuộc từng chữ một trong sách. Trước đây Lâm hay bảo là Lam học vẹt, nhưng tôi lại cho rằng chỉ là do cô ấy quá cầu toàn mà thôi. Khi thích thì cô ấy sẽ làm như vậy, còn nếu không lại mặc kệ, thích ra sao thì ra. Tôi hay bảo Lam theo ngành này chẳng hợp chút nào, cô ấy quá nghệ sĩ để có thể theo đuổi những cái cần sự tính toán và đầu óc như vậy.

Mỗi lần nhìn thấy điểm số của tôi, Lâm lại bảo: “Giỏi thật đấy! Không phải ai cũng thông minh hơn người như An đâu nhé”. Tôi cười, tôi chẳng coi trọng thành tích là mấy, nhưng trời sinh ra tôi là một đứa con gái quá kiêu hãnh và yêu bản thân mình, muốn mọi người phải nể phục và tôn trọng mình, nên chẳng còn cách nào khác ngoài cố làm thật tốt những gì có thể. Trên đời này, một trong những điều đầu tiên tôi không chấp nhận được, đó là sự coi thường và thương hại của người khác.

Đến bây giờ ngồi kể lại những ký ức này, tôi vẫn còn nhớ rất rõ cảm giác mát lạnh trong phòng thi, những giám thị, đã từng rất hiền, đã từng rất nghiêm khắc. Những đề thi, đã từng rất dễ, đã từng rất khó chịu, và tôi nữa, đã từng rất ung dung thoải mái, và cũng từng phải đổ mồ hôi để chiến đấu với những đề thi hóc búa đến tận câu hỏi cuối cùng.

Một thời sinh viên đã xa. Đến bây giờ khi đã bắt đầu kiếm được những đồng tiền đầu tiên của riêng mình, mới thấy được thời đi học vẫn là thời sung sướng nhất. Khi bạn còn đi học tức là bạn vẫn còn là thượng đế, người khác phải lao động để truyền đạt kiến thức lại cho bạn, bạn chỉ việc tiếp thu, học và tự tung tự tác với những kiến thức của mình, không bị điều gì ràng buộc cả.

Ký ức còn làm tôi gợi nhớ về những chiếc taxi Kuala Lumpur. Thật lạ, không hiểu sao tôi rất nhớ những chiếc taxi ở Kuala Lumpur, những chiếc xe Proton2 thật xấu xí, có khi đi còn cọt kẹt, sơn đủ màu xanh, đỏ, tím, vàng. Những chiếc xe đã đưa tôi qua rất nhiều những con đường, những con đường quen thuộc nhưng chẳng bao giờ tôi nhớ tên. Cả những con đường rất lạ, mà có lẽ giờ đây khi đã xa quá rồi, tôi chẳng còn dịp nào để đi ngang qua một lần nữa. Những chiếc xe taxi đưa tôi lướt nhanh qua những chiếc ô tô rất đẹp, bóng loáng. Đã nhiều lần như thế tôi nghĩ thầm trong đầu: “Biết đến bao giờ mới đủ tiền để mua một chiếc xe như vậy?”. Hình như một số người tình đi qua đời tôi, đã từng nói rằng: “Nhất định rồi anh sẽ mua cho em một chiếc xe còn đẹp hơn cả như thế”. Thật dễ thương biết bao, có những khoảnh khắc, người ta yêu mình đến nỗi quả quyết rằng có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, mình có muốn cả ông trời thì người ta cũng sẽ bắc thang lên trời để bắt ông trời xuống, đấy là có người đã nói với tôi như vậy.

Những ngày ngồi trong taxi, nghe nhạc và nhìn ra xung quanh, cuộc sống đã từng rất chậm, cuộc sống đã từng rất nhanh. Việt An đã từng rất bình thản, đã từng rất vui, đã từng rất buồn. Và những chú lái taxi, đã từng rất im lặng, đã từng nói rất nhiều.

- Cô gái, cô đến từ đâu vậy?

- Việt Nam, thưa ông.

- Ồ, Việt Nam à? Thật là ngạc nhiên!

- Vâng, nhưng sao vậy ạ?

- À, tôi chỉ không nghĩ rằng con gái Việt Nam lại có thể xinh đẹp như thế này.

- Cảm ơn ông. Và, con gái Việt Nam thì còn xinh đẹp hơn cả thế này.

...

Ký ức còn là những ngày mưa. Những ngày mưa ở đây lưu lại trong nỗi nhớ của tôi rất sâu nặng và tha thiết, nó gắn liền với cả những bình yên và biến động của tôi ở mảnh đất này. Những ngày mưa, kéo theo cả những tiếng sấm chớp buốt lên tận óc. Nếu không sang Kuala Lumpur học, tôi không thể nghĩ là sấm chớp lại có thể tạo ra những tiếng kêu khủng khiếp đến như vậy, tưởng chừng như nó có thể làm sập cả bầu trời. Những ngày mưa, là hình ảnh Chu Minh với chiếc ô màu hồng rất to trên tay, tôi đi bên cạnh, nép vào người cậu ấy. Là hình ảnh ngồi trong xe với Ken, đi trong màn mưa, mưa che phủ trắng xóa con đường trước mặt, nhìn xa xăm qua chiếc cửa kính ở phía trước mắt, và nghe tiếng mưa rơi lộp bộp, át cả tiếng nhạc Ken bật. Là tôi trưa nào một mình chạy giữa trời mưa và sấm chớp kéo dài những tiếng sấm chớp trên

nền trời âm u, những tia đỏ như chiếu thẳng vào tôi, như muốn thiêu đốt tôi. Là tôi và Lâm đêm nào, hốt hoảng trong mưa gió, đi tìm Lạc Bân...

Những ký ức thật lạ, tôi đã nghĩ nó sẽ nhạt dần, phai pha dần theo năm tháng, để trái tim thôi không lạc nhịp, nhưng không, đến tận bây giờ, khi những dòng chữ được viết ra, ký ức vẫn còn nguyên vẹn, như thể nó đang tồn tại, như mới hôm qua đây tôi vẫn còn ở nơi đó, còn ở khoảnh khắc đó, và mãi không thoát ra được.

Còn cả những bi kịch, những bi kịch đã đến, đã xảy ra và dẫn lối tôi đến ngày hôm nay. Tôi đã không còn là một cô gái trong sáng, đầy kiêu hãnh, tự tin vào sự nhạy cảm và thông minh của mình nữa. Tôi đã già đi rất nhiều, trái tim đã tổn thương, đã chai sạn, nụ cười mãi mãi không còn nguyên vẹn. Dường như đó là sự sắp đặt của số phận, số phận phải cho Việt An những bi kịch như vậy, thì Việt An mới càng đúng là Việt An, những bi kịch mà không mấy người con gái phải chịu đựng như tôi, những bi kịch sẽ được kể tiếp...

2. Cuộc sống sinh viên và chuyện năm người

2.1 Tình yêu ở Kuala Lumpur

Từ khi sang Kuala Lumpur, tôi và Chu Minh bắt đầu thay đổi cách xưng hô, gọi nhau là “anh - em” như những cặp tình nhân khác. Ban đầu cũng hơi ngại, vì trong mắt tôi, Chu Minh vẫn còn nhiều điểm trẻ con lắm, gọi là “anh” thì cũng hơi gượng, nhưng mãi rồi cũng quen, cũng thấy gần gũi và tình cảm.

Thời gian đầu, chúng tôi yêu nhau rất nhẹ nhàng và bình yên. Mọi cái trôi đi như một dòng sông êm ả. Chúng tôi cùng nấu cơm ăn chung với nhau. Tôi, Lạc Bân và Lam nấu ăn, còn Chu Minh và Lâm rửa chén bát. Thường thì tôi nấu chính, vì khẩu vị vừa miệng tất cả mọi người. Có những chiều chạng vạng tối, Chu Minh hay vào bếp đứng bên cạnh xem tôi nấu ăn:

- Em yêu hôm nay làm món gì thế? - Chu Minh hỏi.
- Món gì anh không ăn được. - Tôi cười.
- Để xem nào... ui, nộm rau muống à? Lại làm món anh thích rồi, yêu quá đi mất.
- Hứ, ai cho anh ăn đâu mà anh mừng vội thế.
- Đấy, đấy, lại đánh đá rồi, biết thừa là cố tình nấu cho mình ăn đây mà.

Nói xong, Chu Minh bế bồng tôi lên, đứng đưa về phía trước, và cười rất sáng khoái:

- Ha ha, cho chừa cái tội đánh đá với người yêu nhé.

Tôi hét lên hốt hoảng, tay đập vào người Minh liên tục:

- Á, thả em xuống, em không đùa đâu, em sợ lắm, em khóc bây giờ đấy.

Lam và Lạc Bân đang nhặt rau bật cười khúc khích. Lam còn đệm thêm vào: “Thả nó xuống vườn ấy

Minh ạ”.

Minh cúi xuống nhìn tôi âu yếm, rồi bảo:

- Em nói em yêu anh đi, rồi anh thả em xuống.

- Em ghét anh.

- Anh biết thừa!

...

Vì học khác ngành nhau nên hai chúng tôi học khác khu vực, nhưng cứ hôm nào ai học xong trước sẽ sang bên khu vực người kia để đợi nhau.

Hằng ngày chúng tôi đi bộ về nhà, đi trên một con đường quen thuộc, qua bãi đỗ xe của trường, băng qua đường, qua trạm xăng, rồi đến con đường chính mà ngày thường chúng tôi vẫn đi đi về về. Ở Kuala Lumpur có rất nhiều những con đường to và đẹp, nhưng tôi chỉ yêu nhất con đường đến trường và về nhà này thôi. Con đường đã thật thanh bình, đã rất nắng, rất mưa, hai bên đường là những cây hoa màu tím, những cánh hoa mỏng manh còn rơi đầy trên nền đất khô xám. Rồi còn cả những con quạ đen đậu trên cột điện hay kêu quang quác nữa chứ. Ở Việt Nam cứ nhắc đến quạ là thấy dễ sợ, ghê gớm lắm, vậy mà sang bên này, hình ảnh con quạ đậu trên cột điện lại trở nên rất thân thuộc và gần gũi với tôi.

Có một lần đi ngang qua những bụi cây giống nhau nằm lúp xúp ven đường, lá của nó trông rất quen thuộc, tôi bảo Chu Minh dừng lại xem:

- Anh xem này, anh có nhận ra lá gì đây không...?

- À, lá này hay dùng để làm chả xương sông.

- Đúng rồi, lá lốt đấy, không ngờ lại có mấy cây lá lốt mọc ở đây như vậy. Minh hái về đi, rồi em làm chả cho mọi người ăn.

Tôi và Chu Minh hái cho vào một cái túi nhỏ, không khí rất dễ chịu, chạng vạng hoàng hôn, Chu Minh đưa một chiếc lá lên ngắm rồi bảo:

- Lá này ăn ngon vậy nhưng sao trông xấu thế nhỉ?

- Xấu đâu mà xấu. Em thấy cũng ngộ nghĩnh dễ thương đấy chứ.

- À, em thích lá này chứ gì? Thế thì từ bây giờ, cứ đến dịp lễ Tết, anh không tặng hoa cho em nữa, anh ra đây hái lá này về tặng em, đỡ tốn tiền. - Chu Minh cười hóm hỉnh.

- Em bảo em thích lúc nào, sao anh ki bo thế.

Nói vậy mà Chu Minh làm thật, cậu ấy đi hái những cây lá lốt để tặng tôi thật, không phải vào những dịp lễ tết, mà vào những ngày chúng tôi cãi nhau, Minh hái nó về để làm hòa với tôi. Cậu ấy hay hái về, để trước mặt tôi, rồi không nói gì:

- Anh hái cái lá này về làm gì vậy? Em không quan tâm đâu.

- Tại lúc em giận, anh thấy em xấu xấu cũng giống cái lá này, mà em lại không thèm nói chuyện với anh, nên anh đi hái cái lá này về để em có đồng minh nói chuyện cho đỡ buồn.

- Hứ, anh còn dám chọc tức em nữa hả? Mà ai bảo anh cái lá này xấu, em đã bảo là nó ngộ nghĩnh dễ thương mà.

- Đấy, chắc lại muốn tự khen mình ngộ nghĩnh dễ thương đấy.

- Đương nhiên, vì sự thật là thế, còn hơn anh, người đâu mà khôn quá thế, chắc hái cái lá này về để bảo em làm chả cho ăn, chứ có phải muốn làm hòa gì đâu.

- Anh thích ăn đồ người yêu mình làm thì có gì sai trái?

- Hứ, ai là người yêu anh chứ? Ai thèm yêu anh. Tôi ngúng nguẩy vênh vênh mặt, miệng cười đắc ý. Chu Minh tiến lại gần, lấy hai tay áp chặt vào mặt tôi rồi hơi nâng lên:

- Em yêu anh nhiều không?

- Em có thèm yêu anh đâu mà nhiều hay ít.

- Em nói em yêu anh nhất đi.

- Em ghét anh nhất.

- Anh biết thừa!

Chu Minh đặt lên môi tôi một nụ hôn rất sâu, cậu ấy có kiểu hôn rất nồng nàn, một nụ hôn như thế rất sợ tôi sẽ rời xa cậu ấy. Trong những người tình đi qua đời tôi, cho đến tận bây giờ, Chu Minh vẫn là người hôn tôi với tất cả sự mãnh liệt nhất có thể, và tôi nhớ cái âm hưởng ấy đến da diết.

Chu Minh còn hay cho tôi chơi trò giã gạo, cái trò chơi này là ký ức tốt đẹp duy nhất của tôi về cha mình. Ký ức đã quá xa, và không còn rõ nét nữa, mờ ảo đến mức tôi mơ hồ không biết nó đã từng tồn tại thật không. Ngày xưa rất xưa, khi tôi còn rất bé, hình như là cha cũng đôi lần cho tôi chơi trò này. Đặt tôi lên chân, rồi đưa lên đưa xuống, đẩy tới đẩy lui. Từ ngày yêu Chu Minh, Chu Minh cũng hay cho tôi chơi trò này, nó làm tôi gợi nhớ về một miền tuổi thơ, như vừa thực vừa ảo, vừa xa vừa gần, cả những trò chơi ngày bé hay chơi nữa. Nhiều lúc Chu Minh còn cố rung rung chân để làm tôi lo sợ là mình sắp ngã xuống đất, nhưng tôi chỉ thấy buồn cười và thích thú, tôi cười sảng khoái, Chu Minh cũng vậy.

Đang chơi thì không biết vô tình hay cố ý mà tôi bị rớt xuống thật, cũng nhẹ thôi nhưng tôi bị ngã ngửa xuống đệm. Đang còn phẫn khích, bỗng tôi thấy Chu Minh tiến lại gần, nằm nghiêng hẳn một bên nhìn xuống tôi, một tay cậu ấy đặt ngay trên đầu tôi, một tay vuốt ve mặt tôi rất dịu dàng và hỏi một câu muôn thuở đã được lặp đi lặp lại đến lần thứ bao nhiêu rồi tôi không thể đếm được:

- Em yêu anh nhiều không?

- Em đã bảo là em ghét anh mà.

Lần này Chu Minh lại phản ứng khác, cậu ấy nhìn tôi rất trù mến, rồi bỗng dừng lại bảo:

- Anh yêu em nhiều nhiều lắm.

- Nhiều bằng chừng nào?

- Nhiều nhất quả đất.

- Quả đất thật ra chỉ là một hạt cát thôi, anh không biết sao?

Chu Minh lắc đầu, vẫn nhìn tôi âu yếm vậy, trong khi tôi vẫn đang thao thao bất tuyệt lí giải vì sao quả đất chỉ là một hạt cát, thì bỗng dưng Minh cúi xuống hôn tôi. Nụ hôn nồng nàn và mãnh liệt, kiểu hôn của Chu Minh cho tôi biết điều gì lại sắp xảy ra, ít nhiều thì chúng tôi cũng đã quan hệ với nhau trước đó. Tôi còn nhớ lần đầu tiên làm tình với Chu Minh là sau hai tháng khi chúng tôi đã ở chung với nhau, mặc dù trước đó cả hai đều có rất nhiều thời gian và cơ hội gần gũi nhau, nhưng một phần vì tôi là người con gái đầu tiên trong cuộc đời cậu ấy nên Minh đã rất cố gắng giữ gìn cho tôi, một phần vì tôi vẫn còn ám ảnh chuyện cũ nên vẫn chưa sẵn sàng. Lần đầu tiên xảy ra rất tự nhiên và theo chu trình phải đến của nó. Chu Minh khá trẻ con, rụt rè và thiếu kinh nghiệm. Minh bối rối đến mức khi đang đến những lúc cao trào của cảm xúc, cậu loay hoay mãi ở phía dưới tôi, rồi chợt dừng lại, hỏi rất chân thành: “Chỗ nào là chỗ... vào em nhỉ?”. Và sau đấy thì hấp tấp như một cậu trẻ con hiếu động trước trò chơi của mình, vội vàng lấp rập và bật công tắc chạy thử bằng những cú đập lên đập xuống non nớt và ngô nghê đến tội nghiệp. Minh chắc hẳn chẳng có cảm xúc mấy, chỉ cố gắng hoàn thành cho xong việc để thể hiện bản lĩnh đàn ông với tôi. Đối với một người con trai, sự non nớt như vậy trước bạn gái ít nhiều cũng là một điều xấu hổ.

Được một lúc như thế, Minh nắm bắt động trên người tôi, thở sâu và đều hơn. Tôi mỉm cười. Tôi đưa hai tay vuốt ve tấm lưng trần của Minh. Rồi anh sẽ phải lớn hơn, Minh ạ. Trời hôm đấy không có gió, hơi khó chịu.

Nhưng những lần sau thì Chu Minh tiến bộ hơn rất nhiều, cậu ấy cũng phải tự biết nên làm thế nào để đạt được trọn vẹn khoái cảm và cảm xúc trong lúc làm tình với người con gái mà cậu ta yêu hơn bất cứ thứ gì trong cuộc đời này. Chu Minh đã dần biết cách khơi gợi dục cảm trong những khúc dạo đầu, biết làm trò với hai bàn tay trên cơ thể tôi, biết cách đưa đẩy nhịp nhàng, đúng với tiến độ cao trào của cả quá trình. Đến cả tiếng hét của Chu Minh cũng đã gợi dục hơn rất nhiều theo tỉ lệ thuận số lần chúng tôi làm tình với nhau. Tôi đã bắt đầu hết lo lắng và mệt mỏi với sự non nớt của Minh, đã có thể phiêu mình hơn trong những lúc như thế. Không phải chỉ với Chu Minh, mà là với thiên nhiên, tôi không yêu Minh nhiều đến mức mọi cảm xúc của tình dục đều hướng về cậu ấy trọn vẹn, tôi không có sự nồng nàn đó với Minh, nên tôi phải mượn đến thiên nhiên để những gì hoang dại của xác thịt được tỏa ra hết, để sự giao cấu giữa hai cơ thể không đơn thuần chỉ là trần tục. Cửa sổ đêm nào cũng mở, tôi thích mở cửa sổ vào đêm, kể cả trong lúc

ngủ, nó cho tôi cảm giác bay bổng vô cùng. Và những đêm lẫn lộn cùng Chu Minh, dường như là tôi đã nghe được tiếng quạ kêu từ rất xa, tiếng gió đêm vi vu, tiếng lá cây cựa quậy, cả tiếng những chiếc xe hơi thỉnh thoảng lướt qua, thoang thoang mùi hương ở đất Kuala Lumpur, làm tôi như càng mê mẩn hơn, man dại hơn cùng tấm thân trần của Minh, bảo là tôi mượn thiên nhiên để đạt sự khoái cảm tuyệt đối cũng được.

Điều làm tôi thích nhất khi làm tình với Chu Minh là mỗi khi thỏa mãn xong, cậu ấy không như một số người con trai khác, nằm ngửa ra giường, thở rất mạnh, không nói năng gì và cũng không quan tâm gì đến xung quanh nữa. Chu Minh thì khác, sau mỗi lần như thế, cậu ấy ôm tôi rồi nhìn tôi và mỉm cười rất đáng yêu, thói quen của Minh là cậu ấy sẽ lấy nước cho tôi uống, và để sẵn một đĩa trái cây bên cạnh, cậu ấy sẽ lấy khăn lau hết “phế liệu” trên người tôi, hoặc sẽ nhắc bóng tôi vào nhà tắm.

Còn nhớ lần đầu tiên, sau khi quan hệ xong, chúng tôi cùng ngâm mình trong bồn tắm, nước từ vòi sen trút xuống xối xả. Minh lấy tay vuốt những làn nước đang chảy trên mặt tôi ấm nóng, cậu ấy bỗng dừng hỏi, rất trù mến và nhẹ nhàng:

- Trước đây, em đã từng quan hệ bao giờ chưa?

- Không lẽ anh không thể nhận biết được?

Minh im lặng, cậu ấy đúng là chẳng có một chút kiến thức nào về chuyện này cả. Tôi cười, tụt người xuống cái bồn tắm khá rộng, mặt chìm trong nước, và tạo bong bóng nước nổi lên, tôi ngước mặt lên nhìn Minh đang ngâm mình trong nước ở phía đối diện, tôi lắc lư cái đầu sang để nước hai bên tai chảy hết ra ngoài, nước từ vòi sen vẫn xả xuống mạnh, tôi vuốt mặt, vẫn nhìn Minh và nói trong làn nước:

- Đã từng.

- Anh cũng đoán vậy.

Minh mỉm cười, tôi cũng cười, chẳng nói gì thêm. Bỗng cậu ấy hỏi, giọng điệu hơi bối rối:

- Em thấy anh có quá kém trong khoản này không?

- Có, quá non nớt và thiếu kinh nghiệm.

- Thế em có thỏa mãn không?

- Tất nhiên là không.

Sau câu trả lời của tôi, mặt Minh hơi xị xuống, tôi bật cười nói tiếp:

- Nhưng anh sẽ tiến bộ nhanh thôi, nếu không chúng ta không thể nào cảm nhận được nhau trong khi quan hệ cả.

Minh trườn người về phía tôi, trong làn nước ấm vô cùng, gần như thể nằm lên trên người tôi vậy, cậu ấy vuốt hai bên mặt tôi, nhìn tôi rất dịu dàng:

- Anh yêu em nhiều, nhiều lắm. Anh sẽ làm tất cả để em hạnh phúc.

Tôi mỉm cười, không nói gì, Minh lại nói tiếp một câu quen thuộc:

- Em nói em yêu anh nhiều đi.

Tôi nhìn Minh, chàng trai trẻ con đáng yêu của tôi, và thầm nghĩ, con người này mãi mãi không bao giờ có thể bạc bẽo hay phụ tôi được.

- Vâng, em yêu anh.

Lúc đấy tôi không hề nhận ra một điều rằng, tình yêu của tôi và Chu Minh rất khác nhau, Minh yêu tôi vì tôi là tôi, cậu ấy yêu hết tất cả những gì thuộc về tôi, cả những sai lầm và đổ vỡ trong quá khứ. Còn tôi, tôi yêu Chu Minh vì cậu ta yêu tôi quá nhiều, vì thiết nghĩ sẽ chẳng có người con trai nào có thể yêu mình hơn thế, vì thiết nghĩ nơi hạnh phúc nhất chưa chắc đã là nơi bình yên nhất, nhưng nơi bình yên nhất, chắc chắn mình sẽ tìm thấy được hạnh phúc.

Nhưng, vào thời khắc đấy, tôi đã quên đi mất một điều rằng, hạnh phúc không đơn giản chỉ là như vậy, hạnh phúc còn là cảm giác thỏa mãn của bản thân, tình yêu chỉ thực sự được thỏa mãn khi nó xuất phát từ sự nồng nàn của cả hai bên, tôi không có sự nồng nàn đó dành cho Chu Minh, cái điều mà trước đây tôi đã dành trọn vẹn cho Kiên. Hơn thế nữa, cái cảm giác bình yên mà Chu Minh đang dành cho tôi không phải lúc nào cũng cố định, thậm chí thời gian về sau này, câu chuyện giữa chúng tôi - hai con người yêu nhau trở nên khá mệt mỏi, ngọt nhạt và rất lung lay, đơn giản chỉ vì, trong tình yêu thật ra ai cũng yêu bản thân mình nhiều hơn, chẳng ai là có thể hy sinh và thay đổi vì ai hoàn toàn cả.

Mang trong mình một tình cảm sâu sắc đến vậy, nhưng đúng là trong con người Chu Minh là một sự kết hợp giữa một đứa trẻ và một anh chàng si tình. Yêu nhau rồi, sống chung với nhau, hòa nhập với sinh hoạt riêng tư của nhau, tôi nhận ra Minh vẫn rất trẻ con trong rất nhiều vấn đề. Chẳng hạn như cậu ấy sẽ chẳng bao giờ nhường nhịn tôi trong những lần cãi nhau. Tôi cáu thì cậu ấy cũng cáu, cả hai sẽ cùng to tiếng và cãi nhau đến cùng, làm tổn thương nhau, rồi giận dỗi nhau, không nói chuyện với nhau, có khi phải đến mấy ngày, đến lúc ấy Minh mới chịu làm hòa cho qua chuyện. Tôi ghét những trận cãi vã, mà ai đang yêu lại chẳng ghét vậy. Nhưng với một đứa con gái vốn rất coi trọng niềm kiêu hãnh của mình như tôi, những lần cãi nhau như vậy chỉ như một con dao bào mòn dần mức độ tình cảm của tôi dành cho Minh, thứ tình cảm mà vốn dĩ nó đã chẳng nồng nàn gì cho lắm. Một đứa con gái kiêu hãnh thì không bao giờ muốn lùi bước, tôi hẳn nhiên là vậy.

Nói không quá, yêu Minh tôi cứ như một bà mẹ trẻ của cậu ấy vậy. Tối nào cũng phải nhắc Minh đi tắm, thay quần áo. Ngồi ăn cơm mà cậu ấy lười một tí cũng phải bắt ăn cho hết, đồ đạc để trong nhà đến lúc cần dùng, việc đầu tiên là Minh phải hỏi to lên, đại loại như là: “An ơi, cái kéo để ở đâu em nhi?”, “An ơi, mấy cái bóng đèn hôm trước em để ở đâu?” chẳng bao giờ Minh chịu đi tìm cả. Phòng ở của hai đứa, trang trí như thế nào, mua sắm những cái gì, bao giờ hỏi ý kiến Chu Minh thì cậu ấy cũng trả lời một

câu quen thuộc: “Thế nào cũng được, em thích thế nào thì em làm”. Nhiều hôm mệt mỏi với việc học hành và các mối quan hệ xung quanh, về nhà tâm sự với Minh, Minh cũng chỉ biết an ủi, động viên tôi, tôi buồn thì cậu ấy cũng buồn, tôi khóc có khi Minh cũng khóc theo. Có lẽ chẳng bao giờ cậu ấy có thể cho tôi lời khuyên, hay bảo tôi nên làm cái này, không nên làm cái kia. Mọi cái tôi phải tự mò mẫm để tìm ra một hướng giải quyết các vấn đề, nhiều lúc chán nản quá chỉ ước ao có một bờ vai thật vững chắc để mình có thể dựa vào, một người con trai có thể thay tôi quyết định những vấn đề quan trọng của cả hai, có thể khiến tôi nể phục và toàn tâm toàn ý đi theo người ta. Đó phải là một người đàn ông thật sự, phải là một trụ cột vững chắc. Nói gì thì nói, phụ nữ nói chung cần được che chở và bảo vệ, và đó là một đặc quyền rất tự nhiên.

Tôi còn nhớ mãi lần chúng tôi to tiếng nhất với nhau. Từ đó trở đi, những tình cảm và suy nghĩ của tôi dành cho Chu Minh rạn nứt đi nhiều, và luôn khiến tôi phải hoang mang, liệu rằng mình có nên tiếp tục kéo dài câu chuyện tình này không?

Một lần tôi và Minh đi đến trung tâm siêu thị 1 Utama³. Chúng tôi giận nhau chỉ vì tôi muốn đi xem nhiều cửa hàng quần áo, nhưng Minh thì nhất định không chịu đợi tôi, cứ giục cuống lên và đòi đi xem đồ điện tử. Thế là cãi nhau, Minh đòi đi về, tôi không chịu, tôi bảo đi xem phim. Minh bảo: “Em thích thì đi xem phim một mình, lát nữa tự về một mình, giờ anh về đây”. Tôi phản ứng: “Không phải thách, anh thích đi đâu, làm gì mặc kệ anh, em đi xem phim”. Tôi quay mặt, đi về hướng rạp chiếu phim. Minh cũng quay đi, hai chúng tôi đi về hai hướng trái ngược nhau, và thậm chí không thèm quay đầu lại nhìn nhau một cái. Tôi đã mong rằng Minh sẽ chịu nhún nhường một chút mà đi theo tôi, dù sao xem phim cũng sẽ làm cả hai đỡ căng thẳng hơn, nhưng không, chẳng có một tiếng bước chân quen thuộc nào ở đằng sau tôi cả.

3. Trung tâm thương mại lớn nhất ở Kuala Lumpur.

Ngồi trong rạp chiếu phim một mình, tôi chẳng thể tập trung được một phút nào, phần vì rạp lạnh quá, mà tôi thì quên mang áo khoác, phần vì tôi nghĩ Minh đang lang thang trong siêu thị một mình để đợi tôi ra, mà giờ cũng đã muộn rồi, tôi bỗng thấy thương cho cậu ấy. Xem được một phần ba phim, tôi bỏ ra ngoài, nhưng nhìn quanh chẳng thấy Chu Minh đâu, đi hết bốn tầng của siêu thị cũng không có. Mười giờ tối, tất cả các cửa hàng đều đã đóng cửa, thậm chí tôi còn đi tìm loanh quanh ở các khu vệ sinh nam, cũng chẳng thấy bóng dáng nào quen thuộc cả, tôi ngồi ở một băng ghế dài khá lâu, hy vọng Minh đang trốn ở đâu đấy, sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, nhưng chờ đợi cũng chỉ là vô ích. Cả siêu thị vắng hoe, tôi bắt đầu thấy sợ, tôi gọi điện cho Lam:

- Chu Minh về chưa? - Tôi hỏi.

- Ơ, về được một lúc lâu rồi cơ mà, tớ nghe tiếng cửa phòng, tưởng hai đứa về cùng nhau.

- Không. Thôi tớ gọi để hỏi cho biết thế thôi.

- Ở, thế cậu đang ở đâu thế hả? Giờ này còn chưa về?

- Ở 1 Utama.

- Sao giờ này còn ở đây? Mà cậu ở đây với ai?

- Một mình.

- Trời đất. Sao lại ở một mình? Thế hai đứa có chuyện gì à? Sao Chu Minh lại để cậu một mình như thế? Mà sao cậu chưa về ngay đi.

- Được rồi, được rồi, giờ tớ về đây, cậu đừng hỏi thêm gì nữa, tớ mệt mỏi lắm rồi.

Tôi tắt máy, đi ra chỗ đợi taxi. Trời rất tối, những ánh đèn vàng mập mờ, không đủ độ sáng, đôi ba người dân địa phương lảng vảng gần chỗ tôi đứng, mấy anh chàng da đen cứ nhìn nhìn về phía tôi. Tôi sợ run người, nhưng cố gắng không để rơi một giọt nước mắt nào. Vài ba chiếc taxi tiến đến gần, tôi đi lướt qua một lượt, tôi bỏ qua chiếc xe đầu vì người lái taxi là một ông da đen người Ấn Độ. Hình như có ai bảo với tôi rằng ở Kuala Lumpur này, nếu bạn là con gái, đi một mình thì nên tránh những chiếc taxi của người Ấn Độ, vì trên xe bao giờ cũng có một mùi hương quyến rũ sẽ làm mình lịm người đi và không biết gì nữa, cũng đã có một số vụ hiếp dâm xảy ra như thế. Tôi cũng bỏ qua chiếc xe thứ hai, vì người lái taxi này đồng ý ngay lập tức khi tôi nói địa chỉ nhà, lại không nói giá tiền, đồng ý chạy theo đồng hồ, nhưng ánh mắt của ông ta thật đáng sợ, cứ nhìn chăm chăm vào ngực tôi, rồi cười rất khó hiểu. Tôi đóng sập cửa taxi lại và đi tới chiếc xe thứ ba, một chú lái xe người Trung Quốc, chú này nghe tôi nhắc đến địa chỉ, liền đưa ra giá ngay, tôi thở phào nhẹ nhõm, giả vờ trả giá một tí rồi đồng ý lên xe, mặc dù giá cao gấp đôi, nhưng có thể yên tâm là chú ấy có thể đưa tôi về đến nơi an toàn, vì cái người ta quan tâm ngay từ đầu là tiền.

Ngồi trên xe và nghĩ đến Chu Minh, tôi cảm thấy lòng mình dâng trào một nỗi thất vọng lớn. Đến bao giờ Việt An này mới tìm được một người đàn ông yêu thương mình hơn chính bản thân họ? Có lẽ sẽ chẳng có một ai như thế trên đời. Tôi như một nàng công chúa, suốt cả cuộc đời tìm kiếm chàng hiệp sĩ trong mơ, người có thể yêu chiều và che chở cho tôi như một tài sản quý giá nhất trên đời này, có thể dâng hiến cả thế giới này cho tôi, nhưng giấc mơ chưa bao giờ đến, nó lặng lẽ trôi đi, trôi qua từng người tình này đến người tình khác, tất cả xung quanh tôi chỉ là một sự ngộ nhận về một tình yêu đích thực, một tình yêu chỉ có trong cổ tích. Tôi trách mình sao ngày bé cứ thả nỗi buồn vào những câu chuyện cổ tích như thế, cứ tự cho mình là một cô công chúa, để hy vọng, để chờ đợi, để ngày tháng trôi qua. Và, cuộc đời thì chưa bao giờ là một trang truyện, chỉ có tôi, lặng lẽ giữa băng giá của những tan vỡ, tự hờn tự thương, tự nâng đỡ trái tim mình, như một con cừu cô độc giữa hoang dại của trời đất và thiên nhiên, chẳng biết gì, chỉ biết tự gặm nhấm nỗi buồn đau của chính mình.

Tình yêu thật ra là gì? Người tình thật ra là gì? Chu Minh đã từng nói không ít lần rằng cậu ấy yêu tôi hơn bất kỳ thứ gì trên đời này, yêu tôi hơn cả tính mạng và cuộc sống của cậu ấy, nhưng không phải. Cậu ta

chỉ như một đứa trẻ muốn có bằng được món đồ chơi, yêu tôi để thỏa mãn tình yêu và bản thân cậu ấy, để đến khi bị tổn thương hay không thỏa mãn điều gì đó, thì cũng vẫn như một đứa trẻ, có khi sẽ vứt đồ chơi ấy đi ngay, dù chỉ là trong khoảnh khắc mà thôi, chỉ là một hành động mà thôi, thì tình yêu đã không còn nguyên vẹn nữa rồi.

Việt An có quá đa cảm và cầu toàn không?

...

Lúc về đến nhà, bước vào phòng đã thấy Chu Minh ngồi im lặng ở một góc tường, để sẵn một bức thư xin lỗi rất dài. Đại loại cậu ấy xin lỗi vì hành động bỏ về như thế, để tôi ở lại một mình, để tôi tự đi về trong đêm hôm. Và cũng biện hộ lý giải cho hành động của mình, cậu ta bảo rằng tôi là một đứa con gái quá bướng bỉnh và không chịu lùi bước một chút nào, lúc nào cũng chỉ muốn thắng, mà trong tình yêu điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Đây là toàn bộ những gì cậu ấy viết trong thư. Tôi chẳng nói gì, vứt bức thư vào thùng rác trước mặt cậu ấy, và thầm nghĩ, cậu ta là con trai, lại đi so sánh thắng thua với bạn gái mình như thế để làm gì. Tôi mang sách vở và laptop sang phòng Lam học và ngủ, sáng hôm sau tôi phải có một bài thuyết trình trước lớp.

Lam đang ngồi vẽ tranh, cô ấy vẽ một cô gái, đang cố níu giữ một chùm bóng bay, cô gái mặc một chiếc váy màu trắng, đội mũ trắng, tóc dài, trông rất mong manh. Tất cả các bức tranh Lam vẽ hầu hết là về những cô gái ở những câu chuyện khác nhau. Tôi nhìn bức tranh như cảm thấy có sự đồng cảm ghê gớm.

- Hình như là có người đang yêu? - Tôi hỏi.

- Tình yêu là thế nào nhỉ? Hôm nay mình đang nhớ một người, đủ nồng nàn để vẽ một bức tranh, ngày mai đã thành hờ hững rồi... - Lam như đang tự nói với lòng mình.

Tôi cười, không nói gì. Đêm ấy, tôi nằm mơ xung quanh mình là những chùm bóng bay rực rỡ màu sắc, nhưng tôi chạm vào chùm nào thì nó đột nhiên lại biến mất hoặc bay vút lên trời, chỉ còn lại tôi hụt hẫng giữa vô định của những áng mây trôi...

2.2 Những người tình của Hiên Lam

Trái ngược với suy nghĩ của tôi trước khi sang Kuala Lumpur là Lam sẽ rất khó khăn để yêu lại một ai đấy. Nhưng không, từ ngày sang đây, Lam yêu nhiều và khá dễ dàng. Nhưng chẳng mối tình nào kéo dài được lâu cả, thường thì ba bốn tháng rồi lại tan vỡ. Mà dường như cô ấy cũng chẳng toàn tâm toàn ý với một người tình nào cả, yêu chỉ để thôi bùng những cảm xúc bất chợt nào đó, yêu để trái tim luôn có một ai đó để yêu thương, và còn yêu vì một mục đích nào đó. Trong tất cả các mối tình của Lam, chỉ có mối tình đầu dành cho Hải và mối tình cuối cùng ở Kuala Lumpur này là sâu nặng nhất. Mối tình kéo dài hơn một năm ở đây, với rất nhiều trăn trở, hạnh phúc cũng như đau khổ. Và cũng chính vì mối tình này mà nó đẩy Lam và tôi đến cái bi kịch do chính cô ấy tự tạo ra. Mọi cái đã trở nên quá muộn màng, và có lẽ giờ đây

tôi đang là người duy nhất phải chịu đựng tất cả.

Những người tình của Lam hầu như đều là những chàng trai tốt, và có một tố chất đặc biệt nào đấy, phải nói là Lam rất may mắn ở điểm này, hoặc giả là cô ấy đã khá kén chọn. Nhưng không thể phủ nhận rằng, tôi quý tất cả bọn họ, cũng như họ quý tôi vậy. Đến bây giờ, một vài người trong số họ vẫn đang là bạn tốt của tôi, và chúng tôi vẫn thường xuyên giữ liên lạc.

2.2.1 Allen

Người tình đầu tiên của Lam ở Kuala Lumpur là một anh chàng người Trung Quốc, có cái tên khá dễ thương - Allen. Cậu bạn này học cùng môn MGT (Quản lý) với tôi, Lam, Lâm và Lạc Bân. Trước đó, tôi không hề để ý đến anh chàng này, vì mỗi khi đến giảng đường, tôi ít khi nhìn ngó xung quanh, chỉ tập trung nghe giảng và viết bài đã căng hết cả đầu rồi. Một lần, đang ngồi trong lớp, cô giáo bỗng đứng nói về bài thi MGT giữa kỳ. Đó là môn lý thuyết đầu tiên chúng tôi học, giữa kỳ chúng tôi lại không có đề cương chính xác để ôn tập, nên điểm số của ai cũng rất thâm. Tôi và Lâm cao nhất cũng gần 10/20. Sau một hồi phàn nàn về chuyện số lượng bài dưới năm mươi phần trăm điểm quá nhiều, cô giáo bỗng nhắc đến tên một sinh viên có điểm giữa kì cao nhất khoa: 17.5/20 và chỉ tay về phía bạn sinh viên đấy. Đó là một anh chàng trông rất ngộ, tóc để lòa xòa trước mặt, đeo cặp kính cận to đùng, mặc một cái áo phông rất dài, và cái quần đùi rất ngắn, tôi suýt phì cười khi nhìn cậu ta. Bỗng Lam giật mạnh tay áo của tôi một cái, rồi nói nhỏ vào tai.

- Cậu biết đấy là ai không?

- Ai thế?

- Là anh chàng mà tớ kể là hay nhìn trộm tớ trên xe buýt, rồi hôm nọ ở trong lớp Tutorial (Lớp phụ đạo), cậu ta tiến đến làm quen với tớ ấy.

- Ồ, hóa ra là anh chàng này hả?

- Nhìn ngộ thế mà không ngờ học giỏi vậy. - Lam nói với vẻ mặt hơi tình quái.

- Nhìn cậu ta trông thông minh đấy chứ. Có khi anh chàng này đang để ý đến cậu đấy. Mà cậu ta tên gì ấy nhỉ?

- Allen.

Đang nói chuyện, bỗng dưng Allen quay lại đằng sau nhìn về phía chúng tôi, đúng hơn là nhìn về phía Lam. Tôi cười khúc khích:

- Đây, cậu ta đang nhìn cậu kìa. - Tôi bảo.

- Ủ, kệ đi.

Lam làm bộ không để ý tới, mắt cô ấy nhìn thẳng, mặt hơi vênh lên trông rất ngộ nghĩnh, nhưng tôi biết

thừa cô nàng chắc đang bối rối lắm, mà không biết có bối rối thật không vì thần kinh của Lam rất vững, chả mấy khi bị tác động bởi những kiểu cảm xúc thế này. Lâm ngồi bên cạnh căn nhắc với tôi:

- Sao cậu và Lam cứ nói chuyện linh tinh trong lớp thế, không tập trung nghe giảng đi.

Tôi chưa kịp phản ứng thì Lam đã phản ứng:

- Kệ bọn tớ, cậu không chịu được thì lên phía trên mà ngồi. Ai bắt ngồi đây hóng chuyện rồi khó chịu.

Lâm không nói gì thêm nữa, cậu ấy cúi xuống chép bài một cách lặng lẽ. Tôi bất giác nhìn sang phía Lạc Bân, Lạc Bân đang nhìn Lâm, ánh mắt dường như là hơi lo lắng.

Có một điều gì đó đang dần dần hình thành trong các mối quan hệ, tôi nghĩ.

Cuối buổi học, Allen tiến về phía chúng tôi, cậu ấy chào tất cả mọi người rất lịch sự:

- Tất cả các bạn là người Việt Nam à?

- Ừ. Bạn là người mà lúc nãy cô giáo nhắc đến đấy à? - Tôi hỏi.

- À, cũng không có gì. - Allen cười.

Allen nhìn sang Hiên Lam, Lam tỏ ra không quan tâm lắm, chỉ cười nhẹ nhàng.

- Lam này, thế có quyết định vào cùng nhóm với tớ không? Tớ ghi tên Lam vào nhé? - Allen bỗng hỏi.

- Không biết nữa, để tớ suy nghĩ đã.

Allen lại tiếp lời:

- Thế có gì trở ngại sao?

- Tớ đã bảo là để tớ nghĩ đã mà. Tớ phải trình bày với cậu sao?

Lam phụng phịu, tôi và Allen nhìn nhau cười, cậu ta có nụ cười đáng yêu và đôi mắt thông minh.

Đó là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với Allen. Allen cho tôi một cảm giác rất dễ chịu, tôi nghĩ nếu hai người yêu nhau thì nhất định Allen sẽ rất tốt với Lam.

Mấy ngày sau, Lam thường đi học về muộn hơn mọi ngày, và hay ra khỏi nhà vào buổi tối. Tôi cũng đoán là Lam đi chơi cùng Allen, vì thỉnh thoảng Allen hay sang nhà tôi rủ Lam đi ăn tối hoặc đi dạo. Có lần tôi và Chu Minh còn gặp cả hai đang dắt tay nhau đi về, Allen nói điều gì đó, Lam cười phá lên, trông Lam không còn cái vẻ bất cần ngày thường. Lúc đấy là bảy giờ tối, nhưng trời vẫn còn chạng vạng hoàng hôn. Bầu trời như một bức tranh với những mảng màu khác nhau, mảng đỏ, mảng hồng, rồi xám, rồi đen. Lại nghe thấy tiếng quạ kêu, đôi ba con đậu ở trên cột điện, đôi ba con thì như đang nhảy lò cò ở dưới đất. Đi ngang qua những cây hoa tím bên đường, một vài bông hoa vướng lên tóc Lam, rồi nó trôi theo làn tóc thẳng mượt của Lam và rơi xuống đất, tựa hồ như nó đang trôi theo một dòng sông vậy. Lam và Allen vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, mà không hề biết tôi và Chu Minh đang đi ở phía sau.

- Trông hai người họ đẹp đôi nhỉ? - Tôi nói với Minh.

- Ủ, nhưng anh không nghĩ Lam yêu Allen đâu.

- Thế anh nghĩ sao?

- Anh không biết.

Tôi cũng không rõ. Lam cũng không phải loại con gái lẳng lơ, nhưng rõ ràng Lam đang cố để Allen hy vọng một điều gì đó. Là tôi chưa hiểu hết về Lam, hay là Lam có một nguyên do nào đấy cho những hành động của cô ấy?

Gần thi cuối kỳ môn học làm chúng tôi đau đầu nhất vẫn là MGT, vì điểm thi giữa kỳ thì thấp, điểm bài tập cũng vừa đủ qua, lại không có đề cương ôn tập rõ ràng, nội dung cứ lan man, chỉ mong có một cái đề cương thật rõ ràng để mà ôn tập cũng không có. Nhưng điều ước đã thành hiện thực khi một tối Hiên Lam về rất muộn. Tôi, Chu Minh, Lạc Bân và Lâm đang ngồi học thì Lam bước vào, đặt một tờ giấy trắng trên bàn, nói cộc lốc:

- Đề đấy.

Tôi và Lạc Bân vội cầm ngay lên xem. Sáu câu hỏi ngắn, lúc thi sẽ chọn bốn câu để làm, và hai bài tập tình huống. Từng câu hỏi chỉ ra từng phần một rõ ràng, có những câu hỏi nằm ở những mục rất nhỏ, nếu mà không biết thì sẽ chẳng bao giờ để ý đến.

- Có chắc chắn không? - Tôi hỏi.

- Lại chả không. - Lam vừa đứng soi gương vừa nói.

- Thế này thì tốt quá, người yêu của cậu tuyệt thật đấy Lam ạ. - Lạc Bân vừa cười vừa nói.

Tôi nhìn Lạc Bân, hình như cô ấy vừa nói, mắt khẽ liếc về phía Lâm.

- Người yêu nào? Cậu có ý gì thế? - Lam bỗng gắt.

- Ý gì đâu. Thì chẳng phải mấy câu hỏi này là Allen đưa cho cậu à? - Lạc Bân nói tiếp.

- Ai đưa cũng không phải việc của cậu. Tự nhiên có người đưa cho mà học thì im lặng đi, đừng có nhiều chuyện.

Lam nói với giọng điệu rất nặng nề và gay gắt, rồi hậm hực bỏ về phòng. Lạc Bân im lặng, không nói gì, ánh mắt trông có vẻ vừa sợ sệt, vừa ngây thơ, có điều tôi cảm nhận đôi mắt ấy không hề đơn giản một chút nào. Cũng như câu nói đùa vừa rồi của Lạc Bân vậy, chắc là không phải vô tình và tự nhiên mà cô ấy nói ra thế, khi mà ánh mắt thi thoảng cứ liếc nhìn về phía Lâm. Nhưng tại sao lại nhìn Lâm nhỉ? Hình như trong cái nhà này, tôi là đứa ngây thơ nhất thì phải.

- Lần sau cậu đừng nói thế nữa nhé.

Lâm bỗng đứng nhìn Lạc Bân nói, làm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Cậu ấy đứng lên bỏ về phòng. Tôi ngồi học một lúc rồi quyết định xuống phòng Lâm để nói chuyện. Lâm mở cửa cho tôi với vẻ mặt khá

lặng lẽ. Tôi ngồi ở một góc trong phòng, Lâm cúi mặt vào Laptop, hai đứa bỗng dưng trở nên im lặng không biết nói gì. Chợt Lâm thờ dài rồi bảo:

- Hiên Lam đúng là đồ ngốc, vừa ngốc vừa đại dốt.

- Sao cậu lại nói thế? - Tôi hỏi.

- Chỉ vì mấy câu hỏi của kỳ thi này mà Lam phải lao vào một trò chơi cảm xúc không chân thật như thế. Có cần thiết phải như vậy không? Cậu ấy không thấy mệt mỏi à?

- Tớ không hoàn toàn nghĩ vậy đâu, Lâm ạ. Allen cũng là người tốt, thậm chí kể cả Lam không có tình ý gì thì tớ nghĩ Allen cũng giúp đỡ Lam và bọn mình thôi. Tớ nghĩ chắc cả hai cũng có tình cảm gì đó với nhau, và có thể là Lam chưa chắc chắn về tình cảm của mình.

- Cậu nói vậy là không hiểu rồi. Lam không có tình cảm gì với anh bạn đó cả. Đó không phải là kiểu người Lam thích, và hơn nữa, nếu có thì Lam cũng sẽ không bao giờ tỏ thái độ thế cả. Tớ rất hiểu Lam, thật ra Lam chỉ lợi dụng Allen mà thôi. Trong suốt một quá trình dài, từ bài tập về nhà, đến bài thuyết trình nhóm, chủ yếu là Allen làm cho Lam. Nhưng sao Lam lại làm thế? Tớ hay cậu đều có thể giúp cậu ấy kia mà. Cậu ấy làm vậy nhưng không biết rằng nó rất nguy hiểm, chẳng may mối quan hệ này nó không thể dừng lại hay kết thúc như Lam mong muốn thì sao?

- Được rồi, tớ sẽ nói chuyện với Lam sau, cậu đừng quan trọng hóa mọi chuyện lên như thế. Tớ có thể hỏi cậu một câu chân thành được không? Cậu không cần trả lời cũng được, nếu thấy ngại.

- Cậu cứ hỏi đi.

- Có phải cậu thích Lam không?

Lâm im lặng một lúc rất lâu, tôi tiếp lời:

- À, chỉ là cảm nhận của tớ thôi, cậu không cần phải trả lời đâu mà.

Lâm cười nhẹ, lắc đầu:

- Thật ra cũng không có gì, tớ coi Lam như cậu và Lạc Bân thôi, chẳng qua nhìn cô ấy vậy nên tớ thấy lo thôi.

Tôi mỉm cười, chào Lâm rồi bước ra khỏi phòng, Lâm còn cố nói với tôi một câu:

- Cậu là một người con gái nhạy cảm, nhưng cậu lại đơn giản nghĩ ai cũng giống mình, thật ra cuộc sống phức tạp hơn chúng ta nghĩ rất nhiều.

Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười quay đầu đi và thầm nghĩ: “Lâm à! Thật ra tớ không ngây thơ và đơn giản đến vậy đâu, ít ra tớ biết cậu đang cố giấu trái tim mình”.

Chúng tôi đã kết thúc môn MGT một cách tốt đẹp, vì đề thi không khác một chút nào so với những câu hỏi Allen đưa cho Lam. Lúc đọc đề thi tôi không cảm thấy vui vẻ gì mấy, thậm chí hơi bức mình vì không

hiểu lý do gì mà Allen lại có thể có trong tay đề thi chính xác một trăm phần trăm như vậy được.

Mấy ngày sau khi thi xong, tôi không thấy Lam đi cùng Allen nữa, cũng ít thấy Allen đến nhà chơi, tôi hỏi Lam:

- Đạo này cậu và Allen thế nào?
- Chẳng thế nào cả. - Lam trả lời cộc lốc.
- Tớ hỏi chân thành đấy, mối quan hệ của cậu và Allen là thế nào?
- Chẳng thế nào cả. Giờ chắc sẽ nhạt nhẽo hơn trước nhiều.
- Sao thế?
- Tớ vừa từ chối lời tỏ tình của Allen.
- Cậu không thích Allen à?
- Có thích, nhưng không yêu.
- Bây giờ thế nào?
- Cũng bình thường. Chẳng có cảm xúc gì mấy, chắc hết thích rồi quá.
- Thế trước đây cậu thích Allen vì cái gì?

Lam quay sang nhìn tôi như có vẻ phật ý vì câu hỏi, rồi vừa nói vừa phá lên cười rất to:

- Chắc là vì mấy câu hỏi cuối kỳ rồi.

Tôi chẳng nói gì, dõi theo thái độ của Lam. Cô ấy lại tiếp lời:

- Sao? Còn gì nữa không?

Tôi lắc đầu, cũng không nói thêm được gì nữa.

Tôi đứng bên khung cửa sổ, nhìn xuống vườn, cỏ mọc mỗi lúc một cao, che hết cả khoảng đất trống. Chu Minh đang cắt cỏ, có lẽ tôi nên tìm chút thanh tịnh trong hạnh phúc nhỏ nhoi và bình yên của mình hơn là đi tìm câu trả lời và lý giải chuyện của mọi người xung quanh. Lâm nói đúng, cuộc sống phức tạp hơn chúng ta nghĩ rất nhiều, mà lại do chính con người tạo nên, con người đưa đẩy tình huống và những câu chuyện trở nên lắt léo. Giống như Lam hôm nay có thể phật ý vì câu hỏi của tôi, và có lẽ tôi cũng phật ý vì cái bất cần của cô ấy, sự bất cần không quan tâm đến cảm xúc của người khác. Trong một khoảnh khắc nào đấy, có thể là chúng tôi đã chưa hiểu nhau, hoặc giả chúng tôi không muốn hiểu sâu thêm về nhau. Đường như thế là đủ cho một mối quan hệ chẳng?

Hai tháng sau. Trong một ngày mưa rất to, sấm chớp nổ vang trời, mọi người trong nhà phải tắt hết máy tính đi, chỉ còn mỗi Lam là chưa về nhà. Cơm tối thì đã nấu xong hết rồi, Lâm định vác ô đến trường để tìm Lam thì cô ấy xuất hiện trước cửa nhà. Toàn bộ người từ trên đầu xuống dưới chân ướt sũng, cặp xách cũng ướt nốt, cô ấy nhìn chúng tôi im lặng, tôi đọc thấy trong mắt Lam một nỗi buồn lớn.

- Lau người đi này.

Lâm nói rồi đưa một cái khăn tắm rất to cho Lam.

- Để tớ lau cho. - Lạc Bân bỗng dừng chạy lại, có vẻ rất sốt sắng, khác với phong thái ngày thường của Bân với Lam.

Lam chẳng nói gì, cô ấy gạt phắt chiếc khăn tắm ra, rồi bỏ lên trên phòng, mọi người nhìn nhau không ai dám nói gì.

Tôi để phần thức ăn lại cho tôi và Lam, rồi bảo mọi người cứ ăn trước. Bước vào phòng Lam, phòng tối om, đèn vẫn chưa được bật, cửa sổ mở toang, rèm cửa hai bên bay lên bay xuống phấp phới, mưa tạt vào ướt cả bàn học và nền nhà. Ánh đèn ngoài vườn chiếu vào, tôi thấy Lam ngồi một góc, mặt cúi xuống, tay ôm hai đầu gối, quần áo vẫn chưa thay. Tôi bước đến, ngồi bên cạnh cô ấy, cũng chẳng nói gì, hai đứa cứ thế im lặng với nhau. Bỗng Lam nói, rất nhỏ:

- Allen đi mất rồi.

Tôi quay sang nhìn cô ấy, nhưng cũng chẳng nói gì, Lam lại tiếp tục:

- Hôm nay tớ gặp anh bạn cùng phòng Allen ở đây, anh ta bảo Allen chuyển sang Úc hẳn rồi, sẽ không quay lại đây nữa... Cậu ấy chẳng nói gì với tớ cả. Cách đây một tháng, Allen lại ngỏ lời với tớ, cậu ấy bảo nếu tớ không đón nhận tình cảm của cậu ấy thì cậu ấy ở đây cũng chẳng để làm gì nữa, vì ước mơ của cậu ấy còn vượt xa hơn cả Kuala Lumpur này. Ở Kuala Lumpur chỉ có tớ mới có thể khiến cậu ấy an phận với tất cả. Tớ đã bảo gì nhỉ? Tớ bảo vậy thì cậu ấy thích đi đâu thì đi đi, vì nếu ở lại sau này cậu ấy sẽ oán tớ rất nhiều. Thế mà đi thật, và không nói một câu nào. Giữa bọn tớ có rất nhiều kỷ niệm, không chỉ là những khoảnh khắc ngăn ngui của thời gian học môn MGT, mà còn có rất nhiều lý do để tồn tại mối quan hệ này, những lý do đó còn quan trọng hơn nhiều những câu hỏi ôn tập. Những câu hỏi đó thật ra chỉ là một cái cớ của tớ để che đậy những cảm xúc thật của mình, mặc kệ mọi người nghĩ gì. Nhưng tớ biết nếu tớ đồng ý yêu Allen thì trước sau gì tớ cũng phụ cậu ấy mà thôi, tớ có thể nắm bắt và đo lường được tình cảm và cảm xúc của mình, và cũng có thể nhìn thấy trước giới hạn của nó đến đâu. Allen rất tốt và chính vì thế tớ không muốn mất cậu ấy bằng việc lao vào yêu đương như trò chơi, rồi biến mất khỏi trò chơi, và rời bỏ nhau. Chính vì thế mà bây giờ, nó là một trạng thái thật khó chịu, khó chịu cho cả hai, tớ cứ giữ nó lửng lơ thế, nhưng tớ cũng biết tớ không thể giữ nó mãi như thế được. Allen rất hay hỏi tớ là, tớ có nhớ cậu ấy không? Tớ chưa một lần nào trả lời, tớ chỉ nói là từ ngày sang Kuala Lumpur tớ chưa biết nỗi nhớ dành cho một người con trai là như thế nào? Nhưng thật ra, tớ đã nhớ cậu ấy rất nhiều, nhớ những chuyến xe buýt hay đi cùng nhau, nhớ những ngày Allen ngồi một mình ở thư viện đợi tớ học xong, nhớ những ngày cậu ấy dẫn tớ ra khu công viên trẻ con gần nhà để chơi, có cái xích đu trông rất ngộ nghĩnh... Nhớ những ngày đi học về cùng nhau, nhớ con đường quen thuộc, cả ngôi nhà mà giờ cậu ấy chẳng còn ở đấy nữa, còn cả

những quán ăn xung quanh trường, lúc nào cậu ấy cũng bắt tớ ăn thử mấy món có cà ri vàng vàng đỏ đỏ, còn hay mua bim bim cho tớ ăn nữa... Nhớ nhiều vậy đó, nhưng mà cậu ấy chẳng biết gì cả, rồi cứ thế mà rời bỏ Kuala Lumpur, rời bỏ tớ, đột ngột, lạnh lùng và lặng lẽ. Chiều nay tớ đi học về một mình, ngồi trên xe buýt một mình, tớ đi ngang qua con đường, tớ đến khu công viên, trời mưa nên chẳng có bọn trẻ con mọi khi hay chơi ở đó... Nếu tớ biết trước được rằng từ giờ trở đi tớ phải nhớ đến Allen trong tình trạng như vậy thì...

Hiên Lam nói một mạch, như không để ý có tôi ngồi bên cạnh, nói như tự nói với chính mình. Tôi nghe giọng cô ấy nghẹn lại, phồng tối quá tôi không biết Lam có khóc không, tôi rất hiếm khi nhìn thấy Lam khóc. Vậy là những cảm nhận của tôi về tình cảm của Lam dành cho Allen là đúng. Tôi mỉm cười vì tôi càng nhận ra Lam dễ thương hơn tôi nghĩ, mặc dù cũng thật là buồn cho Lam khi sau tất cả những tháng ngày vừa qua, cuối cùng nó trở thành một nỗi nhớ không hoàn hảo, một nỗi nhớ được hình thành trên những mảnh vỡ còn sót lại ở đất Kuala Lumpur.

Tôi gọi Allen là người tình đầu tiên của Lam ở mảnh đất này. Không biết cụm từ “người tình” có phù hợp với Allen hay không, vì hình ảnh cậu ấy quá trong sáng và dễ thương. Nhưng dù sao Allen cũng đã đi vào ký ức, nỗi nhớ và nỗi buồn của Lam rồi.

Đêm hôm ấy, tôi nằm nhớ lại lần cuối cùng gặp Allen, cậu ấy ngồi dưới nhà đợi Lam, chúng tôi nói dăm ba câu với nhau. Allen bảo: “Tớ rất thích đôi mắt của Lam, thích cái phong cách bất cần của cô ấy hay cố tạo ra để che giấu sự bối rối của mình, thích cả sự tính toán trẻ con của Lam nữa. Cô ấy bảo lúc đầu quen tớ chỉ định lợi dụng để lấy đề cương ôn tập và có người làm hộ bài thuyết trình”. Rồi cậu ấy bật cười rất đáng yêu, và nói tiếp, nói như thể đang thì thầm: “Thật là dễ thương...”.

Tôi bỗng thở dài, tự nhiên thấy buồn, lại đa cảm, tự hỏi không biết Allen rồi sẽ làm sao với chùng đầy ký ức và nỗi nhớ về Lam? Cậu ấy có quên được không? Và liệu có phải Lam đã đánh rơi một mối tình đáng lẽ còn đẹp hơn cả thế. Vì đâu dễ dàng tìm được người con trai yêu con người thật của mình, yêu cả những góc tâm hồn không hoàn hảo, để có thể bật cười và nói “Thật là dễ thương...” như vậy.

2.2.2 Munir

Sau Allen, Lam cũng quen thêm hai chàng trai nữa, lần này là quan hệ yêu đương thật sự, vì cô ấy nhận lời người ta nhưng cũng kết thúc nhanh chóng.

Thời gian này, dường như Lam yêu ai cũng rất bất cần, tôi không biết lúc cô ấy nhận lời thì trông như thế nào, bình thường cô ấy rất hồ hững, chẳng tìm thấy được sự nồng nàn hay mãnh liệt trong cách đối xử của Lam với người ta, vậy mà anh chàng nào cũng trở nên rất đắm đuối và si mê cô ấy. Giờ ngồi nghĩ lại, tôi vẫn phải bật cười.

Tôi nhớ anh chàng gốc Ấn Độ ngày đó, da ngăm ngăm đen, trông cao to, mặt chữ điền và có đôi mắt

rất đẹp. Đôi mắt to tròn với hai hàng lông mi dài, đặc biệt là hai đồng tử màu xanh nước biển, lúc đầu tôi còn tưởng anh ta đeo kính sát tròng có màu, nhưng không phải, đó là màu mắt tự nhiên. Cha anh ấy là người Ireland. Đôi mắt ấy đẹp đến nỗi tôi hay nói đùa với anh chàng này là: “Chắc hẳn cũng có một vài cô gái nào đó chỉ vì yêu đôi mắt anh mà phải chấp nhận yêu luôn cả anh nhỉ?”. Munir (tên anh chàng ấy) vừa cười vừa nói với tôi rằng:

- Nhưng anh tin là Lam yêu anh không phải chỉ vì đôi mắt đâu. Cô ấy không phải là người coi trọng vẻ đẹp bên ngoài.

- Thế anh nghĩ tại sao Lam lại yêu anh?

- Anh không biết. Nhưng chắc không hẳn chỉ là vì tình yêu. Có thể Lam chỉ yêu anh ít ít thôi, cô ấy có lý do riêng tư nào đó để nhận lời tỏ tình của anh. Nhưng anh không quan tâm lý do ấy là gì, anh trân trọng tình yêu này và cảm thấy hạnh phúc, may mắn vì là người được Lam lựa chọn.

- Anh thật đáng yêu, chàng trai ạ. Em hy vọng là Lam sẽ cảm nhận được tình yêu của anh.

- Ồ, tất nhiên là cô ấy cảm nhận được chứ. Anh chưa bao giờ che giấu tình yêu của mình với Lam cả.

Munir cười, rồi tự nhiên lại trầm ngâm nói tiếp với tôi:

- Có điều là chưa bao giờ Lam nói yêu anh cả.

- Chưa bao giờ sao? - Tôi hỏi.

- Ừ, khi anh tỏ tình với Lam, anh đã hỏi cô ấy là “Em có yêu anh không?”, và cô ấy trả lời rất lạnh lùng: “Anh không phải hỏi nhiều đâu, em đồng ý làm bạn gái của anh”. Thế là thôi anh chẳng hỏi gì nữa, từ hôm đấy anh và Lam là một cặp.

Đấy là dăm ba câu đối thoại tôi nhớ về Munir. Anh chàng này là chủ một quán ăn Ấn Độ mà Lam làm phục vụ ở đó. Thời gian này bỗng dưng cô ấy thích đi làm thêm, làm đủ thứ nghề: làm bánh sô cô la, tiếp thị sản phẩm, bán hàng, rồi đi phiên dịch... Cũng chẳng phải vì tiền, bởi thù lao của những công việc này cũng chẳng được là bao, có lẽ Lam thích thay đổi không khí.

Cuộc sống xung quanh với những cảnh vật, con người và những mối quan hệ quen thuộc đôi khi lại rất nhàm chán và ngọt nhạt. Nhiều chỗ Lam làm, tôi cũng phải xin vào làm cùng cô ấy, lý do duy nhất chỉ là cảm thấy không yên tâm khi để cô ấy làm một mình như vậy.

Từ ngày nhận lời yêu của Munir, Lam cũng không đi làm ở quán ăn đó nữa. Điều tôi đặc biệt thích ở Munir là anh ấy rất yêu động vật và hoa cỏ. Munir thường hay tặng Lam những thứ như thế. Một chiều mưa rất to, tôi và Lạc Bân đang ngồi gọt trái cây ở phòng khách, Chu Minh chơi guitar, Lâm ngồi pha trà, Lam ngủ trên phòng. Bỗng có tiếng xe hơi quen thuộc trước cửa nhà, Munir xuất hiện với một lồng chim trên tay, Lạc Bân vội chạy tới, kêu lên:

- A, chim gì vậy anh? Đẹp quá.

- Đây là con vẹt. - Chu Minh bảo.

- Chính xác. Đây là con vẹt đẹp nhất ở 1 Utama, anh vừa thấy là đã muốn mua ngay để tặng Lam rồi.

Tôi ngắm nghía chú vẹt đang đậu trên cái cành đặt trong lồng. Chú ta có bộ lông với ba màu nổi trội: vàng, xanh, tím - tựa như bộ lông của một chú công đom đóm. Cái mỏ dài trông rất ngộ, đôi mắt màu xám tro, tròn xoe như hai viên bi ve. Quả thật rất đẹp.

- Nó có nói được không anh? - Tôi hỏi.

- Tất nhiên rồi. Không lẽ anh bỏ tiền ra để vắc về một con vẹt không biết nói sao?

- Ôi, con này chắc đắt lắm anh nhỉ? Hôm nọ em xem giá một con vẹt trên mạng, không đẹp bằng con này đâu, đã hơn 1000RM4 rồi. - Tôi nói tiếp.

4 RM (Ringgit) đơn vị tiền tệ của Malaysia - còn được gọi là đồng đô la Malaysia. 1RM bằng khoảng 5.000VNĐ.

- Thì tiền nào của đấy em ạ. Bù lại, anh sẽ tập cho nó nói nhiều lời yêu thương, để ngày nào cũng nói cho Lam nghe.

Đến khi Lam thấy con vẹt, cô ấy bỗng kêu lên với Munir:

- Trời ơi, con gì mà trông ghê quá vậy? Cái mỏ gớm quá đi mất thôi, anh lôi nó từ đâu về thế?

- Anh mua ở 1 Utama đấy. Em không thích à?

- Không, trời ạ. Anh không biết em ghét vẹt lắm à? Suốt ngày chỉ giỏi “ăn theo nói leo” chứ lợi ích gì.

Buồn cười nhất là Munir dạy nó rất nhiều câu tiếng Anh, đại loại như là: “I love you!”, “I miss you!”, “You are so beautiful”, thì nó lại chẳng nói được câu nào. Đến khi Lam nhìn nó ghét quá, mới buông một câu Việt Nam: “Đúng là đồ ngốc” thế là nó nhại lại ngay: “Đồ ngốc! Đồ ngốc! Đồ ngốc!”. Cả bọn phá lên cười. Chu Minh còn bảo: “Chắc anh Munir mua nhằm con vẹt Việt Nam rồi”. Cứ thấy có người, là nó lại kêu “Đồ ngốc”, Munir suốt ngày hỏi bọn tôi rằng “Đồ ngốc” nghĩa là gì, nhưng tôi chỉ cười thôi, không giải thích.

Con vẹt được treo ngay bên khung cửa sổ ngoài vườn, Lam chẳng bao giờ đoái hoài đến nó, hằng ngày tôi và Chu Minh thay phiên nhau cho nó ăn và uống nước.

Rồi có lần Munir vắc một bó hồng tím để tặng Lam, cô ấy buông ngay một câu: “Trên đời này, em ghét nhất là hoa hồng”. Lúc khác thì một chậu xương rồng rất đẹp, Munir đặt nó ngay bên khung cửa sổ phòng Lam. Có một buổi sáng đang chuẩn bị đi học, tôi và Chu Minh nghe thấy Lam gắt gỏng trong điện thoại rất to: “Sao anh lại để cái cây xương rồng ở đấy thế hả? Em vừa ngủ dậy, ra đóng cửa sổ, đã bị gai đâm vào tay chảy máu rồi. Em đã bảo anh là vứt nó ở dưới bếp hay sau vườn ấy, thế mà anh có nghe đâu.

Giờ em vứt nó vào sọt rác cho anh xem”. Nói vậy nhưng Lam vẫn để chậu cây xương rồng đó ở trong phòng rất lâu. Món quà cuối cùng của tình yêu này là một con rùa, trông ngộ nghĩnh vô cùng. Nó bé tí tẹo, bằng một phần ba lòng bàn tay người lớn, nuôi được mấy ngày thì nó bị mù mắt, thế là đành thả ra hồ. Sau món quà này, Lam nói chia tay với Munir. Không biết Lam đã nói lời chia tay thế nào, cô ấy cũng không kể tôi nghe, chỉ biết rằng, ngày cuối cùng Munir đến nhà, cũng là vào một đêm mưa bão, vì lúc ấy đang đúng vào mùa mưa ở Kuala Lumpur. Anh ta không vào nhà, mà chỉ ngồi trong xe ô tô, chiếc xe đỗ trước cửa nhà khá lâu, cả chiếc xe bị bao phủ bởi những làn mưa xối xả.

- Hình như anh Munir đang đợi cậu đấy Lam ạ. - Tôi bảo Lam.

- Ừ. Anh ta gọi điện suốt từ nãy đến giờ. Thôi kệ đi, lát nữa kiểu gì cũng tự về ấy mà.

Lam vừa tung tẩy cây bút lông lên giá vẽ, vừa trả lời rất bình thản.

- Hay cậu xuống dưới nói với Munir một hai câu để anh ấy về. Dù sao anh ấy cũng đã rất yêu và rất tốt với cậu cơ mà. - Tôi nói tiếp.

- Đã kết thúc rồi thì có tha thiết hơn với nhau cũng chả để làm gì. Dù sao ngay cả lúc yêu nhau tớ cũng chẳng nòng nài gì, không có lý gì đến lúc chia tay lại tỏ ra thế. Làm thế khác nào thương hại họ đâu. Anh ta đã yêu được thì đến lúc chia tay cũng phải học cách chấp nhận được thôi.

- Thế tại sao trước đây cậu lại đồng ý làm bạn gái Munir? - Tôi nói với thái độ hơi khó chịu, ít nhiều là Lam đã quá ích kỉ trong trường hợp này.

Cô ấy lại nhìn tôi như cái lần tôi hỏi lý do cô ấy thích Allen, rồi lại bật cười:

- Chắc là vì mấy món quà của anh ta quá, công nhận là anh ta giàu thật đấy.

- Tớ chẳng thể nào hiểu được cậu, Lam ạ. Con người cậu, cái gì là thật, cái gì là giả? Thật sự cậu có xem tớ là bạn thân của cậu để chia sẻ mọi cảm xúc không? Tớ e là chưa rồi, vì tớ cảm giác rằng, đến chừng nào cậu còn trụ được với bản năng và vỏ bọc của mình, cậu dường như không cần đến tớ hay bất cứ ai xung quanh, chỉ đến khi nào cậu bỗng dưng mềm nhũn ra cậu mới cần đến tớ để dựa vào như một sự bầu vùi vậy. Tớ cảm thấy thất vọng vì điều đó, vì tớ đã hoàn toàn chân thành với cậu.

Tôi nói liền một mạch, chẳng buồn nhìn Lam, và không đợi cô ấy nói thêm câu nào. Tôi bỏ ra khỏi phòng lấy một chiếc ô to, rồi bước ra cổng. Chiếc xe của Munir vẫn đứng lặng lẽ trong màn mưa, anh ta lặng im như pho tượng, trầm ngâm. Thấy tôi tiến lại gần, Munir hơi ngạc nhiên, anh ấy hạ kính xuống. Tôi nói rất to, hòa lẫn cùng tiếng mưa, tiếng gió và sấm chớp xung quanh:

- Anh về đi, Lam không ra đâu, đừng lãng phí cảm xúc và thời gian của mình nữa. Và từ nay về sau, hãy học cách yêu thương bản thân mình nhiều hơn là yêu bất cứ cô gái nào. Một điều nữa, đừng trao trọn vẹn trái tim anh cho bất kỳ ai cả, kể cả người ta có nòng nài, thiết tha hay mãnh liệt đến mấy, thì đến một lúc nào đó người ta cũng không cần đến nó nữa.

Chiếc ô hơi nghiêng, làm những hạt mưa tạt vào mặt tôi rất lạnh. Hình như Munir nghe rõ hết từng lời tôi nói, anh ta cũng ngồi im nhìn tôi như vậy, rồi khẽ gật đầu, gương mặt không thể buồn hơn. Munir nâng kính xe lên, anh ta vẫy tay chào tôi, rồi quay xe đi về.

Tôi đứng nhìn chiếc xe cho đến khi nó khuất hẳn sau màn mưa. Anh chàng tội nghiệp, có thể anh ấy sẽ mãi không bao giờ quên được Lam và dấu ấn cô ấy để lại, đúng như có lần anh ta đã nói như vậy với tôi. Thế là một cuộc tình nữa lại tan vỡ, chẳng biết được Lam suy nghĩ những gì? Cô ấy cảm thấy thế nào? Tôi chỉ là một người đứng ngoài câu chuyện, vô tình mà phải chứng kiến, và cảm thấy lòng man mác buồn cho những tan vỡ xảy ra trước mắt. Trong một khía cạnh nào đó, tôi cũng chợt nghĩ rằng, giá mà không có tình yêu thì con người ta vô tư và bình yên hơn rất nhiều, không ai buồn vì ai, không ai oán không ai hận, không đau thương, và không tan vỡ. Nồng nàn đắm đuối, rồi cuối cùng chẳng còn lại gì, sẽ vỡ tan và biến mất như bọt bong bóng. Mọi thứ lại tiếp diễn và lại bắt đầu với những câu chuyện khác. Nhiều lúc tôi cảm thấy mệt mỏi vì những sự tiếp nhận như vậy.

Tôi bước vào nhà, Lam đang đứng ngay trước cửa nhìn tôi, cô ấy đứng đấy tự lúc nào tôi cũng không biết. Lam bỗng dưng hỏi tôi:

- Có khi nào cậu ghét cái gọi là tình yêu trai gái chưa?

- Có, rất nhiều. - Tôi mỉm cười.

- Chắc nó được sinh ra để bị ghét bỏ rồi. - Lam hóm hỉnh.

- Nó được sinh ra để bị ghét bỏ bởi những người như cậu. - Tôi bật cười và nhéo mũi cô ấy một cái.

Lam bước ra sau vườn, cô ấy lại gần cái lồng chim, ngúng nguẩy nói với con vẹt: “Đồ ngốc!”, thế là nó nhại ngay lại: “Đồ ngốc! Đồ ngốc!”.

Lam bật cười thích thú, đây là lần đầu tiên tôi thấy Lam cười với nó như vậy. Có thể cô ấy cũng sẽ chẳng quên được Munir. Sau ngày chia tay, mỗi sáng Lam đều có thói quen tưới nước cho chậu cây xương rồng, và bắt đầu cho vẹt ăn hàng ngày. Lam thật lạ, dường như cô ấy nồng nàn hơn với những tan vỡ.

2.2.3 Và một cuộc tình nữa ra đi

Rồi lại xuất hiện thêm một người tình nữa của Lam. Chàng ta là người Mã, gốc Trung Quốc, nói tiếng Anh rất khó nghe. Anh chàng này rất trẻ con, không nhường nhịn, nâng niu và chiều chuộng Lam như những anh chàng trước, hai người suốt ngày cãi nhau chí chóe. Anh chàng này cũng thích vẽ tranh, thế là hầu hết thời gian ở bên cạnh nhau, hai người thi nhau vẽ, rồi mang ra hỏi tất cả chúng tôi rằng ai vẽ đẹp hơn, và thi nhau tranh cãi là mình vẽ đẹp hơn người kia. Anh chàng vẽ được bao nhiêu tranh thì mua khung, treo hết lên trên tường phòng khách, nhà bếp, cả ở trong phòng Lam nữa, nhưng Lam tháo hết xuống, và thay bằng tranh của cô ấy. Hai người lại cãi nhau, cãi nhau suốt ngày, từ chuyện vẽ tranh, chuyện bài vở, đến ăn uống cũng cãi nhau. Có lần thấy hai người to tiếng quá, tôi và Chu Minh gõ cửa phòng để [xem/tiểu thuyết](#)

không. Lam ra mở cửa, mặt hằm hằm, trên tay đang giơ cao cái chổi, Chu Minh còn phải kêu lên: “Ôi, từ từ bình tĩnh, tớ đây mà, tớ chỉ xem có chuyện gì không thôi”. Lam chẳng nói chẳng rằng, quay vào trong nhìn anh chàng kia với ánh mắt tóe lửa, cậu kia cũng chẳng kém, hai tay cầm hai cái thắt lưng, vẻ mặt đầy sát khí.

- Anh có cú ra khỏi phòng tôi, cú ra khỏi nhà tôi ngay không thì bảo? - Lam gào lên.

Sau một lúc vờn nhau, anh chàng thì cầm thắt lưng da cố tình đánh vào cái chổi, Lam cũng cầm chổi đánh vào tay anh ta thì anh ta cũng bước ra khỏi phòng. Nhưng vẫn cố quay lại trêu tức Lam:

- Để xem cô có rước được thằng nào khá khẩm hơn thằng này về đây không nhé.

Suốt ngày như vậy, thế mà vẫn yêu nhau, anh ta vẫn đến nhà chúng tôi ở hằng ngày, còn ăn cơm chung với chúng tôi, được mấy tháng, thế rồi cũng chia tay. Ngày cuối cùng anh ta đến nhà trông rất hiền lành, anh ta còn tặng tôi một bộ cờ vua bằng nam châm rất đẹp vì có lần tôi từng nói, tôi rất thích chơi cờ vua, và tự hào là chưa bao giờ bị chiếu tướng, nghĩa là chưa từng thua bao giờ. Anh ta lên phòng Lam, chẳng biết hai người nói gì, nhưng căn phòng rất lặng lẽ, không một tiếng động, khác hẳn với những thanh âm ồn ào trước đây. Anh ta ra về, tay còn cầm hai bức tranh Lam vẽ, một bức tranh vẽ cảnh thiếu nữ đang ngồi trên một hòn đảo, hoang dại như một con thú hoang giữa những lớp sóng biển dâng cao. Mưa, gió, và bầu trời vô định với những ánh sao đêm. Và một bức tranh nữa vẽ cảnh một cậu bé và một cô bé đang ngồi thả những chiếc máy bay giấy trên một cánh đồng, với những lớp cỏ dại mọc khắp nơi, và bầu trời màu xám.

- Anh thích hai bức tranh này à? - Tôi hỏi.

- Ừm, bức đầu tiên rất giống Lam, cứ như là cô ấy vẽ tâm hồn mình ra giấy vậy, bức thứ hai thì giống chúng tôi, vì tôi và Lam hay chơi trò gấp máy bay giấy, để xem máy bay của ai bay cao hơn.

- À, hóa ra hai người là nguyên nhân của việc mỗi sáng tôi ra sau vườn, thấy toàn máy bay giấy của ai thả xuống, sáng nào tôi cũng phải dọn hết đấy.

Anh bạn nháy mắt chào tôi rồi đi về, không quên quay lại nói với Chu Minh rằng:

- À này, anh bạn, anh có cô bạn gái thật dễ thương.

Anh ta cười rất tươi chào chúng tôi, nhưng không thể che giấu nỗi buồn trên đôi mắt của kẻ si tình. Anh bạn đội ngược chiếc mũ trắng ra đằng sau, hai tay cầm hai khung tranh to đi lững thững, vai đeo chiếc ba lô, trông rất lãng tử và bất cần, nhìn rất hợp với Lam. Thế mà cũng lại chia tay. Sau khi anh bạn về, Lam treo lại những bức tranh của anh ta vẽ trước đây mà cô ấy đã tháo xuống.

- Lại một cuộc tình nữa ra đi. - Tôi bảo.

- Tớ đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi với những trò chơi cảm xúc. Có lẽ tớ không cần phải bước vào một trò chơi nào nữa. Thế là đủ. - Lam trả lời.

- Cậu cứ xem tình yêu như một trò chơi thế thì kiểu gì chẳng mệt mỏi.

Lam chẳng nói gì nữa, cô ấy đứng trầm ngâm trước bức tranh anh chàng kia vẽ, rồi bỗng nói:

- Chẳng có bức tranh nào đẹp hơn bức tranh vẽ cánh hoa Lưu Ly mà Hải đã vẽ cho tớ.

- Không thể so sánh thế được. Cậu cứ giữ những ý nghĩ ấy trong đầu thì chẳng thể yêu ai nồng nàn được đâu.

Bỗng Lam bật cười, hỏi tôi:

- Nay, nếu Hải còn sống, liệu tớ có yêu anh ấy đến tận bây giờ không nhỉ?

- Nếu chữ “nếu” tồn tại, thì nó đã không là một câu chuyện.

- Chắc không đâu, giờ tớ nghiệm ra, có yêu ai đến mấy thì cũng làm sao mà yêu mãi được...

Chúng tôi không nói gì hơn, tôi bước về phòng, Chu Minh đang chơi guitar, vừa đàn vừa hát, giọng cậu ấy nghe da diết quá, làm tôi nghĩ đến những chuyện tình đã qua của Lam mà não lòng.

“... Dù có ước, có ước ngàn lời, có trách một đời, cũng đã muộn rồi. Tình ơi, dù sao đi nữa xin vẫn yêu em.”

Dạo này Chu Minh hay hát bài Niệm khúc cuối. Tôi nhớ đến lời Lam vừa bảo, cô ấy mệt mỏi với những trò chơi cảm xúc và muốn dừng lại. Cứ như một người phiêu du lang thang với những thú vui của mình, giờ đã đến lúc thấy chồn chân.

Tôi đã ngỡ là vậy, ngỡ Lam tình tính tang thế là đủ rồi. Nhưng tôi đã nhầm. Trò chơi của Lam vẫn tiếp tục, và nó đã trở thành một bi kịch thật hãi hùng trong đời tôi.

2.3 Ngôi nhà với những trái tim lạc nhịp

Một buổi chiều, sau khi kết thúc sáu ca học từ tám giờ sáng đến sáu rưỡi chiều, Lâm rủ tôi và Lạc Bân đi ăn ở quán Thái gần trường. Vừa mệt vừa đói, tôi lấy ngay hai gói cơm Nasi lemak⁵ được gói sẵn trong lá chuối và bày trên bàn. Nasi lemak là món cơm truyền thống của người Mã, nếu sống ở Malaysia mà lại không biết ăn món cơm này thì thật là một điều vô cùng đáng tiếc. Kể ra nó cũng hơi khó ăn với những ai lần đầu tiên thử, như tôi ngày trước mới đến Kuala Lumpur cũng thế, không bao giờ dám thử món này, cũng như những món có cà ri xanh xanh đỏ đỏ cay cay của người Ấn. Về sau này, khi đói quá, cũng thử ăn xem, rồi lại thấy hay hay, rồi lại thấy thích. Tựa như chỉ qua một món ăn mà mình có thể cảm nhận được nét văn hóa truyền thống của người Mã. Nasi lemak bình dân thì chỉ có một ít cá khô, lạc rang, trứng, và tương samba. Giá cả thì rất dễ chịu, có khi chỉ 1RM, nhiều nơi Nasi lemak còn được ăn kèm với thịt gà, hoặc thịt bò. Tôi thích cái hương vị cơm được nấu bằng nước cốt dừa, và tương samba màu đỏ, đậm đà thơm ngon vô cùng. Vậy mà những người nước ngoài đến Kuala Lumpur, tôi ít khi thấy họ thử món ăn truyền thống đặc sắc này, đó là một điều rất đáng tiếc. Ăn một món ăn mà như hiểu được văn hóa, điều đó rất đáng quý, đến

tận bây giờ, tôi vẫn nhớ da diết món ăn này, và tựa như mùi thơm của nước cốt dừa tỏa ra từ năm cơm vẫn đang làm tôi ngây ngất.

5 Còn được gọi là Cơm béo, là một trong những món ăn truyền thống của người dân Malaysia. Cơm được nấu bằng nước dừa, lót nồi một lớp lá dứa, đến khi cơm gần chín thì đổ vào một ít nước cốt dừa. Thường ăn kèm với đậu phộng rang muối, cá cơm hoặc với trứng gà, thịt gà hoặc các món hải sản khác.

Tôi ngồi ăn liền tù tì hai gói Nasi lemak, và uống hai cốc nước chanh. Lâm bật cười: "Nhìn cậu ăn như chưa bao giờ được ăn vậy". Ăn xong, chúng tôi đi bộ tới siêu thị Giant để mua một ít rau quả, lúc thanh toán tiền, tôi bỗng giật mình khi thấy trên tay Lâm là hai gói băng vệ sinh phụ nữ.

- Lâm, cậu mua cái này làm gì vậy? - Tôi hỏi.

- Mua cho Lam.

- Sao lại mua cho Lam?

- À, tại hôm qua tớ thấy cô ấy xin cậu một cái, vì của cô ấy đã hết sạch rồi còn gì. Mà cả ngày hôm nay nằm ở nhà nữa, chắc chưa kịp mua.

- Ủ ờn, hôm qua cô ấy hỏi có cậu và Chu Minh ở đây, mà thôi, tớ còn nhiều mà, cậu không phải mua đâu. Cậu để ý còn hơn cả tớ nữa đấy.

- Kệ, thừa còn hơn thiếu.

Lạc Bân đứng ngay cạnh, ngúng nguẩy hai cái bím tóc dài đến tận hông, khó chịu ra mặt với Lâm:

- Cậu có cần thiết phải làm thế không? - Lạc Bân hỏi.

- Hay ừn. Tớ thích mua cho Lam những thứ này thì đã sao? - Lâm nói hơi gắt gỏng.

Cả đoạn đường về, hai người không nói một câu nào, Lạc Bân đi phía trước, hai bím tóc rất dài hờn dỗi đung đưa qua lại trong gió, chiếc váy cô mặc sột soạt bởi những bước chân rất nhanh. Lâm cũng mặc kệ, dường như cậu ấy chẳng quan tâm mấy đến thái độ của cô ấy. Từ lúc đó tôi đã biết chính xác là Lạc Bân rất thích Lâm.

Về đến nhà, Lâm dúm hai gói băng vệ sinh vào tay tôi, rồi bảo: "Cậu đưa Lam, và bảo là cậu mua nhé".

Đến tối, cả bọn ngồi xem tivi, Lam ra mở tủ lạnh lấy một lon Coca định uống. Lâm vội vàng giật lấy:

- Đừng có uống cái này.

- Sao? - Lam nhìn Lâm với một thái độ bất cần.

- Cậu đang "ấy", không nên uống nước lạnh và nước có ga.

- Đang "ấy" là sao hả? Cậu có bị dở hơi không đấy?

- À, thì cậu đang "chu kỳ" mà. - Lâm có vẻ hơi ngượng ngùng.

- Chả làm sao cả. - Lam giật lại lon Coca trên tay Lâm, nhưng thái độ đã có vẻ hơi bối rối.

- Thôi mà, tớ xin đấy, uống cái này bây giờ không tốt đâu. Tớ để sẵn ly nước ấm trên bàn cho cậu rồi kia kìa.

- Hay nhỉ. Giờ còn quan tâm đến cả chuyện chu kỳ của tôi nữa cơ đấy.

Lam tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn cất lon Coca vào tủ lạnh rồi ra cầm cốc nước ấm uống hết một hơi. Tôi và Chu Minh nhìn nhau cười khúc khích, tôi còn cố tình nói với Minh: “Này, anh nhớ học tập Lâm đi nhé”.

Lâm cười lảng sang chuyện khác, Lam thì ung dung ngồi ăn trái cây, uống nước và xem ti vi, cứ như không quan tâm đến chuyện gì. Nhưng Lạc Bân thì đứng bật dậy, nhìn Lâm rất hờn dỗi, rồi bảo: “Cứ như là trò hề ấy”, và đi thẳng một mạch về phòng.

Lam nhếch mép cười, nụ cười của cô ấy thật tình quái.

Lâm có tình cảm rất đặc biệt với Lam, nếu không muốn nói là yêu. Ở chung một nhà với nhau, vậy nên những hành động thường ngày dù là nhỏ nhặt nhất làm sao có thể che giấu mãi được. Lâm yêu Lam bằng một tình yêu mà không phải cậu con trai nào cũng có được, bền bỉ, âm thầm và kỳ lạ. Lam đã từng dẫn rất nhiều chàng trai của cô ấy về và sống với nhau ở ngôi nhà này. Tôi nhớ, có những buổi tối khuya, Lâm gõ cửa phòng tôi và bảo rằng:

- Cậu bảo Lam là muộn rồi, nói bạn cô ấy về đi.

- Chuyện riêng tư của Lam, làm sao tớ can thiệp được. - Tôi trả lời.

- Nhưng Lam chỉ mới quen người ta, để người ta qua đêm như vậy rất không hay.

- Thì cũng chỉ có bọn mình ở với nhau, chứ còn ai nữa đâu.

- Ừ, thôi vậy.

Lâm chào tạm biệt tôi rồi đi xuống những bậc cầu thang với dáng vẻ trầm buồn, trông vừa giống như ông cụ non, vừa như một gã trai si tình vậy. Lòng tôi chợt dâng trào một niềm thương cảm lớn, dẫu gì tôi cũng quá hiểu Lâm. Chẳng biết Lam có cảm nhận được tình cảm của Lâm không? Chắc hẳn là có chứ, ít nhiều cô ấy cũng đã có quá nhiều kinh nghiệm tình trường, nhưng sao Lam hờ hững, vô tình vậy? Từ lúc biết Lam đến giờ, Lâm tuyệt nhiên chưa có gì sai sót.

Một chiều nắng gay gắt, gần sáu giờ chiều rồi mà nắng vẫn như nắng ban trưa vậy, trên con đường về nhà vô tình chỉ có tôi và Lâm cùng đi về với nhau. Lâm bảo:

- Hôm nay Lam lại nghỉ học rồi.

- Hôm qua Lam vừa chia tay người yêu.

- Tôi nói.

- Cứ lần nào chia tay là hôm sau lại nghỉ học, cứ yêu cái kiểu như thế này thì tình hình học hành của

Lam rất đáng lo ngại, chưa gì mười phần trăm chuyên cần cô ấy đã mất trắng rồi.

- Đừng lo, Lam là người luôn tự ý thức được mình đang làm gì và đang tồn tại như thế nào.

Lâm chẳng nói gì nữa, chúng tôi bước đi tiếp. Những bông hoa màu tím hai bên đường dường như không thể tươi lên được, tôi nhận ra rằng, hoa chỉ đẹp trong gió, nhất là những bông hoa mỏng manh như thế này. Lâm bỗng hỏi tôi:

- An còn nhớ câu hỏi đêm hôm nào An hỏi tớ không?

- Câu hỏi nào cơ?

- Về Lam ấy mà.

- Có phải cái đêm cậu giận Lam vì chuyện với Allen đúng không?

- Ừ!

- Ừm, tớ hỏi là có phải cậu thích Lam đúng không?

- Phải, tớ bảo tớ chỉ coi Lam như An và Lạc Bân thôi...

- À, ừ...

Lâm bỗng dưng im lặng, tôi cũng chẳng biết nói gì hơn, vì không hiểu cậu ấy định bộc bạch điều gì, nhưng một điều tôi biết chắc rằng, đêm đấy Lâm đã dối lòng khi trả lời tôi.

- À, thật ra là không hẳn như vậy, chắc chắn là tớ không thể coi Lam như An hay Lạc Bân được. - Lâm nói.

Tôi cười, Lâm tiếp lời:

- Tớ yêu thương Lam rất nhiều. Không ít lần tớ mong muốn mình là người có thể đi bên cạnh Lam suốt cả cuộc đời để bảo vệ và đem lại hạnh phúc cho Lam.

- Sao cậu không bao giờ nói với Lam điều đó?

- Để làm gì? Không biết cô ấy có cảm nhận được hay không, nhưng có lẽ Lam không cần đến tình yêu của tớ. Ngay cả chỉ là một trò chơi của cảm xúc, Lam cũng sẽ không bao giờ chọn tớ.

- Tớ hiểu ý cậu. Và những suy nghĩ đó đã khiến cậu phải đau khổ?

- Tớ chưa bao giờ cảm thấy tủi hờn hay đau khổ vì những gì Lam thể hiện. Cô ấy có cách riêng để đối xử với tớ mà. - Lâm bật cười.

- Nhưng cậu đâu thể thanh thản trong tình trạng như vậy được.

- Ừ, tớ buồn cho tình yêu của mình, nó hoàn toàn bị động trước cá tính của Lam, và như thế nó chẳng thể giúp gì được cho Lam hay cho tớ cả. Tớ chỉ có thể tiếp tục đứng lặng lẽ dõi theo cô ấy mà thôi.

Câu chuyện của một chiều nắng kết thúc như vậy, tôi cảm giác nó hơi nặng nề, có thể vì nắng đã quá

gay gắt, mồ hôi thấm ướt lưng áo tôi và Lâm. Chúng tôi vừa đi vừa thở dốc, toàn bộ những nỗi niềm riêng tư của Lâm được phơi bày. Nhưng hình như mỗi lần chúng tôi nói về Lam, lần nào cũng nặng nề như thế. Một phần là Lâm chẳng biết làm gì hơn với tình cảm của cậu ấy dành cho Lam, ngoài việc để nó vương mang vào tôi như vậy, một phần là tôi chẳng biết làm gì hơn cho cậu ấy. Cứ tưởng rằng, những mối quan hệ, đôi khi chỉ là chúng ta cần nói cho nhau nghe, và nghe nhau nói, nhưng như thế vẫn là chưa đủ, mỗi một con người dường như là một khối cô đơn vô tận, không thể chạm tới được.

Tôi nhớ một lần, Lam bị kẹp chân vào cái cổng sắt, bị đập mất một nửa móng chân, mặt tái xanh lại vì đau. Lâm pha một chậu nước ấm rửa sạch máu ở ngón chân bị đau cho Lam, cậu ấy lấy cái bấm móng chân, định cắt đi phần móng bị đập, Lam kêu lên:

- Thôi, đừng có cắt, tớ đau lắm.

- Tớ chỉ làm rất nhẹ thôi, yên tâm, không đau lắm đâu, cậu chịu khó nhé.

Lâm nâng bàn chân của Lam lên rất nhẹ nhàng, mới chỉ cắt nhẹ ở phần đầu móng, Lam bỗng kêu lên: “Đau quá, cậu làm cái quái gì vậy?”, rồi theo quán tính Lam đá chân về phía trước, trúng ngay mặt Lâm. Mặt Lâm ngay lập tức in một vết máu dài từ ngón chân bị đau của Lam kèm theo đó là cả một vết xước.

- Mặt cậu bị xước rồi kìa.

Lạc Bân vừa nói vừa ném ánh nhìn khó chịu về phía Lam rồi lon ton tiến lại gần, định lau vết máu dính trên mặt Lâm.

- Kệ tớ!

Lâm nói cộc lốc, gạt tay Lạc Bân ra, ngược mắt lên nhìn Lam, Lam cũng nhìn lại cậu ấy, ánh nhìn có vẻ dịu đi. Hai cặp mắt nhìn nhau, như có vẻ hiểu nhau hơn, cả hai chẳng nói gì. Lâm tiếp tục vuốt ve ngón chân Lam và cắt nốt phần móng bị đập, Lam cũng không kêu ca một tiếng nào nữa.

Lạc Bân cũng im lặng, sự im lặng đầy hờn dỗi, cô ấy đứng phắt dậy và bỏ về phòng.

Tôi đứng đó, lặng lẽ nhìn toàn bộ những gì diễn ra trước mắt mình, mọi cái như chưa hề có bắt đầu và cũng sẽ chẳng có kết thúc. Lam thì quá từng trải, Lâm thì quá mê muội, Lạc Bân như một thiếu nữ mới lớn, chỉ nghĩ đến tình cảm của mình, và có thể bày tỏ nó rất táo bạo. Tất cả cũng chỉ vì trái tim yêu. Bất giác tôi thấy ba người họ như ba đường thẳng song song, chạy đuổi theo nhau và sẽ chẳng gặp nhau ở điểm nào cả. Một ngôi nhà nhìn bên ngoài thì có vẻ rất bình lặng, nhưng kì thực nó luôn âm ỉ và bị xáo trộn bởi những mối quan hệ tình cảm phức tạp. Như có lần, sau những khó chịu của Lạc Bân dành cho Lam, tôi đã hỏi thẳng cô ấy khi chỉ có hai người với nhau:

- Cậu ghét Lam lắm sao?

Lạc Bân bỗng trở nên rất trầm ngâm, không trả lời thẳng câu hỏi của tôi, mà nói rất xa vời:

- Lắm lúc tớ ước chúng ta đừng làm con người, không biết yêu thương, thù ghét, không biết tính toán, cơ hội và chà đạp lên nhau. Cậu có nhớ câu nói này không: “Tôi chỉ muốn làm một cái cây, lớn lên theo thời gian, và không làm hại bất cứ ai”. Tớ cũng vậy đấy. Nhưng sinh ra đã là một đứa con gái, muốn yêu và muốn được yêu.

- Tình yêu không có tội, và đó là lý do chúng ta có thể dùng để biện hộ cho mọi hành động của mình. Nhưng tớ nghĩ rằng, đừng nên để mình bị lạc lối vì nó.

Lạc Bân nhìn tôi, không nói gì chỉ khẽ cúi đầu, hai bím tóc rất dài không còn đung đưa nữa. Lạc Bân có một vẻ đẹp rất dịu dàng và nữ tính, đơn giản là một cô gái muốn yêu và muốn được yêu, đúng như cô ấy nói. Không biết Lâm đã bao giờ nghĩ đến tình cảm của Lạc Bân chưa?

Một đêm khuya, nằm bên cạnh nhau, tôi hỏi Chu Minh:

- Anh này, anh nghĩ Lam sẽ yêu Lâm, hay Lâm sẽ yêu Lạc Bân?

- Làm sao anh biết được. Anh có phải là một trong ba người họ đâu. Mà sao tự nhiên em lại hỏi vậy?

- Vì tự nhiên em thấy cảm động trước tình cảm của Lâm dành cho Lam. Nếu Lam mà yêu Lâm thì cô ấy nhất định sẽ hạnh phúc, vì Lâm là một chàng trai tốt, lại rất yêu thương và hiểu Lam. Nhưng em nghĩ đến Lạc Bân, em thấy cô ấy cũng thật đáng thương.

Chu Minh bỗng quay người lại nhìn tôi và hỏi:

- Em nghĩ anh có phải là một chàng trai tốt, rất yêu thương và hiểu em không?

- Chẳng biết được, vì dường như trong tình yêu, chúng ta yêu bản thân mình nhiều hơn.

Tôi trả lời, và xoay người về phía ngược lại để tránh ánh nhìn của cậu ấy. Chúng tôi cứ nói qua nói lại những câu rất vu vơ như vậy, có lúc cả hai trở nên mâu thuẫn với nhau, rồi cùng chìm dần vào giấc ngủ lúc nào không hay. Chỉ nhớ loáng thoáng câu cuối cùng của Chu Minh nói mà tôi nghe được: “Hình như là em chẳng yêu anh nhiều như anh nghĩ”. Sau đấy cậu ấy có nói thêm những câu gì đó, mà tôi chỉ ậm ừ với hai con mắt đã nhắm nghiền. Trong cơn mộng mị, dường như vẫn nghe đâu đó tiếng quạ kêu từ đằng xa trong đêm vắng, âm thanh này đã trở nên quá đỗi quen thuộc hằng đêm, tiếng quạ nghe vừa ai oán, vừa như dự báo một điềm gì đó sắp xảy ra...

3. Ken

Tôi nhớ mãi lần đầu tiên gặp Ken, vì bắt đầu từ giây phút ấy, cuộc sống của tôi ở Kuala Lumpur đã bắt đầu thay đổi, từ những đợt sóng nhỏ âm ỉ lúc ban đầu cho đến những giông tố sau này.

Một buổi chiều tháng Tư, tôi đang hí hoáy ngồi chép bài giảng của giáo viên môn Marketing thì bất giác nhận ra anh chàng ngồi bên cạnh này giờ cứ dán mắt vào vở ghi chép của mình. Tôi quay sang nhìn. Một anh chàng da hơi nâu, mũi cao, tóc chải ngôi giữa bồng bênh, tôi chưa kịp hỏi, anh ta đã cười rất bối

rồi, rồi nói:

- Tôi quên đem theo kính, nên không nhìn thấy gì trên bảng cả.

- Không sao đâu, bạn cứ tự nhiên.

Tôi cười đáp lại, và kéo vở sang hẳn một phía cho anh ta dễ nhìn. Cứ thế, tôi cặm cụi chép bài giảng, và anh bạn thì cứ liếc sang vở tôi vừa chép vừa ngược nhìn giáo viên giảng bài. Chúng tôi, chẳng ai nói thêm với ai câu nào, thi thoảng cả hai nhìn nhau, định nói gì đó rồi lại thôi, lại cùng cười, và tôi nhận ra rằng anh ta có nụ cười rất đáng yêu, hai hàm răng trắng, đều tăm tắp. Tim tôi bỗng nhiên đập rộn ràng, bối rối đến độ tôi chẳng dám quay sang nhìn, và cũng chẳng dám hỏi anh ta một câu nào cả. Tôi không phải là đứa quá lãng mạn, hay dễ rung động trước con trai, cũng chẳng phải là đứa coi trọng vẻ bên ngoài. Nhưng kỳ thực, đã có một điều gì đó xảy ra ngay từ những giây phút ấy.

Lúc ra về, anh ta hỏi tôi:

- Bạn là người Việt Nam?

- Làm sao bạn biết được?

- Một vài người bạn của tôi biết bạn. Họ kể rằng trong lớp có một bạn gái người Việt Nam rất dễ thương, học giỏi, và giọng nói thì rất ngọt ngào. Tôi đã từng nhiều lần thấy bạn trước đây, nhưng chỉ từ xa thôi. Hôm nay vô tình thế nào mà lại được ngồi bên cạnh.

Tôi bật cười và bảo:

- Lời mọi người nói thật ra cũng hơi quá, tôi cũng bình thường thôi.

- Tận mắt thấy rồi mới thấy lời mọi người quả không sai sự thật chút nào. À quên, tôi là Ken, sinh viên năm thứ hai của Khoa Marketing, rất vui được biết bạn.

Anh ta vừa nói vừa giơ tay ra, tôi mỉm cười bắt tay anh ta rồi bảo:

- Tôi là An, cũng là sinh viên năm hai của Khoa Marketing, rất vui được biết bạn.

Cả hai chúng tôi cùng bật cười tự nhiên, riêng tôi thì tự biết mình bối rối đến mức nào, cả bàn tay như có luồng điện chạy qua khi chạm vào tay anh ta. Lạc Bân và Lâm đứng ở ngoài cửa lớp gọi tôi í ới để chuẩn bị học tiếp một ca nữa. Tôi chào anh bạn một cách vội vàng:

- Tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại bạn ở lớp vào tuần tới nhé.

Đang chuẩn bị bước đi, anh ta vội cầm lấy bàn tay trái của tôi, lấy bút và ghi vội mấy con số, rồi bảo:

- Đây là số điện thoại của tôi...

Chỉ có thể thôi, và không nói gì hơn. Mỉm cười chào tạm biệt anh ta xong, ra đến cửa, gặp ngay nhóm Lê My - Băng Chi đang đứng đấy nhìn chúng tôi tự lúc nào. Ánh mắt của Lê My đầy hăm hực và tức tối, tôi cũng không hiểu tại sao. Nhưng mặc kệ, những con người này đối với tôi coi như đã không còn tồn tại từ

lâu lắm rồi. Lạc Bân vừa kéo tay tôi đi, vừa hỏi lí nhí trong miệng:

- Này, cậu quen cái anh chàng đó hả?

- Anh chàng nào cơ? - Tôi hỏi.

- Còn ai vào đây nữa, anh chàng cao to, đẹp trai vừa cầm tay cậu xong đấy.

- Trời ạ, cầm tay gì, anh ta chỉ ghi số điện thoại để sau này có gì liên lạc thôi, chúng tớ mới quen, mới nói chuyện hôm nay thôi, bạn học cùng lớp mà.

- Thế cậu có biết anh ta là ai không?

- Thì bạn học cùng lớp.

- Trả lời thế mà cũng trả lời. Ai chẳng biết cùng lớp. Anh chàng đó đang được sinh viên bên Khoa Marketing bọn mình bầu chọn là một trong những “hot boy” đấy. Nhiều em hâm mộ lắm, con bé Lê My khoa mình mê tít anh chàng này từ lâu rồi.

- Thế à? Tớ chẳng biết gì cả. Sao cậu nắm rõ thông tin thế?

- Cậu cứ suốt ngày cắm mặt vào sách vở, rồi bẽ bực, nhà cửa thì biết cái gì. Tớ hay nói chuyện với mấy đứa trong khoa mà, với cả chiều nào đi học về, chả nhìn thấy anh ta chơi bóng rổ ở cái sân ngay bên cạnh bãi đỗ xe đấy. Hàng ngày có tới mấy em Trung Quốc, cả Việt Nam nữa, ra đấy đứng cả tiếng đồng hồ chỉ để ngắm “hot boy” của Khoa Marketing.

- Cậu kể cứ như chuyện trên phim Hàn Quốc ấy. - Tôi bật cười.

- O, thật mà, cậu không tin thì thử một hôm ra sân chơi bóng rổ thì biết, mà tự nhiên anh ta chú ý cậu thế chắc cũng có ý gì rồi, lại còn ghi cả số điện thoại lên tay nữa, kiểu này bọn con gái mà biết thì lại ghen tị ầm ầm cho xem.

- Thôi đi, đừng có mà nói linh tinh, ai thèm quan tâm cậu ta là ai chứ, cậu mà cứ nói kiểu thế trước mặt Chu Minh, cậu ấy lại hiểu lầm đấy, rồi lại chỉ khổ thân tớ thôi.

Lạc Bân vừa đi vừa say sưa kể về Ken. Tôi làm ra vẻ như là không quan tâm, không để ý, rất thờ ờ hững với những lời kể của cô ấy nhưng có trời biết, đất biết, và cả trái tim tôi biết lúc đấy tôi đã xốn xang rạo rức thế nào. Dường như là có điều gì đấy rất nghiêm trọng sẽ xảy ra, tôi linh cảm như vậy. Dù sao, đây cũng không phải lần đầu tiên tôi có những cảm xúc như thế này.

Hoàng hôn ngày hôm ấy, chạng vạng những khoảng không màu đỏ nhạt, kéo dài và đứt quãng thành từng mảng trên trời. Màu đỏ chệnh choáng như say giữa đám mây màu xám đen, chỉ ít phút nữa nó sẽ tàn và lụi dần vào cái màu u tối ấy. Tôi nhớ đến Kiên, lần gặp gỡ hôm nay với Ken cho tôi cảm giác y hệt như với cái lần đầu tiên khi nghe giọng Kiên qua điện thoại. Cái cảm giác này cứ ngỡ đã chết tự ngày nào, tôi đã an phận và bình yên với những điều giản dị hơn của cảm xúc, vậy mà hôm nay nó lại trở lại. Tôi bước

đi về ánh hoàng hôn đang lụi tàn dần, biết trái tim mình từ giây phút này sẽ không còn yên lặng nữa...

4. Những biến động bắt đầu

4.1 Lần gặp lại vô tình

Ngày hôm ấy từ trường về nhà, phần vì cãi nhau với Chu Minh về những chuyện lặt vặt trong nhà, phần vì mãi mê nấu ăn, dọn dẹp, nên đến đêm khi nhớ ra số điện thoại của Ken, tôi giơ tay lên xem và thấy nó đã bị xóa mờ đi, không thể nhìn ra được số nào nữa. Tôi ngồi tiếc ngẩn ngơ một lúc lâu, mặc dù thừa biết là nếu còn giữ lại số, tôi cũng chẳng bao giờ dám nhắn tin hay gọi điện cho anh ta.

Những ngày sau đến lớp Marketing, tôi đã nghĩ rằng anh ta sẽ thấy tôi, và sẽ tiến lại gần, nhưng không, chẳng có anh chàng nào như thế cả. Đôi lúc tôi còn cố gắng đưa mắt liếc quanh lớp, chỉ rất nhanh thôi, sợ rằng anh ta cũng đang theo dõi và biết tôi đang tìm kiếm anh ấy thì thật xấu hổ. Thỉnh thoảng tim tôi lại nhói lên một chút khi nghe tiếng động ở những chỗ ngồi xung quanh mình. Nhưng không có một hình bóng quen thuộc nào của lần gặp gỡ đầu tiên cả. Tôi đã nghĩ ra rất nhiều lý do, nào là anh ta bị ốm, có chuyện bận đột xuất, hoặc có thể là đi du lịch cũng nên.

Những ngày như thế, trái tim tôi gần như kiệt sức cho mối quan hệ quái lạ này. Nó làm tôi vừa phải hụt hẫng, vừa phải mong mỗi khi chờ đợi một dáng hình quen thuộc. Mới gặp một lần nhưng tôi nhớ từng chi tiết trên khuôn mặt ấy, như thể nó có một sự kết nối thật kỳ lạ, đã không ít lần trong ngày tôi trách mình sao cầu thả làm mất đi số điện thoại của người ta.

Một buổi chiều, trên đường đi học về cùng Lâm, Lạc Bân và Lam. Khi ngang qua sân bóng rổ, Lạc Bân cấu tay tôi, lí nhí vào tai, mắt liếc về phía những anh chàng đang chơi:

- Kìa, anh chàng “hot boy” đó kìa.

Tim tôi nhói lên một cái rất sâu khi thấy anh ta đang đứng ngay gần đó, tung hứng quả bóng một cách điệu nghệ, vẫn mái tóc bồng bênh ấy, làn da nâu ấy, vóc dáng ấy. Tôi như lặng người đi, âm ừ trả lời Lạc Bân. Bất giác, anh ta cũng hơi khựng người lại khi nhìn thấy tôi, mỉm cười rồi quay mặt đi chơi bóng tiếp. Ánh mắt anh ta rất hững hờ, như thể sự gặp gỡ vô tình này là một điều quá đỗi bình thường.

Tôi bước nhanh qua khỏi cái sân bóng rổ ấy, nghe tim mình vừa nhói đau vừa hờn dỗi, mặc dù chẳng có điều gì đã xảy ra cả, chẳng có gì đáng để như thế cả.

Chiều hôm ấy, bầu trời xám lại, gió to hơn, một cơn mưa sắp kéo đến, bây giờ đang là mùa mưa ở Kuala Lumpur. Đi trên con đường quen thuộc về nhà, những cánh hoa tím mỏng manh bị gió thổi, rơi vãi tứ tung cả một góc đường. Những bước chân mệt mỏi, cảm xúc thì thật nặng nề và kéo ra thật dài, tôi chỉ mong gió thật to, mưa kéo đến thật nhanh, sấm chớp thật dữ dội để cuốn trôi, làm vỡ tung trái tim tôi lúc này. Khẽ bật cười như tự giễu nhại mình, tôi ngỡ chàng ta đã có cảm tình với tôi ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên ấy, ngỡ là chàng ta đã mong mỗi gặp lại tôi lắm, hóa ra là tôi đa tình, nhưng lại bị vô tình. Tôi hôm

đấy, trên blast ở Blog của mình, tôi ghi hai câu thơ: “Ngỡ rằng có mỗi ta xinh, Ngỡ rằng trời cũng tỏ tình với ta...”.

4.2 Ngày mưa đáng nhớ

Ba hôm sau, một buổi chiều khi vừa kết thúc bốn ca học trong ngày, trời lại đổ mưa nặng hạt, sấm chớp ầm ỹ, vang dội, như nổ tung cả bầu trời. Tôi đứng sát bên cạnh chú bảo vệ để đợi xe buýt của trường đến đón. Đang nghĩ trong đầu mưa to thế này, xe đến thì làm sao mà ra được.

- Mưa to thế này, để tôi đưa bạn về.

Một giọng nam rất ấm ở đằng sau như đang thì thầm vào tai tôi. Dường như là tôi đã từng nghe giọng nói này rồi, và thanh âm của nó như đã đi vào trong nỗi nhớ của tôi mấy ngày hôm nay. Tôi quay lại và tìm chợt nhói lên khi thấy anh chàng da nâu, mũi cao, mái tóc bông bênh của tôi. Anh ta nhìn tôi cười, nheo nheo đôi mắt thật đáng yêu, cầm chiếc ô màu tím than trên tay. Tôi ngỡ ngàng nhìn anh ta trong giây lát, làm như vẻ vừa quen vừa lạ rồi hỏi:

- Bạn là...

- Tôi không nghĩ là bạn quên tôi nhanh như thế. Anh ta vừa nói vừa cười, điệu cười như bắt thóp được suy nghĩ của tôi vậy. Một chút bối rối, một chút hồi hộp, một chút thích thú và một chút hờn dỗi... Cảm xúc của tôi lúc đấy thật ngổn ngang, cũng chẳng có lý do gì để mà giận dỗi anh chàng này cả, có khi người ta sẽ cười mình vì sự vô duyên đó, nhưng tỏ ra vui vẻ thích thú thì thật quá dễ dàng với anh ta, mà cũng không đủ làm tôi thỏa mãn. Tôi đành gạt cái hỗn hợp cảm xúc rất phức tạp ấy sang một bên và cố làm ra vẻ bình thường nhất có thể:

- Tất nhiên là tôi không quên, giờ thì tôi nhớ ra rồi. Bạn là anh chàng trong lớp học Marketing, không dễ để nhớ ra ngay lập tức chỉ sau một lần gặp gỡ thoáng qua như vậy, mà hình như cũng hơn một tuần rồi thì phải.

Tôi nói xong câu này mới nhận ra hình như mình che đậy cảm xúc không khéo rồi, đã cố giấu giếm nhưng trong câu nói vẫn có ý trách móc hờn dỗi, tôi thấy mặt mình nóng dần lên.

- Sau ngày hôm đó, tôi đã hy vọng là bạn sẽ nhắn cho tôi một cái tin nào đó. Lần đầu tiên trong đời tôi biết trân trọng cái điện thoại của mình đến thế, hơn một tuần nay, ngày nào tôi cũng cầm nó trên tay xem có tín hiệu lạ nào không. Tôi nhớ tôi đã rất chân thành khi ghi số điện thoại của mình lên tay một cô gái nào đó, trước đây chưa bao giờ tôi làm thế với ai cả, nhưng hình như tôi đã không có được sự quan tâm của người ta cho sự chân thành của mình.

Anh ta vừa nói vừa nhìn tôi chăm chú, ánh mắt có vẻ rất nghiêm túc, miệng cười dịu dàng, gương mặt lấp lăm những hạt mưa, mặt tôi cũng vậy, chúng tôi đứng gùn với màn mưa quá.

Ván cờ bắt đầu. Tôi cũng chẳng còn cố gắng che đậy cảm xúc nữa, để nó đi theo sự thích thú của mình.

- Một hành động không làm nên sự chân thành. Tôi đã không thấy bạn cả hơn một tuần sau đó...

- Tôi bảo.

- Tất nhiên là bạn không thấy tôi, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không chân thành. Vì hôm nào bạn đến lớp Marketing, tôi cũng đều có mặt, có điều tôi không để bạn nhìn thấy tôi mà thôi. Tôi hay ngồi ở phía sau bạn, trong một góc ở hàng ghế gần cuối, và dõi theo bạn. Thậm chí tôi còn nhớ những bộ quần áo bạn mặc, và bạn để tóc thế nào. Như hôm thứ Tư tuần trước bạn mặc áo phông trắng, váy màu xanh nước biển, có họa tiết là những bông hoa, và đi một đôi giày trắng, trông rất giản dị và nhã nhặn. Hôm thứ Sáu, bạn mặc một cái váy liền màu đen, và có thắt lưng ở giữa... Hầu như cả buổi học tôi chỉ dành thời gian để nhìn bạn, để xem mình có thể nhận biết được thêm điều gì về người ta qua những hành động bên ngoài không. Bạn là một cô gái rất thú vị và kiêu sa. Tôi đã không tiến lại gần chỗ bạn, đơn giản chỉ vì tôi cảm nhận có gì đó đã thay đổi và khác biệt trong lòng mình ngay từ lần đầu gặp gỡ, nên tôi đã không biết phải tiếp tục như thế nào, cũng như tôi đã rất bối rối khi vô tình gặp bạn ở sân bóng rổ cách đây ba hôm. Tôi đã rất hy vọng bạn sẽ nhớ đến tôi, và cũng hy vọng sẽ nhận được tin nhắn của một số điện thoại lạ nào đó.

- Tôi cảm thấy có chút gì đó mâu thuẫn trong lời nói của bạn. Nếu bạn đã mong chờ và chân thành như vậy thì đâu cần phải trốn tránh tôi trong lớp học, nó dường như là một sự thách thức nhau thì đúng hơn, và có vẻ như bạn rất thích chơi trò chơi của cảm xúc.

Tôi diễn đạt bằng tiếng Anh rất dài dòng và phức tạp, chẳng hiểu anh ta có hiểu hết ý của tôi không, nhưng anh chàng chợt bật cười, nhìn tôi dụi dằm hơn rồi bảo:

- Tôi không xem cảm xúc là một trò chơi bao giờ và bản chất của tình cảm tất nhiên là luôn có sự mâu thuẫn. Tôi đã định im lặng và chờ đợi lâu hơn thế nữa nhưng lại nghĩ là không cần thiết để kéo dài tình trạng này.

Tôi nhìn lại Ken với vẻ đầy hoài nghi dù trong lòng đã mãn nguyện với những gì anh ta nói. Nhưng bất giác, trong cách ứng xử của anh chàng, có chút gì đó khiến tôi nhớ đến Kiên, dường như là rất giống nhau. Nghĩ đến đó tôi cảm thấy hoang mang đôi chút, nhưng chẳng thể nào đi ngược hay tìm cách ngăn cản sự thích thú và cảm xúc đang dâng trào trong tôi lúc này. Tôi hỏi:

- Bạn có xe chứ?

- Tất nhiên, tôi là người ở đây mà.

- Bạn để xe ở đâu?

- Hơi xa chỗ này, chúng ta phải đợi xe buýt đến để đi về đó lấy xe.

- Mưa to quá nhỉ? - Tôi nói.

- Ừ, đang là mùa mưa, nên ngày nào cũng mưa như thế này.

Chúng tôi bỗng nhiên lại trở nên ngại ngùng, nói với nhau những câu rất băng quơ. Đến lúc xe buýt đến, cả hai chúng tôi bước ra, Ken cầm ô che cho cả tôi và cậu ấy, chiếc ô chao đảo trong trời mưa gió, tất cả những sinh viên xung quanh đó đều hướng mắt nhìn về phía chúng tôi. Chẳng biết họ nghĩ gì, mà tôi cũng chẳng bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì về mình cả, tôi sống tốt và tôi tồn tại, tôi luôn tự tin thế, nhưng môi trường sống để tồn tại như thế thật không đơn giản một chút nào.

...

Chiếc Honda Civic của Ken đi chậm rãi trong màn mưa, mưa làm nhòa và che khuất con đường phía trước, tôi chẳng thể đếm được có bao nhiêu xe đang chạy trên đường. Tiếng nhạc trong xe bị tiếng mưa át đi, chỉ còn nghe lí nhí giai điệu của một bài hát Trung Hoa. Ken là người Mã Tào, tức là gốc gác Trung Quốc, từ đời ông bà hay cụ kị gì đó của cậu ấy đã bắt đầu sang Malaysia sinh sống rồi. Tất cả những người Tào ở đây đều như vậy, Ken giải thích với tôi thế. Ở trên xe, chúng tôi chẳng nói gì nhiều với nhau, chỉ thỉnh thoảng nhìn nhau rồi mỉm cười. Sấm chớp nổ vang cả bầu trời, nhưng tôi thấy lòng mình ấm áp bình yên lạ kỳ, tôi chỉ muốn con đường kéo dài mãi mà không có điểm dừng, như vậy tôi sẽ mãi nguyện mà ở mãi trong cái khoảnh khắc bình yên này. Dường như những cảm xúc đã có với Kiên ngày nào giờ đã thực sự quay lại.

Ken dừng xe trước cổng khu nhà, lúc tôi toan bước xuống xe, cậu ấy đột nhiên hỏi:

- An đã có bạn trai chưa?

Tôi im lặng một lúc, rồi trả lời:

- Có rồi, cậu ấy đang ở cùng tôi.

- Thật à?

- Ừ.

- Cũng là người Việt Nam à?

- Ừ. Tôi và cậu ấy yêu nhau từ lúc còn ở Việt Nam, và cùng sang đây học.

Tôi nhìn thẳng Ken, không biết anh ta sẽ phản ứng thế nào. Ken cũng nhìn lại tôi, ban đầu ánh mắt ấy hơi chùng xuống, cảm xúc rất lẫn lộn, sau đấy anh ta nhìn tôi dịu dàng hơn:

- Không sao cả đâu. Đừng suy nghĩ gì nhiều nhé. Ken bỗng nắm tay tôi thật chặt. Anh ta cầm ô xuống trước, rồi mở cửa xe và che mưa cho tôi vào tận trong nhà.

Tối hôm đấy, ở trong phòng một mình, tôi nằm thở dài nghĩ đến mọi cái đang diễn ra xung quanh mình. Chu Minh đã bỏ lên nhà bạn ở từ hôm hai đứa cãi nhau. Chuyện thì cũng chẳng có gì, nhưng Chu Minh dường như mãi vẫn là một đứa trẻ con. Mấy hôm rồi không gặp mặt nhau, tôi cũng chẳng thấy nhớ nhiều. Minh liệu có biết tôi đang xa dần cậu ấy và cả tình yêu này nữa không? Nếu cậu ấy chịu nhún nhường một

chút, đừng trẻ con như vậy, đừng bỏ đi như vậy, thì có lẽ khi tôi vào lại căn phòng này và nhìn thấy hình dáng quen thuộc của Minh đang cắm cúi bên máy tính, hoặc say sưa với cây guitar, tôi đã không nỡ gạt bỏ Minh ra khỏi tâm trí mình, không nỡ để cảm xúc trôi theo một nỗi nhớ đầy đam mê khác, bởi trong trái tim nhỏ bé của tôi luôn chứa đựng những thương cảm lớn.

Mưa rả rích cả đêm, tôi nằm thiếp đi giữa ngồn ngàng những suy nghĩ lúc nào không hay. Trong giấc mơ, hình như tôi đã gặp lại hình ảnh chiếc xe của Ken chiều nay đi trong màn mưa, hình như còn nghe lại được giai điệu quen thuộc của bài hát Trung Hoa nào đó. Nhiều lúc giấc mơ thật quá khiến tôi tỉnh giấc, mở mắt ra thấy xung quanh tối om, một mình tôi nằm chỏng chơ giữa căn phòng, chăn đã bị hất ra tự lúc nào. Mưa vẫn rả rích, gió to hơn, không có tiếng quạ kêu nữa, chỉ có tiếng mưa, nghe vừa tịn vừa xót xa. Tôi kéo chăn lên, nước mắt tự nhiên chảy dài vì sự trống vắng trong đêm, vì những điều đang diễn ra xung quanh, mà tôi chẳng biết phải làm thế nào, rồi cứ thế lại chìm vào giấc ngủ, mưa tạnh lúc nào tôi chẳng rõ...

4.3 Tình yêu của Ken

Trong số những người yêu đã đến và đi qua tôi cho đến tận bây giờ, Ken vẫn là chàng trai hoàn hảo nhất. Mặc dù sau này, tình yêu với Ken đã đem đến cho tôi một bi kịch trở trêu.

Thời gian đầu tôi không dám bước vào mối quan hệ này, chỉ vì nghĩ mình không thể nào bạc tình đến mức rời bỏ Chu Minh như thế, chỉ hi vọng một ngày nào đó, Minh nhận ra tình cảm thật sự của tôi dành cho cậu ấy, mà chấp nhận rời bỏ tôi trước, nhưng làm sao có thể như vậy được, khi Minh luôn xem tôi như là sự sở hữu của riêng cậu ấy.

Ken rất ít khi hỏi về chuyện giữa tôi và Chu Minh, hoặc là anh ta không muốn nghĩ đến, hoặc là quá tự tin vào tình yêu của mình, tự tin rằng rồi sẽ có một ngày tôi sẽ rời bỏ Chu Minh và thoải mái đến với anh ta. Như nhiều lần, Ken hay bảo tôi rằng:

- Em không yêu Minh, và tình yêu thì không thể nào tồn tại chỉ bằng tình thương được. Cứ thế này chỉ khổ nhau thêm thôi, em ạ.

- Em không muốn trở thành kẻ bạc tình, mặc dù tình yêu có thể biện hộ cho tất cả. Nhưng thật sự, em thà để người phụ em, còn hơn em phụ người, dù cho đối phương là ai chẳng nữa. - Tôi bảo.

Ken nhìn tôi, ánh mắt của anh lúc nào cũng dịu dàng vậy, anh cầm chặt tay tôi, rồi nói một câu rất quen thuộc:

- Không sao cả đâu. Em đừng suy nghĩ gì nhiều, anh sẽ chờ em.

Tôi mỉm cười trong hoang mang. Mối quan hệ này thực sự đã trở thành niềm đam mê và rạo rức trong tôi, khi càng ngày hình ảnh của Ken càng trở nên quen thuộc và thân thương, càng gần gũi nhau, càng hiểu nhau hơn, để rồi như bị hút vào với nhau.

Tôi nhớ mãi về câu chuyện quả bóng và chú bé bán bánh. Một chiều, Ken rủ tôi ra sân bóng rổ xem anh ấy chơi cùng nhóm bạn. Trước rất nhiều người, anh ấy đến đưa cặp sách cho tôi cầm hộ, rồi hỏi:

- Em đã đói chưa?

- Em chưa. Anh cứ chơi đi.

- Đợi anh một chút thôi nhé, anh chơi bóng xong sẽ đưa em đi ăn.

Ken nháy mắt rồi chạy ngay vào sân. Tôi mỉm cười, và nhận ra xung quanh, có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía mình, đặc biệt là những cô gái, ánh mắt có vẻ như không được thân thiện cho lắm. Tôi đã quên mất Ken là một “hot boy” ở khoa, bất cứ khi nào anh xuất hiện ở trường, đám con gái đều nhao nhao lên, nhìn theo và chỉ trỏ. Hành động vừa rồi của Ken như muốn nói với tất cả mọi người rằng “Người con gái này rất đặc biệt với tôi”.

Bỗng nhiên quả bóng bị văng ra ngoài sân, tôi thấy một cậu bé, trông vẻ nhếch nhác, đứng chăm chú xem này giờ chạy lại giữ quả bóng, rồi mân mê rất thích thú.

- Đây, định ăn cắp bóng hả, đi ra chỗ khác cho bọn tao chơi. - Một anh chàng trong nhóm chạy ra và hét lớn.

- Đừng quát to thế, nó chỉ là một đứa trẻ con thôi, tôi biết cậu bé này.

Ken vừa tiến lại gần vừa bảo. Anh bạn kia không nói gì thêm. Ken quỳ xuống, chống một chân lên, tay vắt ngang đầu gối, nhìn cậu bé rồi hỏi:

- Đây nhóc, cậu mấy tuổi rồi?

- Mười. - Cậu bé trả lời.

- Cậu tên gì?

- Kalai.

- Có phải mẹ cậu bán hàng bên kia đường không? Ken hỏi và đưa mắt liếc sang bên đường nơi một người phụ nữ Malaysia gốc, quần khăn trên đầu, da đen nhẻm, trông rất khắc khổ, ngồi trước một rạp bánh đầy những chiếc bánh rán, bánh chuối chiên, bánh khoai, bánh sầu riêng... Xung quanh ruồi nhặng bay đầy, phía sau rạp bánh là một bãi rác to. Chỉ nhìn thôi đã thấy mất vệ sinh cỡ nào, chỉ trừ những người lao động nghèo khổ ra, còn lại chắc chẳng ai dám tiến lại gần mua những chiếc bánh như thế cả.

Cậu nhóc khẽ gật đầu, nhìn Ken, rồi đưa lại quả bóng. Ken hỏi tiếp:

- Thích chơi bóng rổ lắm, đúng không?

Cậu nhóc lại gật đầu, không nói gì. Ken xoa đầu cậu bé, cười rất tươi, rồi bảo:

- Anh sẽ dạy chú mày chơi bóng rổ sau nhé. Cậu bé mỉm cười, bỏ lại quả bóng rồi chạy đi mất.

Hôm sau, Ken chở tôi đi mua một quả bóng rổ màu cam trông rất đẹp, tôi hỏi:

- Anh mua quả bóng này làm gì?

- Cho cậu nhóc Kalai hôm qua em ạ.

- Hình như anh biết cậu bé này trước đó?

- Nó rất hay đứng nhìn anh chơi bóng, mấy lần anh nhìn lại rồi cười thì nó lại bỏ đi mất. Anh để ý thấy cậu bé này hay đứng bán bánh ở bên kia đường cùng với một người phụ nữ nữa, nên anh đoán là hai mẹ con.

Lúc Ken đưa quả bóng cho Kalai, mắt cậu bé sáng rực lên, nó nói cảm ơn Ken cộc lốc bằng vốn tiếng Anh bập bõm. Thế rồi cu cậu kéo ở đâu ra một số những đứa trẻ khác, cũng xuất thân từ những gia đình lao động nghèo khổ ở đây, bọn nhóc hay đưa Ken ra cái bãi tha ma gần đấy và Ken dạy lũ trẻ cách chuyền bóng và tung hứng với quả bóng. Tôi hay đứng đấy xem Ken chơi với bọn nhóc, lòng chợt thấy bình yên lạ lùng. Mẹ Kalai hay gửi những chiếc bánh rán cho tôi và Ken, bà không bao giờ chịu cầm một đồng nào từ chúng tôi. Chúng tôi ngồi ăn một cách ngon lành những chiếc bánh có hương vị chân chất và khổ nhọc của con người. Thịnh thoảng tôi và Ken phải lén để một ít tiền vào trong rổ cho bác, đối với chúng tôi thì cũng chẳng đáng là bao, nhưng với những người như thế thì đó không phải là một số tiền nhỏ. Bố Kalai mất sớm, một mình mẹ cậu nhóc nuôi ba đứa con, đứa nào cũng mù chữ, nhếch nhác, trông có vẻ cầu bơ cầu bất đến tội nghiệp. Kalai hay gọi tôi là “chị dâu xinh đẹp”. Sau này, khi Ken không còn ở bên tôi nữa, thịnh thoảng tôi vẫn ghé rạp bánh ấy để thăm mẹ con Kalai, và cậu nhóc hay hỏi tôi: “Anh Ken đâu hả chị?”, đã nhiều lần như thế tôi không biết trả lời thế nào, chỉ khẽ lắc đầu rồi lặng lẽ bước đi...

Ken yêu trẻ con, yêu những người nghèo khổ, thịnh thoảng anh ấy hay đi vào chợ, mua mấy thứ rất linh tinh và rẻ tiền, chẳng để làm gì cả. Ken bảo: “Mua giúp người ta cho người ta vui thôi em ạ”. Nhiều tối, ngồi trên xe ô tô, Ken đi rất chậm rãi, nhìn ra phía đằng xa nơi những tòa nhà cao tầng bật đèn sáng rực trong đêm tối, thế rồi tự nhiên Ken bảo:

- Anh yêu cuộc sống bình dị này, yêu những đứa trẻ, yêu con người, yêu những buổi tối thế này, như anh yêu em vậy.

- Anh yêu em như thế nào?

- Như yêu cuộc sống này vậy.

- Yêu em nhiều không?

- Chắc không nhiều đâu em ạ. Chỉ đủ để mơ về một gia đình, với những đứa con, và một người vợ... là em. Chỉ thế thôi.

Tôi quay sang nhìn Ken mỉm cười. Ken cũng vậy, anh nheo nheo đôi mắt, và tôi phát hiện ra đuôi mắt của Ken rất dài, giống như đuôi mắt của Lam.

Có những ngày mưa gió nặng nề, dữ dội, sấm chớp lại tạo ra những tiếng nổ vang trên bầu trời, Ken

gọi điện cho tôi, rồi hỏi:

- Em có sợ không?

- Có. Em sợ lắm!

- Em đợi anh nhé.

Nói xong rồi, hai mươi phút sau Ken xuất hiện, bảo:

- Đi với anh.

- Đi đâu? Trời đang mưa to thế này thì đi đâu?

- Có anh ở bên cạnh rồi thì em không phải sợ gì nữa. Cứ đi rồi sẽ đến.

Tôi nghe theo anh. Cứ đi rồi sẽ đến. Đến biển, biển cách Kuala Lumpur khoảng ba mươi phút đi xe. Ken bước xuống, không mang theo ô, nhanh chóng hòa cùng vào cơn mưa, anh mở cửa xe cho tôi rồi bảo:

- Em để điện thoại lại, rồi xuống xe với anh.

- Anh định làm gì thế? Trời ạ, anh hâm mất rồi. Tôi bật cười, và đi theo Ken. Hai đứa chạy ra biển, biển vắng, hầu như chẳng có ai xung quanh, sấm chớp càng lúc càng dữ dội hơn, những tia sáng kéo dài, lóe lên kèm theo những âm thanh buốt đến tận óc. Chúng tôi chạy và tôi cảm giác như tia sáng này đang chiếu thẳng vào mình vậy. Trời gió lồng lộng, gió tạo sóng, sóng cuộn lên đập mạnh vào bờ, mưa lộp bộp trên mặt biển. Tôi không nói gì, đứng nhìn anh và nhìn thiên nhiên xung quanh mình. Bỗng dưng, Ken hét lên một tiếng dài, rất to, làm tôi giật thót, tiếng hét của anh ấy có khi còn át cả tiếng sấm chớp hiện tại. Tôi tròn xoe mắt nhìn Ken, anh kéo dài như thế trong mấy phút, rồi thở hỗn hển trong màn mưa, quay sang nhìn tôi, nồng nàn và mãnh liệt, rồi hỏi:

- Đấy, em thấy tình yêu của anh to như thế nào chưa?

- Ý anh bảo là tình yêu của anh to như tiếng hét vừa rồi á? Thế thì quá nhỏ.

- Đó là cách anh thể hiện tình yêu bằng tất cả những gì mình có. Kuala Lumpur đông người quá em nhỉ, và chẳng có không gian nào để tình yêu mãnh liệt trong anh nó được giải thoát ra ngoài. Sự chân thành vẫn là chưa đủ, những lời nói ân ái hay những hành động yêu thương cũng là chưa đủ. Được phơi mình ở giữa thiên nhiên như thế này, giữa sấm chớp, mưa gió, và sóng biển thế này, được hét to như thế này mới thật sự cảm thấy thoải mái và bao nhiêu yêu đương kìm nén trong lòng mới được bộc lộ hết em ạ.

Như thế cả thế giới này biết anh yêu em đến mức nào, như thế yêu đến tan cả đất trời, đến tan cả nhau ra. Phải rồ dại như thế này có khi mới thỏa mãn được trái tim yêu, em nhỉ.

- Anh điên mất rồi.

Tôi bật cười, Ken cũng nhìn tôi cười, nụ cười rất hả hê và sáng khoái, cả hai chúng tôi đều bị mưa gió làm mềm nhũn ra. Tôi cũng hét lên thật to, to nhất có thể, vừa hét vừa nghĩ đến tất cả mọi chuyện, mọi thứ

đã và đang diễn ra xung quanh tôi. Có lẽ không có tiếng hét nào có thể to hơn tiếng hét của tôi lúc đó. Được một lúc, tôi cũng thở hỗn hển, mưa vẫn dội ào ạt từ trên đầu xuống. Ken nhìn tôi và lại hét to hơn, tôi cũng chẳng chịu thua, cố hết sức để hét cho hơn Ken. Những hạt nước mưa chảy vào miệng, rồi xuống tận cổ họng. Nếu ai chứng kiến sẽ tưởng chúng tôi là những người điên dại mất, phải, có khi điên vì tình. Thế rồi, Ken bất giác nhắc bổng tôi lên, chạy quanh bờ biển, sóng lượn xung quanh hai chúng tôi, Ken xoay mấy vòng như vậy, rồi bắt đầu chao đảo.

- Mình đi vào trong đi, em sợ bị sóng cuốn đi lắm. - Tôi bảo.

- Em sợ gì chứ, nếu chết thì cả hai cùng chết.

Ken bỗng tôi lại vào bờ, anh đặt tôi nằm dài trên cát, cát cũng mềm nhũn ra vì mưa.

- Đã thật.

Tôi thốt lên một tiếng và ngửa mặt nhìn lên bầu trời âm u, mưa vẫn dội xuống ào ạt. Ken bỗng đứng cúi xuống hôn tôi thật sâu, anh có kiểu hôn rất quyến rũ, lúc xa lúc gần, lúc nồng nàn lúc hờ hững, như vừa muốn giữ lại vừa muốn buông lỏng ra. Nụ hôn như say nhưng lại cũng rất tỉnh.

Tình yêu của Ken ngay từ lúc đầu cho mãi đến tận về sau này vẫn vậy, đưa tôi đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Trong tình yêu với anh, lúc nào tôi cũng thấy đam mê và rạo rức, ngọn lửa tình không tắt bao giờ. Kể cả những ngày tháng về sau, tình yêu của chúng tôi vẫn vậy, như lúc mới yêu, mỗi ngày là một ngày mới, mỗi ngày là một thử nghiệm mới của cảm xúc. Tôi yêu Ken từ những thứ bình dị và đơn giản nhất của cuộc sống, cho đến những gì là mãnh liệt và nồng nàn nhất của tình yêu.

Sự xuất hiện của Ken trong cuộc đời này như vừa là phần chấp vá cho những khiếm khuyết, những rạn vỡ và đau đớn trong mối quan hệ với Kiên ngày nào, vừa là phần ham muốn về một chữ “tình” mà tôi hằng khao khát bấy lâu nay trong mối quan hệ với Chu Minh. Lúc đầu tôi còn e ngại và dè dặt với mối quan hệ này, nhưng dần dần, khi tôi nhận ra được bản thân mình thật sự cần điều gì, cuộc sống của tôi phải tồn tại thế nào, tôi đã để trái tim mình lên tiếng. Đó là lý do tại sao tôi lại dứt khoát rời xa Chu Minh để đến với Ken, bởi lí trí có tồn tại thì cũng chẳng giúp được gì nhiều cho tôi, mà Chu Minh cũng chẳng thể nào hạnh phúc được khi cậu ấy luôn cho đi một thứ tình yêu mà người ta không còn cần đến nó nữa.

...

Tối hôm đó, khi trời đã tạnh mưa, Ken đưa tôi về, gần về đến nhà, một chiếc xe Mazda màu vàng vượt lên trước và dừng ngay trước cổng nhà tôi. Một người đàn ông bước xuống xe, trông rất lịch thiệp, và trông rất quen, tôi khẽ giật mình khi thấy Lam mở cửa xe ngay sau đó.

- Em nhận ra ai không, An? - Ken hỏi.

- Tất nhiên, Lam nhà em mà.

- Trời ạ, ai chẳng biết cô gái kia là Lam nhà em, anh muốn hỏi người đàn ông kia kia, em nhận ra ai

không?

Tôi nhìn chăm chú qua cửa kính ở phía trước xe. Rồi chợt giật thót mình một lần nữa, khi nhận ra đó là một giáo viên trong khoa tôi, đã từng dạy chúng tôi.

- Ô, đó là ông thầy Lee dạy năm thứ nhất mà. - Tôi kêu lên.

- Ủ, nhưng sao ông ấy lại đi cùng Lam nhi? Trời tối thế này. Mà nhìn kìa, trông tình cảm với nhau quá.

Chúng tôi cùng dõi theo hai người ở phía trước mặt. Thầy Lee nói cái gì đó, Lam có vẻ nũng nịu ra mặt, người đàn ông này hôn lên trán Lam, rồi lên xe đi về.

- Thế này thì rõ ràng là hai người có cái gì với nhau rồi. - Ken bảo.

- Ủ, dạo này Lam cũng hơi lạ, cô ấy cứ để tâm hồn đi đâu ấy, thỉnh thoảng còn hay tự cười một mình, và cũng hay ra khỏi nhà một mình nữa, chẳng hiểu đi với ai. Chắc là có tình cảm mới thật, nhưng lại là thầy Lee thì em bất ngờ quá.

- Ủ, thầy Lee, chỉ dạy bọn sinh viên năm thứ nhất thôi, nhưng ông ấy có gia đình rồi mà, có vợ và hai con rồi. Nhà vợ ông ấy ở ngay gần nhà anh, vợ thầy Lee giỏi lắm, Tiến sĩ Toán học ở Nga về đấy.

- Vậy sao? Thế thì sao lại như vậy được nhỉ?

Trong lúc chúng tôi đang cùng nhìn nhau thắc mắc, thì Lam tiến lại gần, gõ cửa xe Ken. Cả hai chúng tôi cùng bước xuống.

- Người ta về rồi. Không cần phải mất công nhìn trộm nữa. - Lam nói, giọng rất ngang tàng.

- Đây, đó có phải là thầy Lee, dạy bọn mình năm ngoái không? - Tôi hỏi.

- Còn ai vào đây nữa. - Lam trả lời.

- Thầy Lee, Tiến sĩ kinh tế ở Đức về, phong độ, đẹp trai, năm nay ba mươi sáu tuổi, nổi tiếng trong trường vì có cách dạy rất hay, nói chuyện rất thú vị, đặc biệt rất gần gũi và thương sinh viên. Hầu như sinh viên nào học qua thầy cũng đều rất quý, và hình như cũng có rất nhiều sinh viên nữ đem lòng mến mộ nữa thì phải. - Ken bỗng nói ra một cách rất tự nhiên và hóm hỉnh.

- Còn thiếu đấy, sao không bảo nốt là ông ta đã có vợ và hai con đi.

Lam nhướn mắt nói, rồi ngưng nguẩy người đi vào trong, như chợt nhớ ra điều gì đó, cô ấy quay lại bảo với cả hai chúng tôi:

- Còn hai người nữa? Định tính thế nào đây? Chu Minh vẫn chưa về nhà, và chắc vẫn chưa biết gì đâu đấy. Nhưng cậu ta sẽ về nhanh thôi, kéo dài mãi tình trạng thế này không ổn đâu.

- Khi nào Minh về, tớ sẽ nói chuyện với cậu ấy. - Tôi bảo.

- Với cả, vấn đề về Chu Minh không làm ảnh hưởng đến tình cảm của tôi dành cho An. Tôi sẽ vẫn yêu cô ấy như vậy cho dù có thế nào chẳng nữa. - Ken nói và cười rất mãn nguyện.

- Nhớ là cậu nói thế đấy nhé, sau này nếu cậu làm bạn tôi buồn hay đau khổ thì không yên với tôi đâu.

Lam trừng mắt dọa Ken rồi bỏ hẳn vào trong nhà. Hai chúng tôi cùng bật cười khúc khích. Tôi nhìn Ken, rồi chùng giọng xuống:

- Đợi Minh về, em sẽ nói chuyện với cậu ấy.

- Anh đã bảo em rồi, em đừng suy nghĩ nhiều, cũng đừng căng thẳng quá, cứ làm theo tự nhiên thôi, việc gì đến sẽ đến. Anh sẽ luôn chờ em mà.

Ken ôm tôi thật chặt, rồi ra về. Tôi nhìn theo xe anh đến khi khuất hẳn, tự nhiên cảm thấy bình yên và phấn chấn vô cùng, như thể còn Ken bên cạnh thì bất cứ điều gì tôi cũng có thể vượt qua được.

Tôi bước vào nhà, giật mình vì thấy Lam và Lâm đang to tiếng với nhau:

- Lâm ạ, tốt nhất là cậu đừng xen vào chuyện của tôi. Tôi yêu ai, hay tôi có ra làm sao cũng không cần cậu quan tâm. Tốt nhất là cậu nên tự lo cho bản thân mình đi, đừng cố gắng cho những điều vô ích nữa. - Lam nói, với giọng điệu đầy hằn học và mỉa mai.

- Phải, chắc trên thế giới này chỉ có một thằng ngu duy nhất là tôi, suốt ngày quan tâm, lo lắng, chờ đợi cho một người con gái mà đam mê duy nhất của cô ta là những chuyện yêu đương kiểu này. Phải, tôi ngu nên bây giờ không thể yên tâm thấy cô ấy lao vào một tình yêu nguy hiểm như một con thiêu thân như vậy. Tôi ngu quá nên cứ ngồi chờ đợi hết người tình này đến người tình khác của cô ta đến và đi như vậy đấy, mà không thể làm gì được. - Lâm quát to.

- Nay, Lâm, cậu tự biết mình ngu thì câm miệng lại đi, chả cần phải khoe cho cả thiên hạ này biết. Cậu tưởng tôi hay ai khác sẽ cảm động vì tình cảm của cậu đấy à? Cậu nhầm rồi, người ta chỉ cười vào mặt cậu vì cậu là một thằng ngu thôi. Tôi chả cần, chả mong ai phải ngồi chờ đợi tôi ban phát thứ tình cảm thương hại của mình cho họ. Mà nói thẳng thế này, trên thế giới này có hết đàn ông, tôi cũng chẳng bao giờ yêu cậu đâu.

Giọng Lam đánh lại. Bất giác, Lâm lao tới Lam, cậu ấy giơ hai tay bóp chặt hai vai của Lam, mặt đỏ ửng lên, mắt trừng trừng, long lanh nước, nhìn Lam rồi nói từng chữ một rất nặng nề:

- Cậu muốn giết chết tôi lắm phải không? Thế này thì giết chết tôi đi còn hơn.

- Thả tôi ra, đau quá, cậu làm cái trò gì đấy hả? Tôi nói cho cậu biết, cậu có muốn chết thì tự đi mà chết một mình nhé. Đừng đem ra dọa nhau, mà cũng chẳng ai thương xót đâu. Có giỏi thì chết thật đi.

Lam vừa quát to vừa xô ngã Lâm xuống đất. Tôi tiến lại gần đỡ Lâm dậy, rồi bảo với Lam:

- Thôi, cậu cứ lên phòng nghỉ trước đi, để tớ nói chuyện với Lâm.

Lạc Bân đứng ở cầu thang theo dõi câu chuyện này giờ, bỗng lao xuống, tiến về phía Lâm, rồi ôm chầm lấy cậu ấy khóc nức nở:

- Sao cậu phải khổ thế chứ? Sao cậu cứ phải chịu đựng và đau khổ vì loại con gái như cô ta chứ.

- Thôi đi Lạc Bân, cậu đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa. - Tôi bảo.

Lạc Bân không nói gì, quay về phía Lam rồi tiếp lời:

- Cậu ác lắm!

- Cậu chỉ khiến tôi thấy câu chuyện này trở nên hài hước và nực cười hơn mà thôi. - Lam nhếch mép cười khẩy nói với Lạc Bân, vênh mặt lên và bỏ về phòng.

Lâm gạt tay Lạc Bân ra, nhìn theo Lam, không nói gì, rồi cũng về phòng, đóng sập cửa lại. Lạc Bân vừa khóc nức lên từng tiếng vừa cúi mặt xuống sàn nhà lạnh ngắt, rồi bảo:

- Tôi hận, tôi hận cô ta.

Tôi mệt mỏi quá, cũng chẳng nói thêm được gì. Nghĩ đến chuyện sắp tới sẽ xảy ra với tôi và Chu Minh, tôi càng thấy lòng mệt mỏi và nặng nề hơn. Căn nhà này, chắc sắp sửa nổ tung đến nơi rồi.

Đêm đến, Ken gọi điện, tôi kể lại câu chuyện vừa xảy ra. Ken bảo tôi từng chút một phải nói những gì với Lâm, và phải khuyên nhủ Lam thế nào, rồi còn phải đối xử với Lạc Bân ra sao để ngôi nhà không còn sự căng thẳng. Tự nhiên tôi thấy lòng nhẹ hẳn đi, như trút được phần nào những câu chuyện phiền não vậy.

- Em có mệt mỏi lắm không? - Ken hỏi.

- Bây giờ thì chỉ còn chút ít thôi.

- Để anh hát em nghe nhé. Anh hát đến khi nào em đi ngủ thì thôi.

- Anh giọng quá, thế thì tốn tiền điện thoại lắm.

Ken không nói gì thêm, và bắt đầu hát, hát đủ thứ bài, đủ thể loại âm nhạc, từ những bài hát Trung Quốc, đến những bản tình ca nổi tiếng trên thế giới. Ken hát chẳng hay một tí nào, so với Chu Minh thì còn kém xa, nhưng tôi nghe thấy ấm lòng lạ kỳ, cứ thế, rồi ngủ quên lúc nào chẳng hay, chỉ nhớ cứ hết một bài là Ken lại hỏi tôi: “Bài này anh hát hay không?”. Lời cuối cùng hình như tôi ậm ừ gì đó với anh, rồi chìm luôn vào giấc ngủ. Trong lúc ngủ, vẫn còn nghe loáng thoáng tiếng quạ kêu hăng đêm, mơ mơ màng màng thế nào lại cứ nghĩ là tiếng hát của Ken...